

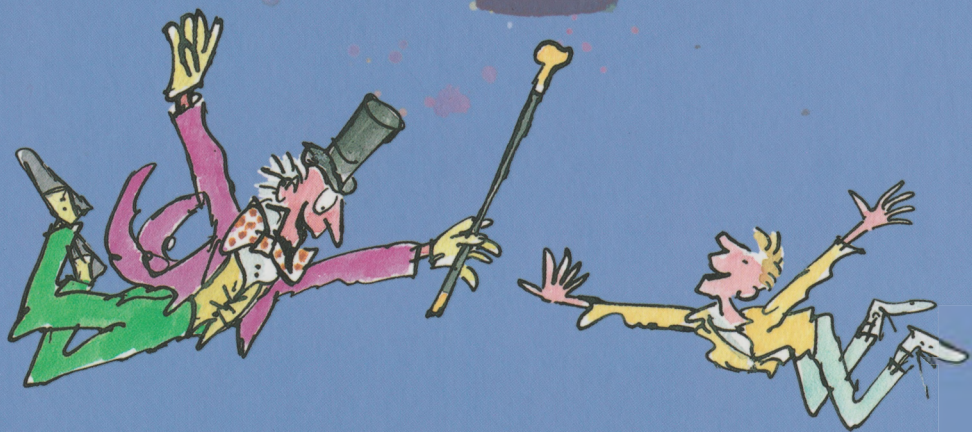
Serie de autor

ROALD DAHL

CHARLIE

ȘI MARELE ASCENSOR DE STICLĂ

Ilustrații de Quentin Blake

ARTHUR

ROALD | Charlie
DAHL | și Marele Ascensor de Sticlă

ROALD DAHL a fost spion, pilot militar de elită, istoric al ciocolatei și inventator în domeniul medicinei. Este, de asemenea, autorul volumelor *Charlie și fabrica de ciocolată*, *Matilda*, *Marele Uriș Prietenos* și al altor povești extraordinare. Rămâne povestitorul nr. 1 din întreaga lume.

QUENTIN BLAKE s-a născut pe 16 decembrie 1932. Primele sale desene au fost publicate în revista de umor și satiră *Punch* când avea șaisprezece ani. A continuat să deseneze pentru revistele *Punch* și *The Spectator* și în 1960 a intrat în lumea cărților pentru copii realizând ilustrațiile pentru volumul *A Drink of Water* de John Yeoman. În afară de meseria de ilustrator, Quentin Blake a predat timp de douăzeci de ani la Royal College of Art. Cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii și distincții, printre care Whitbread Award, Kate Greenaway Medal, Emil/Kurt Maschler Award și premiul internațional Bologna Ragazzi. În 2002 a fost distins cu Premiul Hans Christian Andersen pentru ilustrație, în 2004 i s-a decernat titlul de Cavaler al Ordinului Artelor și Literelor, iar în 2007 a fost ridicat la rangul de Ofițer al aceluiași ordin.

**ROALD
DAHL**

**Charlie
și Marele Ascensor
de Sticlă**

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din engleză
de Christina Anghelina

ARTHUR

Redactor: Diana Marin-Caea
Machetare și DTP: Corneliu Frumosu
Copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAHL, ROALD

**Charlie și Marele Ascensor de Sticlă / Roald Dahl; trad. din
lb. engleză de Christina Anghelina; il.: Quentin Blake; - Ed. a 2-a. -
București: Editura Arthur, 2018**

ISBN 978-606-788-495-1

I. Anghelina, Christina (trad.)

II. Blake, Quentin (il.)

821.111

ROALD DAHL

Charlie and the Great Glass Elevator

Copyright © Roald Dahl Nominee Ltd., 1972

Illustrations copyright © 1988 by Quentin Blake

All rights reserved

© Editura Arthur, 2018, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

*Pentru fiicele mele Tessa, Ophelia, Lucy
și pentru finul meu, Edmund Pollinger*

1 | Domnul Wonka întrece măsura

La sfârșitul primului volum*, l-am lăsat pe Charlie zburând pe deasupra orașelului său de baștină într-un imens ascensor de sticlă. Cu doar câteva minute înainte aflate din gura domnului Wonka că uriașa Fabrică de Ciocolată Wonka îi aparține, iar acum pornise, însoțit de întreaga familie, să și-o ia în stăpânire. Vă reamintesc cine se afla în acel ascensor:

Charlie Bucket, eroul poveștii noastre;

Domnul Willy Wonka, un extraordinar de talentat creator de ciocolată;

Domnul și doamna Bucket, adică tatăl și mama lui Charlie;

Bunicul Joe și Bunica Josephine, părinții domnului Bucket;

Bunicul George și Bunica Georgina, părinții doamnei Bucket.

Bunicul George, Bunica Georgina și Bunica Josephine nu se mișcau din pat, de aceea fuseseră suiți în ascensor cu

* *Charlie și Fabrica de Ciocolată* (n.t.).

tot cu patul, chiar înainte ca uriașa mașinărie să decoleze. Bunicul Joe, cred că vă amintiți, se dăduse jos din pat ca să-l însoțească pe Charlie în turul Fabricii de Ciocolată.

Marele Ascensor de Sticlă zbura pe deasupra orașului cu multă eleganță. Cerul era de un albastru strălucitor. Pasagerilor nu le venea să creadă că se îndreaptă spre fabrica de ciocolată a domnului Wonka, care urma să le devină în curând casă.

Bunicul Joe cânta.

Charlie ȝopăia în sus și-n jos.

Domnul și doamna Bucket zâmbeau, pentru prima dată după mulți ani.

Cât despre cei trei bătrânei din pat, surădeau neîncetat, cu gurile lor ȝtirbe.

— Cum, Doamne iartă-mă, se ȝține drăcovenia asta de lift în aer? se minună Bunica Josephine.

— Stimată doamnă, îi răspunse ceremonios domnul Wonka, după cum vedeți, acesta nu mai este un lift. Lifturile au rolul de a merge în sus și-n jos în interiorul unei clădiri. Acesta însă merge doar în sus și iată că ne poartă prin văzduh – așadar îl vom numi un *ascensor*, ba chiar *MARELE ASCENSOR DE STICLĂ*.

— Și totuși, cum se ține în aer? insistă Bunica Josephine.

— Pe cablu, desigur. Cabluri cerești.

— Sunt uimită, zise Bunica Josephine.

— Scumpă doamnă, îi răspunse domnul Wonka la fel de ceremonios, sunteți de prea puțină vreme alături de noi. O să vedeți că, după o vreme, n-are să vă mai uimească nimic.

— Bine, dar aceste cabluri cerești, cum le zici... bănuiesc că unul e prins de lift, nu?

— Întocmai.

— Și cum se ține la celălalt capăt, ca să-l poată trage prin aer?

— E incredibil, zise domnul Wonka de parcă n-ar fi auzit-o, cum pe zi ce trece devin tot mai tare de urechi. Cineva trebuie să-mi aducă aminte să merg la doctor atunci când mă întorc...

— Știi ce, Charlie, zise Bunica Josephine, eu nu prea am încredere în individul ăsta.

— Nici eu, zise Bunica Georgina. Taie frunză la câini.

Charlie se aplecă deasupra patului și le șopti celor două bunici:

— Vă rog mult să fiți îngăduitoare. Domnul Wonka e prietenul meu și țin foarte mult la el.

— Așa e, zise și Bunicul Joe. Te rog să nu mai comentezi, Josie. Nu vreau belele.

— Trebuie să ne grăbim, strigă deodată domnul Wonka. Avem o mulțime de lucruri de făcut și ne-a mai rămas foarte puțin timp. Nu! Stai! Taie! Dă înapoi! Așa! Trebuie să ne întoarcem numaidecât la fabrică! Țipa ca apucatul și aplauda, țopăind în loc. Repede, repede, înapoi la fabrică! Trebuie să mergem *în sus* înainte de a coborî. E necesar să mergem prima oară *mult în sus*.

— Ce v-am spus, zise Bunica Josephine, e nebun de legat.

— Josie, nu mai vorbi așa, zise Bunicul Joe. Domnul Wonka știe perfect ce are de făcut.

— E dus cu pluta, strigă și Bunica Georgina.

— Mai sus, haideți sus, țipa domnul Wonka în continuare. Trebuie să mergem extraordinar de sus. Țineți-vă bine!

Apăsă un buton maroniu. Ascensorul se scutură din toate încheieturile, apoi țâșni în slava cerului, cu un șuierat

înfricoșător. Pasagerii nu știau de ce să se mai țină. Pe măsură ce urcau, grozava mașinărie prindea tot mai multă viteză, iar vântul urla de-a dreptul pe la urechile lor, până când tot ce mai puteau auzi era un țiuit continuu, peste care trebuia să țiți ca să te faci auzit.

— Stop, țiță Bunica Josephine. Joe, spune-i să se oprească, eu vreau să cobor!

— Doamne, apără-ne! strigă și Bunica Georgina.

— Joos! urlă Bunicul George.

— Nu se poate, protestă vehement domnul Wonka, trebuie să urcăm foarte sus.

— Dar de ce? strigară toți. De ce trebuie să urcăm așa de sus?

— E simplu: cu cât suntem mai sus, cu atât vom coborî mai rapid. Trebuie să cădem cu o viteză amețitoare, dacă vrem să facem gaură.

— Ce gaură? strigară din nou toți într-un glas.

— În acoperișul fabricii, normal.

— Cred că nu ești în toate mințile, îl certă Bunica Josephine. Păi ne facem praf.

— Praf și pulbere, îi ținu isonul Bunica Georgina.

— Ce să facem, ne asumăm riscul, oftă domnul Wonka.

— Hai că glumești, zise Bunica Josephine. Nu se poate să vorbești serios.

— Stimată doamnă, zise ceremonios domnul Wonka, eu nu glumesc niciodată.

— Măiculiță, se văietă Bunica Georgina, ne facem praf toți.

— Cel mai probabil, zise domnul Wonka.

Auzind aceste vorbe, Bunica Josephine se ascunse sub plapumă, țipând ca apucata, în vreme ce Bunica Georgina îl strângea așa de tare pe Bunicul George, încât aproape că-l cocoșase. Însăpăimântați, domnul și doamna Bucket se îmbrățișară strâns, fără o vorbă. Numai Charlie și Bunicul Joe își păstrau întrucâtva cumpătul. Stătuseră destul de mult în preajma domnului Wonka, astfel încât se obișnuiseră cu surprizele. Însă pe măsură ce Marele Ascensor de Sticlă se ridica tot mai sus și mai sus în slava cerului, chiar și Charlie începu să se simtă olecuță speriat.

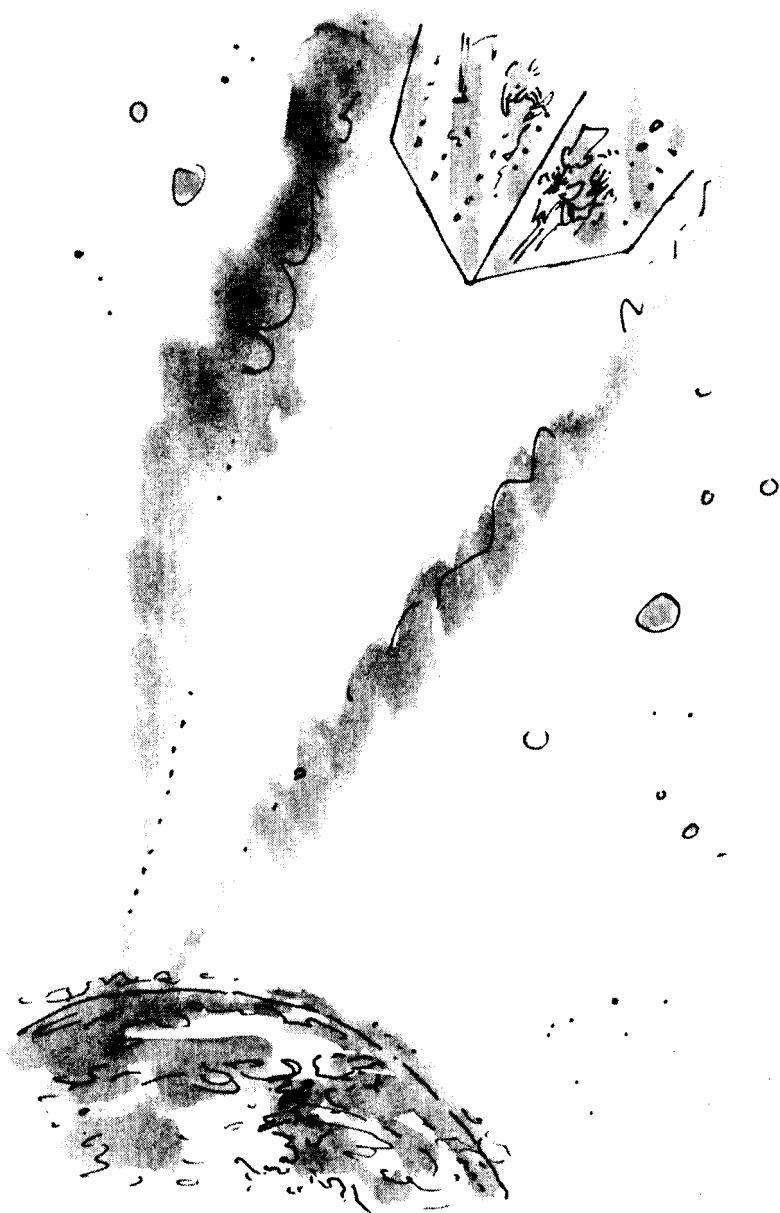
— Domnule Wonka, țipă el ca să acopere șuieratul vântului, ceea ce nu înțeleg eu este de ce trebuie să ne prăbușim cu așa o viteză!

— Copile, răspunse domnul Wonka, dacă nu avem viteză n-o să reușim niciodată să facem gaură în acoperișul fabricii. E o tablă foarte rezistentă.

— Bine, dar am făcut deja o gaură când am ieșit prin acoperiș.

— Așa că mai facem una, ce-i rău în asta? Orice șoarece îți va confirma că două găuri sunt mai bune decât una.

Și uite-așa se înălța Ascensorul, tot mai sus în slava cerului, până ce continentele și oceanele li se înșirară dedesubt ca pe hartă. Era un peisaj foarte frumos, dar trebuie

să recunoașteți că e cam neplăcut să vezi așa o priveliște prin podeaua de sticlă a unui ascensor care te suie tot mai sus. De-acum Charlie se speriasse de-a binelea. Îl apucă strâns pe Bunicul Joe:

— Bunicule, mi-e frică.

— Și mie, Charlie, răspunse bătrânul, petrecându-și brațul pe după umerii copilului.

— Domnule Wonka, țipă din nou Charlie, nu crezi că am ajuns destul de sus?

— Aproape, dar nu chiar, răspunse fabricantul de ciocolată. Te rog să mă lași în pace acum. Nu mă deranja. Trebuie să fiu extrem de atent; e chestie de sutimi de secundă aici, fiule. Vezi butonul ăsta verde? Când ajungem la înălțimea potrivită, trebuie să-l apăs. Dacă-l apăs cu o sutime de secundă mai târziu, deja am ajuns *prea sus*.

— Și ce se întâmplă dacă ajungem prea sus? se interesă Bunicul Joe.

— Te rog mult, nu mai vorbi și lasă-mă să mă concentrez, răspunse domnul Wonka.

Exact în clipa aceea, capul ciufulit al Bunicii Josephine își făcu apariția dintre păтури, la timp ca să vadă prin podeaua de sticlă toată America de Nord defilându-i prin fața ochilor, nu mai mare decât o tabletă de ciocolată.

— Opriți nebunia asta! țipă ea scoasă din minți. Fără să stea mult pe gânduri, îl trase pe domnul Wonka de pulpana hainei, aproape lipindu-l de pat.

— Nu, nu, strigă acesta, zbatându-se. Nu deranjați pilotul! Am treburi foarte importante de făcut.

— Nebunule, zbieră Bunica Josephine, zgâlțâindu-l așa de tare, încât bietul om văzu stele verzi. Dă-ne drumul să plecăm acasă, auzi?

— Lasă-mă! țipă domnul Wonka. Trebuie să apăs la timp pe buton, altfel ne ducem prea sus. Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! strigă el, dar Bunica Josephine îl ținea bine.

Disperat, nu avu decât să strige:

— Charlie! Apasă pe butonul verde! Repede!

Charlie țâșni ca o lăcustă și apăsă numaidecât pe buton. În aceeași secundă, ascensorul scoase un fel de geamăt și se întoarse pe-o parte, ca un animal imens de sticlă. Vâjâitul acela îngrozitor se opri. Se lăsă o tăcere mormântală.

— Prea târziu, strigă domnul Wonka. Dumnezeule mare, ne-am ars!

Chiar când rostea aceste cuvinte, patul în care ședeau cei trei bătrâni și unde acum era prizonier și domnul Wonka se ridică lent în aer și începu să leviteze, cam la jumătatea distanței dintre podea și tavan. La rândul lor, Charlie, Bunicul Joe, domnul și doamna Bucket începură să plutească cam la aceeași înălțime, astfel încât în scurtă vreme atât ei cât și patul zburau prin Marele Ascensor de Sticlă ca baloanele.

— Poftim, uite ce-ai făcut, zise domnul Wonka dând din mâini și din picioare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bunica Josephine, care stătea în suspensie, între pat și tavan, în cămașa ei de noapte.

— Am ajuns prea departe? întrebă Charlie.

— Prea departe? se rățoi domnul Wonka. Știi unde suntem acum, copile? Plutim pe orbita Pământului cu șaptesprezece mii de mile la oră. Cum ți se pare?

— Mă sufoc, gemu Bunica Georgina, nu mai am aer.

— Păi nici nu e aer aici, zise domnul Wonka.

Zbură iute spre tavan și apăsă pe un buton pe care scria OXIGEN.

— Uite, acum puteți respira în voie, doamnă.

— Ce bizar mă simt, zise Charlie. Parcă aș pluti în spațiu.

— E minunat, zise Bunicul Joe. Parcă aș fi făcut din aer.

— Păi chiar ești, fiindcă niciunul dintre noi nu cântărește nimic aici.

— Asta e bună! exclamă Bunica Georgina. Eu cântăresc exact cincizeci și două de kilograme.

— Ba bine că nu, zise domnul Wonka. Aici nu cântăriți niciunul nimic.

Cei trei bătrâni, Bunicul George, Bunica Georgina și Bunica Josephine, încercau din răsuputeri să se bage la loc în pat, dar degeaba. Patul plutea. Și ei pluteau, desigur și, de fiecare dată când încercau să se vâre înăuntru, reușeau doar să planeze deasupra. Charlie și Bunicul Joe se prăpădeau de râs.

— Ce-i de râs? întrebă Bunica Josephine.

— În sfârșit, te-ai dat și tu jos din pat, râdea Bunicul Joe.

— Lasă gluma și ajută-mă, zise bunica.

— Nici pomeneală, interveni domnul Wonka. Gândiți-vă că în sfârșit puteți să vă dați jos din pat. De ce să nu vă bucurați de sentimentul acesta de plutire? Plutiți, plutiți!

— E nebun de legat, bombăni Bunica Georgina. Ascultați-mă pe mine: ăsta o să ne omoare pe toți.

2 | Hotelul Spațial SUA

Marele Ascensor de Sticlă al domnului Wonka nu era singurul lucru care plutea în acel moment pe orbita Pământului. Cu doar două zile înainte, Statele Unite ale Americii lansaseră cu succes pe orbită primul Hotel Spațial, o capsulă de peste trei sute de metri lungime, de forma unui crenvurst uriaș. Purta numele de Hotelul Spațial SUA și era considerat o minune a tehnicii moderne. Era dotat cu teren de tenis, piscină, sală de sport, loc de joacă pentru copii și oferea vizitatorilor săi cinci sute de camere luxoase, cu baie și tot confortul asigurat. Avea aer condiționat și era echipat din construcție cu un generator de gravitație, astfel încât clienții să se poată mișca normal, fără să plutească în derivă pe coridoare.

Acest hotel extraordinar se învârtea acum în jurul pământului, la o înălțime de 385 de kilometri. Clienții erau transportați de la Cape Kennedy în capsule spațiale mici, care făceau drumul dus și întors din oră în oră, de luni până vineri. Cu toate astea, deocamdată nu se afla niciun client în hotel, nici măcar un astronaut, deoarece oamenilor le venea greu să creadă că un lucru atât de uriaș se poate ține deasupra pământului fără să cadă.

Dar lansarea Hotelului Spațial fusese un mare succes și, acum că giganticul obiect plutea în siguranță pe orbită, proprietarii săi se făceau luntre și punte să trimită în spațiu primii clienți. Se zvonea că însuși Președintele Statelor Unite avea să fie unul dintre aceștia și firește că se iscase o nebunie printre oamenii cu dare de mână din alte țări, care se înghesuiau deja să-și rezerve loc. Mai mulți regi și regine contactaseră deja Casa Albă pentru rezervări, iar miliardarul texan Orson Cart – care era pe cale să se căsătorească cu o vedetă de la Hollywood pe nume Helen Highwater – oferea o sută de mii de dolari pe zi pentru apartamentul nupțial.

Dar, ca să trimiți clienți la hotel, este nevoie de personal care să se ocupe de ei. Așa se explică apariția pe orbită a unui alt obiect zburător foarte interesant: Capsula de Transport pentru personalul complet al Hotelului Spațial SUA – directori, secretare, recepționeri, chelnerițe, camereiste, hamali, bucătari, patiseri și băieți buni la toate. Capsula de Transport era pilotată de trei dintre cei mai cunoscuți astronauți: Shuckworth, Shanks și Showler – toți arătoși, inteligenți și curajoși.

Acum Shuckworth anunța prin stație următoarele:

— Într-o oră capsula noastră se va cupla la Hotelul Spațial SUA, casa dumneavoastră pentru următorii zece ani. Dacă priviți pe hubloul din față, ar trebui deja să vedeți această minune a tehnicii moderne. Ah! Văd ceva!

Oameni buni, ăsta trebuie să fie hotelul nostru!

Shuckworth, Shanks și Showler, împreună cu directorii, secretarele, recepționerii, chelnerițele, cameristele, hamalii, bucătarii, patiserii și băieții buni la toate priviră entuziasmați pe ferestre. Shuckworth lansa câteva rachete, ca să crească viteza de deplasare a capsulei prin spațiu, astfel încât începură să se apropie rapid.

— Hei, ăsta nu e hotelul nostru! țipă Showler.

— Sfinte Sisoe! Pentru numele lui Nabucodonosor, ce e drăcovenia asta?

— Repede, dați-mi un telescop! strigă Shuckworth.

Cu o mână reglă telescopul, iar cu cealaltă acționează un buton care îi făcea legătura cu Turnul de Control.

— Houston, țipă el în microfon, e o nebunie! În fața noastră plutește o chestie care nu seamănă a navă spațială.

— Descrie-ne acest obiect, ceru Turnul de Control de la Houston.

— Este... un obiect de sticlă, de formă oarecum pătrată, plin cu oameni care plutesc prin el ca peștii în acvariu.

— Câți astronauti are la bord?

— Nici unul, zise Shuckworth. Nu cred că vreunul dintre ei ar putea fi astronaut.

— De ce spui asta?

— Pentru că înăuntru văd cel puțin trei oameni în cămăși de noapte!

— Nu te prosti, Shuckworth, se răsti vocea din Houston. Vino-ți în fire! E o chestie serioasă!

— Jur! strigă bietul Shuckworth. Sunt trei oameni în cămăși de noapte: adică sunt două femei în vârstă și un bătrân. Îi văd foarte clar! Le văd și fețele! Doamne, sunt mai bătrâni ca Matusalem! Trebuie să aibă cam nouăzeci de ani!

— Ai înnebunit, Shuckworth! se răsti Turnul de Control. Ești concediat! Vreau să vorbesc cu Shanks.

— Să trăiți, aici Shanks, zise Shanks. Ascultă la mine, Houston: sunt trei băbăciuni în cămăși de noapte care plutesc prin cutia asta țicnită de sticlă și mai e un tip mititel, cu cioc ascuțit, joben negru, frac violet și pantaloni verzi ca sticla...

— Stop! țipă vocea din Turnul de Control.

— Păi n-am terminat, zise Shanks. Mai e și un băiețel de vreo zece anișori...

— Nu e niciun băiețel, tâmpitule, se rățoi Turnul de Control. Țăla e un astronaut deghizat. Un astronaut pitic îmbrăcat ca un copil de zece ani! Și bătrânii ăia sunt tot astronauti. S-au deghizat toți?

— Dar *cine sunt?* strigă Shanks.

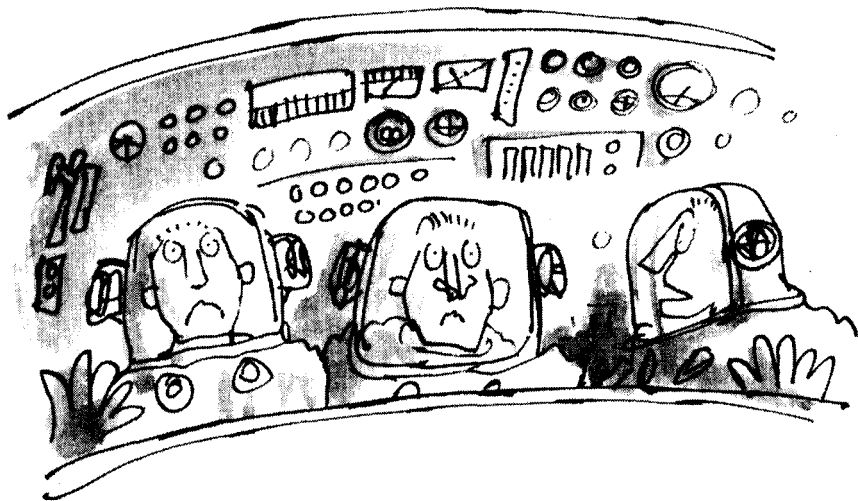
— De unde naiba să știu eu? se miră cel din Houston. Spune-mi, se îndreaptă cumva spre hotelul nostru?

— Chiar într-acolo se duc! țipă Shanks. Acum văd Hotelul Spațial: este la un kilometru și jumătate mai în față.

— Se duc să-l arunce în aer! zberă cel din Turnul de Control. Ne aflăm într-o situație disperată! Este... este... Deodată, vocea lui se stinse, iar Shanks auzi în căști o altă voce. Era profundă și aspră.

— Mă ocup eu de acest caz, spuse vocea profundă și aspră. Shanks, ești acolo?

— Sigur că sunt aici, răspuse Shanks. Dar cum îndrăznești să te bagi așa în vorbă? Nu-ți mai băga nasul unde nu-ți fierbe oala! Și cine ești, mă rog?

— Sunt Președintele Statelor Unite, răspuse vocea.

— Iar eu sunt Vrăjitorul din Oz, zise Shanks. Îți bați joc de mine?

— Termină cu prostiile, Shanks, îl repezi Președintele. Țara e în stare de urgență.

— Frățioare! zise Shanks, întorcându-se spre Shuckworth și Showler, chiar e Președintele. Vorbesc prin stație cu însuși Președintele Gilligrass. Ei, *bună ziua* stimate domnule Președinte. *Ce mai faceți?*

— Câți oameni vezi acolo, în capsula de sticlă? scrâșni Președintele.

— Opt, zise Shanks. Plutesc toți.

— *Plutesc?*

— Domnule Președinte, aici nu există atracție gravitațională. Totul plutește. Și noi am pluti dacă n-am fi legați de scaune. Nu știati?

— Ba bineînțeles că știam, zise Președintele. Ce-mi mai poți spune despre capsula de sticlă?

— Păi are un pat înăuntru... care plutește și el.

— Un pat! se răsti Președintele. Cine-a mai auzit de paturi în nave spațiale?

— Jur că e un pat.

— Cred că te-ai prostit, Shanks. Nu ești în toate mințile! Dă-mi-l pe Showler.

— Aici Showler, domnule Președinte. Este o mare onoare să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Președinte, zise Showler.

— Hai, termină cu asta, zise Președintele. Spune-mi ce vezi.

— E chiar un pat, domnule Președinte. Îl văd prin telescop. Are cearșafuri, pături și-o saltea...

— Nu e niciun pat, prostănacule, se rățoi Președintele. Nu vă dați niciunul seama că e o capcană! E o bombă! O bombă sub formă de pat! Vor să ne arunce în aer magnificul Hotel Spațial!

— Cine vrea să-l arunce în aer, domnule Președinte? zise Showler.

— Ține-ți gura și lasă-mă să mă gândesc, răspunse Președintele.

Se lăsă o tăcere mormântală. Showler aștepta încordat. La fel de încordați erau și Shuckworth și Shanks. Și directorii, și secretarele, și recepționerii, și chelnerițele, și băieții buni la toate, și cameristele, și patiserii, și hamalii. Iar jos, în Turnul de Control de la Houston, o sută de controlori încremeniseră dinaintea monitoarelor, așteptând cu înfrigurare decizia Președintelui.

— Mi-a venit o idee, vorbi într-un târziu Președintele. N-ai cumva pe botul navei o cameră de luat vederi, Showler?

— Ba cum să nu, domnule Președinte.

— Atunci dă-i drumul, mocofane, să vedem și noiăștia de-aici, de jos, drăcovenia.

— Nici prin cap nu mi-ar fi trecut, se minună Showler. Nu e de mirare că *dumneavoastră* sunteți Președintele. Ia uitați-vă...

Se întinse și apăsă butonul camerei și, în același moment, cele cinci sute de milioane de oameni care ascultau la radio acest dialog alergară să se uite la televizoare.

Pe ecranele lor apăru atunci exact același lucru pe care-l vedeau Shuckworth, Shanks și Showler – o cutie ciudată de sticlă, care orbita în jurul Pământului, iar în cutie – nu se vedea prea bine, dar era totuși limpede – pluteau șapte adulți și un băiețel, alături de un pat dublu destul de mare. Trei dintre adulți erau desculți și purtau cămăși de noapte. Depart, în zare, dincolo de cutia de sticlă, telespectatorii văzură clar silueta Hotelului Spațial SUA.

Dar nu de hotel le ardea lor, ci de cutia asta sinistră de sticlă, cu încărcătura ei sinistră de opt astronauți așa de bine antrenați, încât nici de costume spațiale nu aveau nevoie! Cine erau oamenii ăștia? De unde veneau? Și ce naiba era obiectul acela enorm, deghizat în pat? Președintele spusese că este o bombă și probabil că avea dreptate. Dar ce să facă cu ea?

Panica pusesese stăpânire pe toți privitorii, care pe unde se aflau: în America, în Canada, în Rusia, și Japonia, în India, China, Africa sau Anglia, în Franța, în Germania și peste tot în lume.

— Ține-te departe de ei, Showler, îi porunci Președintele prin stație.

— Așa am să fac, domnule Președinte. *Promit.*

3 | Operațiunea de cuplare

Și ocupanții Marelui Ascensor de Sticlă erau grozav de agitați. Charlie și domnul Wonka și toți ceilalți vedeau limpede în fața ochilor imensa siluetă argintie a Hotelului Spațial SUA, care se afla acum cam la un kilometru și jumătate în fața lor. Iar în spate se vedea o altă navă mai mică (dar tot imensă): Capsula de Transport. Marele Ascensor de Sticlă (care acum nici nu mai arăta așa de mare, pe lângă cei doi monștri) se afla la mijloc.

Și bineînțeles că toată lumea, chiar și Bunica Josephine, știa ce se întâmplă. Știa că cei trei astronauți se numesc Shuckworth, Shanks și Showler. Toată lumea știa lucrurile acestea, fiindcă în ultimele șase luni numai despre asta se vorbea în presă și la televizor. Operațiunea Hotelul Spațial era evenimentul secolului.

— Ce baftă avem, strigă domnul Wonka. Ne aflăm fix în mijlocul celei mai mari operațiuni spațiale a tuturor timpurilor!

— Ne aflăm fix în rahat, se rățoi Bunica Josephine. În-țoarce numaidecât și hai înapoi pe Pământ!

— Nu se poate, Bunico, zise Charlie. *Trebuie* să vedem cum decurge operațiunea. *Trebuie* să vedem Capsula de Transport când se cuplează la Hotelul Spațial.

Domnul Wonka pluti până aproape de Charlie.

— Hai să le-o luăm înainte, Charlie! Hai să ajungem primii și ne cuplăm noi la Hotelul Spațial.

Charlie rămase cu gura căscată. Apoi înghiți în sec. Pe urmă spuse cu glas scăzut:

— Păi nu e posibil, domnule Wonka. *Trebuie* să ai tot felul de dispozitive speciale ca să te cuplezi la o altă navă spațială.

— Băiete, ascensorul ăsta se poate cupla și c-un crocodil, dacă e nevoie. Lasă c-ai să vezi!

— Bunicule Joe, strigă Charlie. Ai auzit? Ne cuplăm la Hotelul Spațial! Vom fi oaspeții hotelului!

— Super tareeeeeeee! exclamă Bunicul Joe. Ce idee genială, domnule Wonka! Uimitor, uimitor, strigă el, în vreme ce scutura mâna domnului Wonka de parcă ar fi fost un termometru.

— Taci din gură, bătrân prost, îl certă Bunica Josephine. Suntem deja în necaz până la gât. Eu vreau acasă!

— Și eu, îi țin ușa Bunico Georgina.

— Dacă ne urmăresc? vorbește domnul Bucket.

Era prima oară când deschidea gura.

— Dacă ne prind? spuse doamna Bucket.

— Dacă ne împușcă? se oțărî Bunica Georgina.

— Dacă mâine îmi crește o barbă verde din spanac? țipă domnul Wonka. Dacă asta, dacă ailaltă! Prostii și iar prostii! Unde o să mai ajungem, dacă o ținem tot așa? Ar mai fi descoperit Columb America dacă o lua așa ca voi, *Vai, dacă mi se scufundă corabia? Dacă mă atacă pirații? Dacă nu mă mai întorc?* Păi dacă o lua așa, nici nu mai pleca! N-avem nevoie de dacă și cu parcă aici, nu-i așa, Charlie? Hai să-i dăm drumul! Dar – stați așa. Urmează să facem o manevră complicată și am nevoie de ajutorul vostru. Trebuie să apăsăm simultan o mulțime de butoane aflate în diverse părți ale liftului. Eu mă ocup de butoanele astea două de aici: alb și negru.

Zicând acestea, domnul Wonka scoase un șuierat ciudat pe gură și plană ca o pasăre spre butoanele sus-menționate. Odată poziționat în apropierea lor, începu să dea indicații:

— Bunicule Joe, stimat domn, vă rog să vă apropiați de butonul argintiu... așa... acela. Tu, Charlie, plonjează-n sus și stai pregătit să apeși butonul mic, auriu, de lângă tavan. Trebuie să știți că fiecare din aceste butoane lansează în afara Anscensorului rachete care ne vor ajusta direcția. Rachetele lansate de Bunicul Joe ne vor întoarce spre tribord, la dreapta, cele trimise de Charlie – spre babord, la stânga. Iar cu cele lansate de mine mergem în sus sau în jos, mai încet ori mai repede. Suntem gata?

— Nu! Stai! țipă Charlie, care plutea cam la jumatea distanței dintre tavan și podea. Cum ajung sus? Nu pot să ajung la tavan!

Dădea din mâini și din picioare ca un înecat, dar nu ajungea nicăieri.

— Copile, zise domnul Wonka, aici nu e apă. N-ai de ce să te chinui să înoți. Aici nu e decât aer – și chiar un aer destul de rarefiat. Ai nevoie de propulsie ca să te miști prin aer. Fii atent la mine: tragi aer în piept, apoi rotunjești gura uite-așa și suflă cât de tare poți. Dacă suflă în jos, ai să te duci în sus. Dacă suflă spre stânga, ai să mergi la dreapta și tot așa. Ca o rachetă, doar că propulsia e aerul expirat de tine.

La auzul acestor cuvinte, toți ocupanții liftului începură să exerseze treaba cu propulsia, despre care le vorbise domnul Wonka, așa că o vreme nu se mai auzi altceva decât respirația pasagerilor, care când suflau, când trăgeau

aer în piept. În cămașa ei de noapte roșie de flanel, cu două fuse de picioare ivindu-se de sub ea, Bunica Georgina pufnea și răbufnea ca un rinocer, zburând de la un capăt la altul al liftului. Ba chiar mai și striga: „La o parte, la o parte!”, în vreme ce se ciocnea de bieții soți Bucket cu o viteză grozavă. Nici Bunicul George și Bunica Josephine nu se lăsau mai prejos. Probabil că vă întrebați ce le trecea prin minte milioanelor de telespectatori care urmăreau toată nebunia asta la televizoarele lor de pe Pământ. În primul rând, trebuie să înțelegeți că imaginea pe care o priveau nu era deloc clară. Marele Ascensor de Sticlă era cam de mărimea unui ciorchine de struguri acolo, pe ecranele lor, iar oamenii dinăuntru se vedeau ca prin ceață, nu mai mari decât sâmburii de portocală. Telespectatorii îi vedeau cum se agită, ca muștele prinse într-un borcan cu capac.

— Ce naiba fac acolo? bombăni Președintele Statelor Unite, holbându-se la ecran.

— Par să execute un dans războinic, domnule, răspunse astronautul Showler prin radio.

— Vrei să spui că-s din tribul Pieilor Roșii?

— N-am spus asta, domnule.

— Ba chiar așa ai zis, Showler.

— Nu, domnule Președinte, n-am spus.

— Taci din gură, Showler! se răsti Președintele. M-ai zăpăcit.

În vremea asta, domnul Wonka striga:

— Opriți-vă, opriți-vă! Vă rog mult, nu mai zburătăciți pe aici! Stați liniștiți ca să putem demara operațiunea de cuplare.

— Ticălos mizerabil, scrumbrie bătrână ce ești! se auzi vocea a Bunicii Georgina, când îl depășea, în zbor. Acum că ne distrăm și noi puțin, vrei să ne strici cheful.

— Ia uitați-vă, oameni buni, striga Bunica Josephine. Zbooor! Zbooor! Sunt un vultur auriu!

— Eu zbor mai repede ca voi toți, pufnea Bunicul George, vâjâind pe lângă ei cu toată viteza, astfel că pul-panele cămășii bărbățești de noapte îi fluturau ca aripile unui papagal.

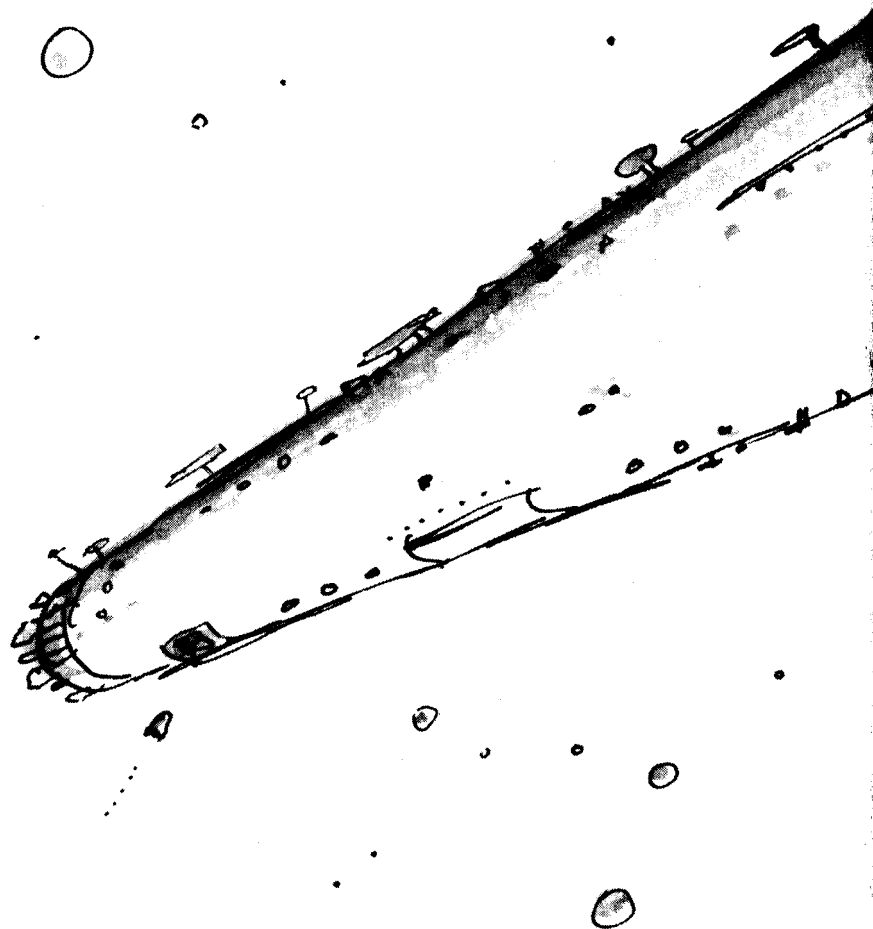
— Bunicule George, te rog mult să te potolești, strigă Charlie. Vreți sau nu să vedeți cum arată Hotelul Spațial pe dinăuntru? Dacă nu ne grăbim, astronauții ne-o iau înainte.

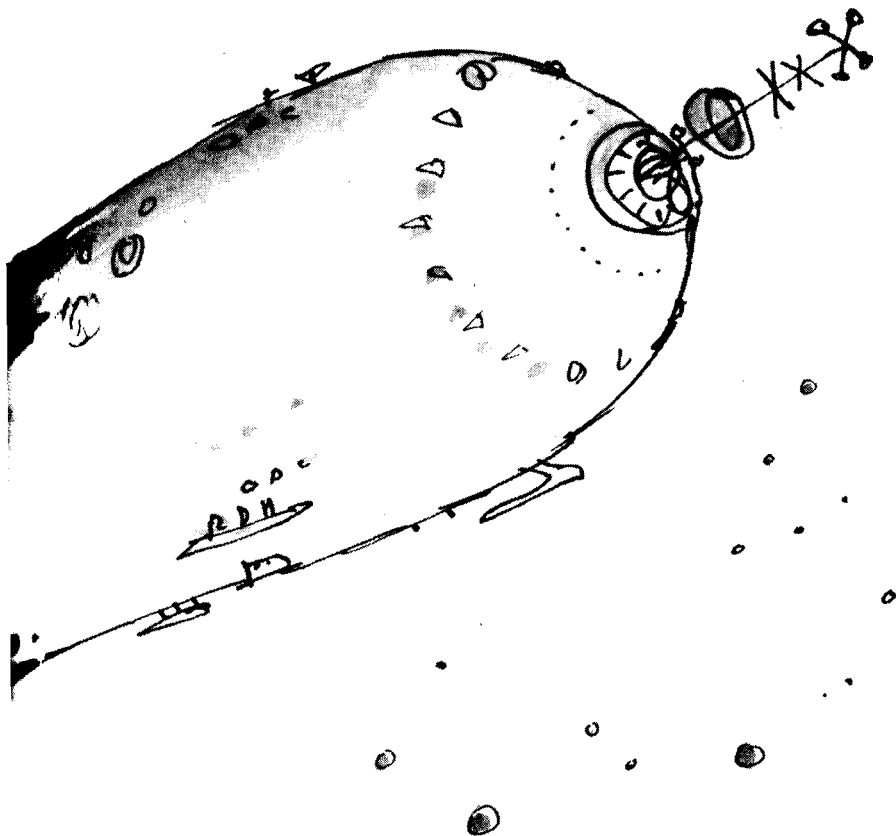
— La o parteeeeee! striga propulsându-se înapoi și-ncolo Bunica Georgina. Sunt un avion cu reacție!

— Ba ești o babă nebună, o puse la punct domnul Wonka.

În cele din urmă însă, obosiți, cei trei bătrâni rămaseră fără suflare, așa că se liniștiră și începură să plutească tăcuți.

— Sunteți pe poziții? Charlie? Bunicule Joe? întrebă domnul Wonka.

— Da, domnule Wonka, răspunse Charlie, care plutea acum aproape de tavan.

— Atenție la mine, da? Eu sunt pilotul. Nu lansați nici o rachetă fără să primiți ordin de la mine și, mai ales, nu uitați care vă sunt pozițiile: Bunicul Charlie e la babord, Joe e la tribord.

Zicând acestea, domnul Wonka apăsă cele două butoane și, numaidecât, sub Marele Ascensor de Sticlă apărură rachete de foc. Liftul țâșni în față, apoi coti brusc spre dreapta.

— Tribooooord! strigă domnul Wonka, iar Charlie apăsă butonul auriu.

Rachetele lansate de acesta redresară ascensorul.

— Țineți cursul, strigă domnul Wonka. Tribord, zece grade. Țineți cursul... țineți drept... țineți nava pe linia de plutire!

În scurtă vreme pluteau chiar dedesubtul cozii enormului și argintiului Hotel Spațial.

— Vedeți ușița aceea pătrată, cu buloane? Întrebă domnul Wonka. E intrarea pentru nave. Acolo trebuie să ajungem. Suntem aproape. Babord – foarte puțin. Stooop! Doar puțin la tribord, atât! Bun, bun, perfect, hai că am ajuns.

Charlie avea senzația că plutește într-o bărcuță cu vâsle, pe sub cel mai mare vapor din lume. Hotelul Spațial se înălța deasupra lor, enorm.

„Abia aștept să ajung înăuntru”, se gândi Charlie. „Mor de curiozitate se văd cum arată!”

4 | Președintele

La jumătate de milă mai în spate, Shuckworth, Shanks și Showler țineau obiectivul camerei fixat spre Marele Ascensor de Sticlă. Iar în fața televizoarelor, milioane de oameni din toată lumea așteptau cu răsuflarea tăiată deznodământul evenimentelor care se petreceau la 385 de kilometri deasupra Pământului. Președintele Statelor Unite ale Americii, Lancelot R. Gilligrass, cel mai puternic om de pe planetă, ședea în biroul său de la Casa Albă. În acest moment de criză mondială, Președintele își convocase toți consilierii, care urmăreau acum și ei pe un ecran gigantic fiecare mișcare a periculoasei capsule de sticlă și a celor opt ocupanți ai ei, care păreau a fi în pragul disperării. Tot Cabinetul Prezidențial era prezent. Era acolo Șeful Statului Major al Forțelor Terestre, împreună cu alți patru generali. Mai erau Șeful Statului Major al Forțelor Navale, cel al Forțelor Aeriene și un înghițitor de săbii din Afganistan, care era prietenul cel mai bun al Președintelui. Mai era prezent și Trezorerul-Șef, care stătea în mijlocul camerei și se chinuia din răspuțeri să echilibreze bugetul ținându-l în balanță pe

creștetul capului. Din păcate, îl scăpa mereu. În imediata apropiere a Președintelui era Vicepreședintele, o femeie enormă de optzeci și nouă de ani, cu o bărbie păroasă. Domnișoara Tibbs, căci acesta era numele femeii, fusese doica Președintelui pe când acesta era mic. Ea era, de fapt,

persoana care lua deciziile importante în cadrul Administrației Prezidențiale. Nu se punea nimeni cu ea, iar unii chiar spuneau că și acum îl pune la punct pe Președinte ca și cum ar fi fost tot un băiețel. Femeia asta ținea sub teroare întreg personalul Casei Albe și însuși Șeful Serviciilor Secrete era cuprins de o transpirație rece când auzea că este convocat în prezența ei. Singurul care avea voie să o strige Doică era Președintele. În încăperea se mai găsea cineva: Doamna Taubsypuss, faimoasa pisică a Președintelui.

În biroul prezidențial se lăsase o liniște de mormânt. Ochii tuturor urmăreau pe ecranul televizorului drăcovenia de sticlă care, propulsată de rachete mici, aluneca ușor în urma Hotelului Spațial.

— Vor să se cupleze la Hotelul nostru Spațial! strigă Președintele. Au de gând să pătrundă în incintă.

— Au de gând să ni-l arunce în aer! exclamă Șeful Statului Major al Armatei. Hai să-i aruncăm noi în aer *pe ei*: pac! Pac! Bum! Bang! Poc-poc-poc-baang!

Șeful Statului Major al Armatei avea așa de multe decorații și insigne încât îi acopereau tot pieptul tunicii, iar câteva i se înșirau și pe pantaloni.

— Haideți, dom' Președinte! Să băgăm niște super-explozii! se rugă el.

— Taci din gură, copil prost, zise domnișoara Tibbs, iar omulețul plin de decorații se fofilă într-un colț.

— Atenție la mine! zise Președintele. Întrebarea este: *cine sunt indivizii ăștia și de unde au apărut?* Unde e Spionul-Șef?

— Aici, să trăiți, Domnule Președinte!

Spionul-Șef avea mustăți false, o barbă falsă, gene false, dinți falși și vorbea în falsetto.

— Cioc-cioc, zise Președintele.

— Cine e ?

— Ai prins.

— Ai prins?

— Ai prins vreunul până acum?

Văzând că spionul tace, domnișoara Tibbs spuse, pe un ton de gheață:

— Președintele ți-a pus o întrebare. Ai prins vreunul până acum?

— Nu, doamnă, încă nu, șopti spionul, care tremura din toate încheieturile.

— Acum e șansa ta, mârâi domnișoara Tibbs.

— Întocmai, interveni Președintele. Așa că te rog să-mi spui numaidecât cine sunt oamenii ăia din capsula de sticlă.

— Hmmm, făcu spionul, răsucindu-și mustața falsă, e o întrebare dificilă.

— Adică nu știi?

— Adică știu, domnule Președinte. Sau așa cred. Fiți atent: tocmai am lansat cel mai grozav hotel din lume, nu?

— Da.

— Și cine e verde de invidie și ar vrea să vadă hotelul ăla aruncat în aer?

— Domnișoara Tibbs, zise Președintele.

— Ba nu, spuse Spionul-Șef. Altcineva.

— Știu și eu, reflectă Președintele. Ar putea fi vreun proprietar de hotel care e invidios că i-am luat-o înainte?

— Genial! strigă spionul. Continuați! Sunteți pe-aproape.

— Domnul Savoy, spuse Președintele.

— Din ce în ce mai aproape, domnule Președinte!

— Domnul Ritz!

— Și mai bine! Continuați!

— M-am prins! zise deodată Președintele. E domnul Hilton!

— Corect, domnule Președinte.

— Ești sigur că el e?

— Nu tocmai, dar cred că sunt șanse foarte mari. Gândiți-vă că are hoteluri peste tot în lume, dar în spațiu încă n-a ajuns. Cred că e nebun de invidie!

— Trebuie să rezolvăm odată problema asta, zise Președintele, apucând receptorul unuia dintre cele unsprezece telefoane de pe biroul său. Alo, alo, centrala! Alo! Apăsă repetat furca telefonului, așa cum face orice om care vrea să cheme centrala. Alo, alo! Unde sunt centralistele astea?

— Domnule Președinte, n-o să vă răspundă niciuna acum; toate se uită la televizor.

— Asta o să-mi răspundă, zise Președintele, apucând receptorul unui telefon roșu. Era linia directă cu premierul Uniunii Sovietice de la Moscova, și era mereu deschisă, deși se folosea doar în cazuri de mare urgență. Cred că e la fel de posibil să fie domnul Hilton, dar și rușii, zise Președintele. Ce părere ai, Doică?

— Cred că sunt rușii, mai mult ca sigur, zise domnișoara Tibbs.

— La telefon primul-ministru Yughetov, se auzi vocea de la Moscova. Ce vă frământă, domnule Președinte?

— Cioc-cioc! zise Președintele.

— Cine-i acolo?

— Răz.

— Care Răz?

— Război și pace de Lev Tolstoi, răspunse președintele.

Fii atent la mine, Yughetov: te rog să le spui astronautilor ăia ai tăi să-mi lase hotelul în pace acum! Altfel ne supărăm, prietene!

— Astronauții aceia nu sunt ruși, domnule Președinte!

— Minte, spuse domnișoara Tibbs.

— Minți, spuse Președintele.

— Nu mint, domnule Președinte. V-ați uitat atent la ei?

Eu nu-i pot vedea prea bine pe ecranul televizorului meu, dar e limpede că unul dintre ei – acela cu bărbuța ascuțită și joben – are ceva de chinez în înfățișare. Mi-amintește de bunul meu prieten, premierul Chinei.

— Ce mizerie! exclamă Președintele, trântind telefonul roșu și apucând unul de porțelan.

Era linia directă cu premierul chinez de la Peking.

— Salutare, salutare, zise Președintele în receptor.

— Magazinul de legume și pește Țing din Shanghai, se auzi o voce îndepărtată. La telefon domnul Țing.

— Doică! strigă Președintele. Credeam că asta e linia directă cu premierul chinez de la Peking.

— Este, este, mai încearcă, zise domnișoara Tibbs.

Președintele ridică din nou receptorul.

— Alo! strigă.

— La telefon domnul Țang, se auzi o voce.

— Care domn? țipă Președintele.

— Domnul Țang, asistentul țefului de gală țin Chung-king. Dacă vleți să întlebați de tlenul de la ola zece, să țitiți că azi nu țilculă. A explodat un cazan.

La auzul acestor vorbe, Președintele azvârli cât colo telefonul, lovindu-l pe Șeful Serviciilor de Poștă și Telecomunicații direct în stomac.

— Care e problema telefonului ăștuia? se răsti el.

— E greu să suni în China, zise Șeful Serviciilor de Poștă și Telecomunicații. Țara aia e plină de oameni care se numesc Țing și Țang și de câte ori țuni, țăspunde altțineva.

— Văd că vorbești serios, zise Președintele.

Șeful Serviciilor de Poștă și Telecomunicații puse telefonul la loc pe masă.

— Mai încercați o dată, domnule Președinte, spuse el. I-am mai strâns nițel șuruburile.

Președintele ridică receptorul din nou.

— Salutăli coldiale țtimatului domn Plețedinte, se auzi o voce voalată, venind de departe. La telefon Chib-Zu-Y, Asistentul Plimului Ministlu. Cu țe vă pot azuta?

— Cioc-cioc, zise Președintele.

— Ține e?

— Au!

— Care Au?

— Au, mă dor toate oasele când cad în fund de pe Marele Zid Chinezesc, zise Președintele. Vreau să vorbesc cu Premierul Ce-Mai-Faci.

— Lelgletele mele, plemielul nu este în aplopiele.

— Dar unde e?

— Afală, își fațe pana de la bițicletă.

— Ei, nu mai spune, se înfoie Președintele. Crezi că mă poți păcăli, mandarin bătrân și șmecher? Știu precis că, exact în secunda asta, vrea să se îmbarce pe magnificul Hotel Spațial, pentru ca, împreună cu alți șapte golani, să-l arunce în aer.

— Ieltale, domnule Pleședinte, dal fațeți male gleșeală, male...

— Ba nu fac nicio greșeală! se răsti Președintele. Dacă nu-l chemi acum la telefon, am să îi dau ordin Șefului Statului-Major al Forțelor Terestre să-i facă bucăți!

— Uraaa, țipă Șeful Statului-Major al Forțelor Terestre, hai să-i bombardăm pe toți! Bum-bum, Bang-bang!

— Gura! urlă domnișoara Tibbs.

— Fiți atenți la mine! strigă în același timp și Trezorerul-Șef. Am reușit să echilibrez bugetul!

Și chiar așa și era. Trezorerul-Șef stătea acum mândru în mijlocul încăperii cu uriașul buget de 200 de miliarde

de dolari poziționat într-un echilibru perfect pe creștetul capului său chel. Toată lumea îl aplaudă. Apoi, brusc, în difuzorul de pe biroul Președintelui se făcu auzită vocea astronautului Shuckworth.

— S-au cuplat la Hotelul Spațial și acum sunt în incintă, strigă astronautul. Au și patul la ei... vreau să zic... bomba!

Președintele trase aer în piept cu lăcomie, înghițind și o muscă ce tocmai trecea pe acolo. Se înecă. Domnișoara Tibbs îl pocni zdravăn pe spate. Înghiți musca și își reveni. Era roșu de furie. Apucă un creion și-o foaie și începu să deseneze ceva, în vreme ce bodogănea:

— Nu vreau muște în biroul meu! Nu le suport!

Consilierii așteptau nerăbdători. Erau convinși că acest mare om era pe cale să ofere lumii întregi încă una din minunatele lui invenții. Ultima sa invenție fusese Tirbușonul Gilligrass pentru Stângaci, o binecuvântare pentru toți stângacii din țară, care-l declaraseră una dintre cele mai grozave invenții ale secolului.

— Gata, zise deodată Președintele, arătându-le foaia. Am inventat Capcana de Muște Gilligrass.

Se adunară toți în jurul său.

— Musca se suie pe scărița din stânga, merge pe scândură, dar se oprește. Adulmecă ceva bun. Mmm, zahăr. Musca se uită și vede bucata de zahăr. „Aha! Zahăr!” strigă ea, dar tocmai când se pregătește să coboare pe sfoară ca

să ajungă la zahăr dă cu ochii de bazinul cu apă. „Ha-ha! E o capcană”, își spune pe dată. „Vor să cad înăuntru.” Așa că merge mai departe și se gândește ce muscă deșteaptă a fost. Ei, aici e șpilul: scărița are o treaptă ruptă! Așa că musca se dezechilibrează, cade și-și rupe gâtul!

— Exceptional, domnule Președinte! exclamă în cor. Fantastic! Sunteți un geniu, domnule Președinte!

— Aș dori să comand numaidecât o sută de mii de astfel de capcane pentru uzul armatei, zise Șeful-Statului Major.

— Mulțumesc, spuse Președintele, notându-și cu atenție comanda în carnetel.

— Repet, se auzi iar în difuzor vocea disperată a lui Shuckworth. Echipajul navei necunoscute se află acum în incinta hotelului, iar bomba e la ei.

— Stai departe de ei, Shuckworth, zise Președintele. Nu e cazul să săriți și voi în aer.

Milioane de telespectatori din întreaga lume așteptau, mai încordați ca oricând, în fața televizoarelor. Ecranele lor arătau acum, în cele mai frumoase culori, cum sinistru cutie de sticlă se cuplase la una din intrările giganticului Hotel Spațial. Părea un pui de animal la sânul mamei. Iar când camera se apropie, telespectatorii putură vedea că acum cutia era cu desăvârșire goală. Toți cei opt teroriști pătrunseseră în incinta hotelului, luând bomba cu ei.

5 | Oamenii de pe Marte

Hotelul Spațial era dotat cu un generator de gravitație, astfel încât, după ce Marele Ascensor de Sticlă se cuplă cu succes la poarta de acces a hotelului, cei cinci pasageri – ne referim la domnul Wonka, Charlie, Bunicul Joe și domnul și doamna Bucket – putură să se deplaseze normal, pe picioare, prin holul acestuia. Cât despre ceilalți trei bunici – Bunica Josephine, Bunicul George și Bunica Georgina – niciunul dintre ei nu mai pusese piciorul afară din pat de douăzeci de ani și nu aveau de gând să-și schimbe acum obiceiul. De îndată ce își dădură seama că nu mai puteau pluti, se suiră tustrei la loc în pat și insistară să fie purtați cu pat cu tot în holul hotelului.

Charlie privi în jur. Holul era uriaș. Avea podeaua acoperită cu un covor gros, de culoare verde. Din tavan atârnavă douăzeci de candelabre strălucitoare. Pe pereți se vedeau tablouri dintre cele mai valoroase și peste tot erau împrăștiate fotolii mari și comode. La celălalt capăt al holului erau cinci lifturi. Era un loc atât de luxos, încât cei opt musafiri se opriră să-l admire, cu gurile căscate. Nimeni nu scoase o vorbă. Domnul Wonka îi avertizase că Turnul

de Control din Houston poate să asculte conversațiile lor cu mare ușurință, astfel încât nu voiau să-și asume riscuri. Podeaua de sub picioarele lor vibra ușor și-n aer stăruia un bâzâit care făcea această tăcere și mai bizară. Charlie îl apucă pe Bunicul Joe de mână. Nu se simțea în largul lui deloc. Tocmai pătrunseseră prin efracție în cea mai grozavă mașinărie construită vreodată de mâna omului, care, pe deasupra, aparținea Guvernului Statelor Unite. Dacă erau prinși, ceea ce, cu siguranță, avea să se întâmple în cele din urmă, oare ce vor păți? Închisoare pe viață? Da, sau poate chiar mai rău de-atât.

Domnul Wonka vorbea cu ei. Adică scria ceva, pe un carnețel. VĂ E FOAME?

Cei trei bătrânei din pat începură să se agite, să dea din cap, să-și deschidă și să-și închidă gurile, fără să scoată însă vreun sunet. Domnul Wonka întoarse foaia. Pe cealaltă parte scria așa: BUCĂTĂRIA HOTELULUI E TICSITĂ CU CELE MAI ALESE MÂNCĂRURI: HOMARI, FRIPTURĂ, ÎNGHEȚATĂ. O SĂ MÂNCĂM PÂNĂ CĂDEM LAȚI, CU BURȚILE UMFLATE.

În același moment, dintr-un difuzor ascuns pe undeva prin încăpere, bubui o voce care-l făcu pe Charlie să sară în sus de frică! Și Bunicul Joe tresări puternic.

— ATENȚIUNE! spuse vocea.

Tresăriră toți, speriați, chiar și domnul Wonka.

— ATENȚIUNE! CĂTRE CEI OPT ASTRONAUȚI STRĂINI. VĂ VORBEȘTE TURNUL DE CONTROL DIN HOUSTON, TEXAS, SUA! ÎN ACEST MOMENT VĂ AFLAȚI ILEGAL ÎN INCINTA UNEI CLĂDIRI PROPRIETATE A GUVERNULUI AMERICAN! VĂ ORDON SĂ VĂ IDENTIFICAȚI IMEDIAT! VORBIȚI!

— Șșșșst, le făcu semn domnul Wonka, ducându-și degetul la buze.

Se lăsă o tăcere grea. Nimeni nu mișcă. Domnul Wonka continua să le facă semn să tacă, șoptind:

— Șșșșt! Șșt!

— CINE... SUNTEȚI? bubui iarăși vocea de la Houston și telespectatorii din întreaga lume o auziră și ei.

— REPET... CINE... SUNTEȚI? răsună vocea, pe un ton imperativ, iar cele cinci sute de milioane de telespectatori se ghemuiră pe canapele și întinseră gâturile, în așteptarea unui răspuns din partea străinilor misterioși din Hotelul Spațial.

Din păcate, în interiorul Hotelului Spațial nu erau camere de luat vederi, astfel încât telespectatorii nu-i puteau vedea pe cei opt intruși, însă le puteau auzi vocile, dacă ar fi vorbit. Tot ce puteau vedea era exteriorul hotelului, așa cum îl percepeau astronauții Shuckworth, Shanks și Showler, care se aflau acum foarte aproape. Pentru treizeci de secunde, întreaga lume își ținu respirația, așteptând.

Dar nimeni nu răspunse.

— VORBIȚI! urlă înfricoșător vocea.

Charlie simțea că-i sparge timpanele.

— VORBIȚI! VORBIȚI! VORBIȚI!

Bunica Georgina își trase cearșaful peste cap, speriată. Bunica Josephine își băgă degetele în urechi. Bunicul George își îndesă capul în pernă. Însăpăimântați, domnul și doamna Bucket se îmbrățișară strâns. Charlie îl ținea pe Bunicul Joe de mână și amândoi se uitau cu o privire rugătoare la domnul Wonka, parcă implorându-l să facă ceva. Domnul Wonka rămăsese nemișcat. Deși părea calm, în capul lui toate roțițele se învârtteau cu o viteză amețitoare.

— ACESTA ESTE UN ULTIMATUM! răsună din nou vocea. PENTRU ULTIMA OARĂ: CINE SUNTEȚI? RĂSPUNDEȚI IMEDIAT! DACĂ NU RĂSPUNDEȚI, VEȚI FI CONSIDERAȚI DUȘMANI PERICULOȘI. ÎN ACEST CAZ, VOM APĂSA BUTONUL DE URGENȚĂ, CARE FACE CA TEMPERATURA DINĂUNTRU SĂ COBOARE PÂNĂ LA MINUS O SUTĂ DE GRADE. VĂ VEȚI CONGELA INSTANTANEU. AVEȚI CINCISPREZECE SECUNDE SĂ VORBIȚI, DUPĂ CARE VEȚI FI TRANSFORMAȚI ÎN ȚURȚURI. UNU... DOI... TREI...

— Bunicule, șopti Charlie, în timp ce numărătoarea continua, nu se poate să stăm așa. Trebuie să facem ceva, repede!

— ȘASE... ȘAPTE..., număra vocea, OPT... NOUĂ...

Domnul Wonka nu se mișcase din loc. Privea drept înainte, cu aceeași expresie calmă. Nu se putea citi nimic

pe chipul lui. Charlie și Bunicul Joe îl priveau înspăimântați. Deodată văzură cum pe fața până atunci nemișcată apare umbra unui zâmbet. Parcă înviase. Se învârti ca un titirez și țipă cât îl țineau plămânii:

— *FIMBO FIZZ!*

Vocea din difuzor se opri din numărat. Se lăsă o tăcere adâncă. Întreaga planetă tăcea.

Charlie nu-și dezlipea privirile de pe chipul domnului Wonka. Trăgea aer în piept... doar ca să țipe din nou:

— *BUNGO BUNI!*

Țipa cu atâta entuziasm, încât se ridicase pe vârfuri:

— *BUNGO BUNI!*

DAFU DUNI!

YUBI LUNI!

Și iar tăcere.

Când vorbi din nou, vocea lui părea o mitralieră care trage rafale de cuvinte:

— *ZOONK! ZOONK-ZOONK-ZOONK-ZOONK!*

Ecoul care îi răspunse de undeva din pânțelele marelui Hotel Spațial se făcu auzit în întreaga lume.

Apoi domnul Wonka se întoarse spre capătul holului, de unde se auzise vocea transmisă prin difuzor. Făcu câțiva pași în față, ca o persoană care dorește să aibă o conversație privată cu interlocutorul său. De această dată, vocea îi era domoală, cuvintele curgeau mai rar, dar se simțea o oarecare asprime de oțel în fiecare silabă:

— KIRASUKU MALIBUKU,
SUNTEM TARI, VOI SUNTEȚI CUCU.

ALIPENDA PAKAMENDA,
NU ȘTIȚI VOI CARE-I LEGENDA.
FUIKIKI KANDERIKA,
EU SUNT MARE, TU EȘTI MIKA.

POPOKOTA BORUMAPTĂ,
MARI PROBLEME VĂ AȘTEAPTĂ!

KATIKATI SOARE LUNĂ,
MARTE VENUS ÎMPREUNĂ!

Domnul Wonka făcu o pauză foarte dramatică timp de câteva secunde, apoi, trăgând o gură enormă de aer în piept, urlă cu o voce înfiorătoare:

— KITIMBIBI ZOONK!

FUMBOLIZII ZOONK!

GUGUMIZA ZOONK!

FUMIKAKA ZOONK!

ANAPOLALA ZOONK! ZOONK! ZOONK!

La auzul acestor cuvinte, întreaga lume fu electrizată. Din Turnul de Control de la Houston, trecând prin Casa Albă din Washington, palate și blocuri, case și colibe din America până în Chile și Peru, cele cinci sute de milioane

de oameni care ascultaseră acea sălbatică și înfricoșătoare voce declamând strania incantație mistică începură să tremure de spaimă în fața televizoarelor. Se priveau unii pe alții îngroziți, întrebându-se: „Cine sunt? Ce limbă e asta? De unde vin indivizii ăștia?”

În cabinetul Președintelui de la Casa Albă, Vicepreședintele Tibbs, membrii cabinetului, Șefii de Stat Major

ai Armatei, Forțelor Terestre și Aeriene, înghițitorul de săbii din Afganistan, Trezorerul-Şef și pisica, Doamna Taubsypuss, încremeniseră de groază. Numai Președintele își păstra cumpătul.

— Doică! strigă. Ce ne facem, Doică?

— Ți-aduc acum un pahar cu lapte, răspunse blând domnișoara Tibbs.

— Urăsc laptele, zise Președintele. Te rog, nu mă obliga să-l beau!

— Convoacă-l pe Tălmaciul-Şef, spuse Doica.

— Îl convoc pe Tălmaciul-Şef! zise Președintele. Dar unde e?

— Aici sunt, domnule Președinte, răspunse Tălmaciul-Şef.

— Ce limbă vorbește creatura aia care ne-a invadat hotelul spațial? Zi repede, era cumva limba eschimoșilor?

— Nu, domnule Președinte.

— Aha! Atunci era limba tagalog! Ori togalog, ori vreo limbă ugrică.

— Nu, nu, niciuna din ele.

— Tulu atunci? Tungusă, tupi?

— Tulu sigur nu e, domnule Președinte. Și cred că putem exclude tungusa și tupi.

— Idiotule, țipă domnișoara Tibbs, ce ne pasă nouă ce limbă *nu* e? Spune-ne ce limbă este!

— Da, doamnă, răspunse tălmaciul, care deja începuse să tremure. Vă rog să mă credeți, domnule Președinte, e o limbă pe care n-am mai auzit-o niciodată.

— Credeam că știi toate limbile din lume!

— Le știi, domnule Președinte.

— Te rog să nu mă minți, tălmaciule. Cum adică știi toate limbile, când pe-asta nu o știi?

— Nu o știu, fiindcă nu e o limbă de pe lumea asta, șopti tălmaciul.

— Prostii! zbieră domnișoara Tibbs. Chiar și eu am înțeles anumite vorbe din ea.

— E limpede, domnișoară Vicepreședinte, că aceste creaturi au făcut eforturi să-și însușească anumite expresii din limba noastră, dar limba lor este cu totul diferită și nu seamănă cu nimic din ce se poate asculta pe Pământ.

— Pe pantofii mei, strigă Președintele, doar nu vrei să spui că ar putea veni din... din... din *altă parte*?

— Ba da, domnule Președinte.

— Adică de unde?

— Cine știe? Dar ați remarcat, domnule Președinte, felul în care au utilizat cuvintele Venus și Marte?

— Bineînțeles, răspunse Președintele. Și ce dacă? Aha! Văd încotro bați! Doamne, apără-mă! Oameni de pe Marte!

— Și de pe Venus, zise tălmaciul.

— Atunci am dat de belea, conchise Președintele.

— Aș zice că da, încuviință tălmaciul.

— Nu vorbea cu tine, spuse domnișoara Tibbs.

— Ce ne facem, Generale? zise Președintele.

— Îi bombardăm! țipă Generalul.

— Toată ziua numai asta ai în cap; bombe și iar bombe.

Alte idei mai bune n-ai?

— Îmi place să bombardez, răspuse vesel Generalul.
Bum! Bum! E un zgomot atât de plăcut! Zbong! Zbong!

— Nu fi prost! zise domnișoara Tibbs. Dacă-i bombardăm pe astronautii ăștia, Marte și Venus ne vor declara război.

— Așa este, Doică, spuse și Președintele. Ne prăjesc pe toți. Ne fac piure.

— Mă ocup eu de ei! strigă Șeful Statului Major al Forțelor Terestre.

— Gura! se răsti domnișoara Tibbs. Ești concediat.

— Uraaaaaaaaaa! se bucurară în cor ceilalți generali.
Bună treabă, domnișoară Vicepreședinte!

— Trebuie să fim atenți cum ne purtăm cu indivizii ăștia, vorbi domnișoara Tibbs. Cel pe care l-am auzit suna deosebit de furios. Trebuie să-i luăm cu binișorul, să-i îmblînzim, să le intrăm sub piele. Nimeni nu-și dorește o invazie de marțieni. Trebuie să fim drăguți cu ei, domnule Președinte. Te rog să vorbești cu cei de la Houston să ne dea o linie directă cu hotelul. Hai, mai repede!

6 | Invitație la Casa Albă

— Vă vorbește Președintele Statelor Unite, anunță o voce în difuzorul din holul Hotelului Spațial.

Bunica Georgina scoase prudent capul de sub cearșaf. Bunica Josephine își extrase degetele din urechi, iar Bunicul George lăsa deoparte perna.

— Chiar o să-l auzim pe Președinte? șopti Charlie.

— Șșșșt, ascultă, răspunse domnul Wonka la fel de încet.

— Dragii mei prieteni, răsună în difuzor o voce binecunoscută, dragii mei prieteni *dragi*... bun venit la Hotelul Spațial! Dorim să-i salutăm călduros pe vitejii astronauți de pe Marte și Venus!

— Marte și Venus, șopti Charlie, doar nu crede că noi venim...

— Șșșt, șșșt, șșșșt, sâsâi domnul Wonka, care fusese apucat de o criză așa de puternică de râs, că se ținea cu mâinile de burtă și țopăia de pe un picior pe altul, gâfâind ușor.

— Ați străbătut atâta drum, continuă Președintele, așa că e păcat să nu mai străbateți câțiva kilometri în plus și

ă veniți să ne faceți o vizită aici, pe Pământ. Vă invit la Washington, pe toți opt, să-mi fiți oaspeți de onoare la Casa Albă. Avem spațiu de aterizare berechet pentru nava voastră aici, pe pajiștea Casei Albe. Vă vom întinde covorul roșu. Sper că înțelegeți ce vorbesc acum. Aștept răspunsul vostru.

Se auzi un clic și comunicarea se întrerupse.

— Ce chestie nemaipomenită, Charlie, șopti emoționat Bunicul Joe. Casa Albă, îți dai seama? Suntem oaspeți de onoare la Casa Albă!

Charlie îl apucă pe bunicul lui de amândouă mâinile și începură să valseze prin încăpere.

Domnul Wonka, care tot mai râdea, merse să se așeze pe pat, apoi le făcu semn tuturor să vină lângă el, pentru a putea șopti fără să fie auzit.

— I-am băgat în sperieți, șușoti el, de-acum gata, ne lasă în pace. Haideți să mâncăm, așa cum am vorbit, apoi să explorăm hotelul.

— Păi nu mergem la Casa Albă? întrebă Bunica Josephine. Eu vreau să profit de invitația Președintelui.

— Gălușcuța mea fără minte, zise domnul Wonka, dumneata arăți a marțian cum arăt eu a coropișniță. Dacă ne văd la față, ne arestează înainte să apucăm să le dăm bună ziua.

Avea dreptate și cu toții știau că nici nu putea fi vorba să meargă la Casa Albă.

— Dar trebuie să-i răspundem *ceva*, șopti Charlie. Probabil că acum stă acolo, în biroul lui, așteptând un răspuns.

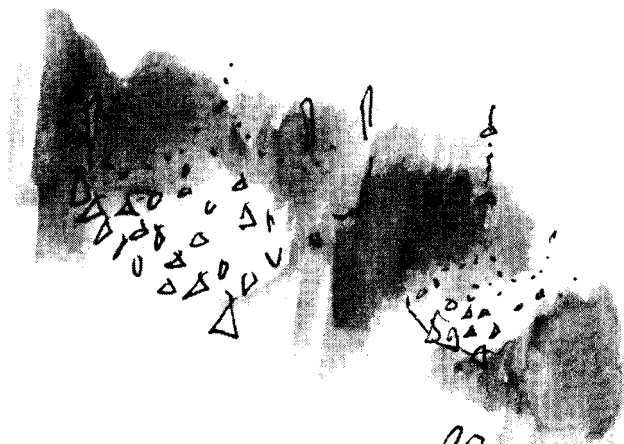
— Să-i spunem că nu putem merge, șopti domnul Bucket.

— Avem altă treabă, șopti doamna Bucket.

— Aveți dreptate, nu e politicos să ignorăm invitația lui, zise domnul Wonka, ridicându-se de pe pat.

Se îndepărtă câțiva pași și rămase tăcut, adunându-și gândurile.

Apoi Charlie văzu din nou cum fața i se încrețea de râs, dar când vorbi, vocea îi era aceea a unui uriaș – gravă,

diavolească, o voce foarte sonoră care-și măsură bine fiecare cuvânt:

*Mlaștinile nămolose,
Toate luncile cețoase
Își-adună acas' voinicii
Sunt uriașii cei soioși.*

*Auzi-i cum își trag nasul,
Fornăie și, la tot pasul,
Lasă dâre de unsoare
Când se-ndreaptă către soare
Din întunecimea grea.*

*Oh, fugiți! Nu stați pe gânduri
Hai, degrabă, rânduri-rânduri,
Alergați cât mai puteți
Jur că nu vreți să-i vedeți!*

În biroul său aflat la trei sute optzeci și cinci de kilometri mai jos, Președintele se albi la față.

— Pe toți iepurii de câmp, strigă el, cred că vor să ne atace.

— *Te rog, lasă-mă să-i bombardez, zise Șeful de Stat Major al Armatei.*

— Gura! se răsti la el domnișoara Tibbs. Treci imediat la colț!

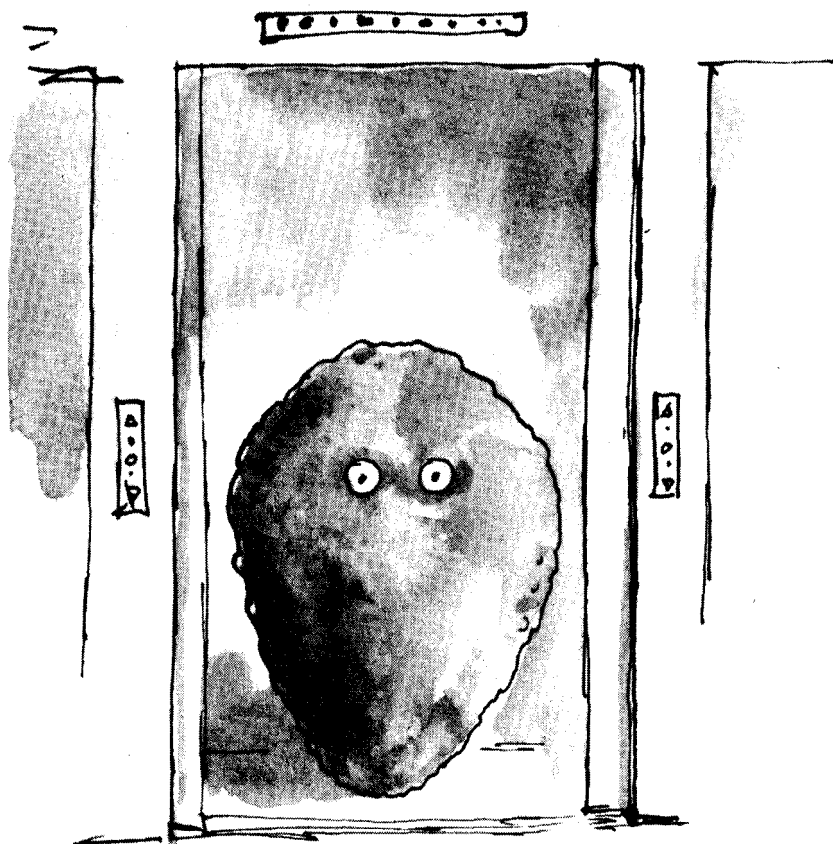
În holul Hotelului Spațial distracția nu se terminase. Domnul Wonka făcuse o mică pauză, pentru a compune o nouă strofă, când se auzi un țipăt înfiorător care le îngheță sângele în vine. Țipase Bunica Josephine, care ședea acum în capul oaselor pe pat și arăta cu degetul spre unul dintre cele cinci lifturi, tremurând.

Ușa liftului se deschidea încetishor și cu toții văzură că era ceva acolo... ceva... ceva... maro... adică nu chiar maro, mai degrabă maro-verzui... o creatură cu pielea lunecoasă și ochi mari... ghemuită acolo, în lift.

7 | E ceva neplăcut în lift

Bunica Josephine amuțise. Era încremenită de groază. Nici ceilalți membri ai grupului nu erau mai veseli; dimpotrivă, rămăseseră cu toții stană de piatră, chiar și Charlie și Bunicul Joe. Nu îndrăzneau să se miște. Abia dacă mai respirau. Chiar și domnul Wonka, care se întorsese să vadă de ce țiță Bunica Josephine, era la fel de stupefiat ca toți ceilalți. Rămăsesse înțepenit, cu gura căscată la arătarea din lift, iar ochii i se făcuseră cât cepele.

Creatura din lift arăta ca un ou enorm, aflat în echilibru pe partea țuguată. Era cam de înălțimea unui copil și mai rotundă decât cel mai gras om din lume. Era acoperită cu o piele maroniu-verzuie încrețită și umedă. Cam pe la înălțimea a ceea ce se presupunea a fi capul, avea doi ochi rotunzi, mari cât ceștile de cafea. Erau de culoare albă, cu pupile roșii, strălucitoare în centru. Aceste pupile îl fixară pe domnul Wonka, apoi se ațintiră asupra lui Charlie, asupra Bunicului Joe și a celorlalți membri ai grupului, măsurându-i pe rând pe fiecare cu o sclipire răutăcioasă. Alte trăsături nu avea această creatură, în afară de ochi. Nu avea nas sau gură și nici urechi, dar corpul în formă de

ou trepida foarte, foarte ușor, pulsând și umflându-se, de parcă pe sub piele ar fi avut un lichid vâscos.

În clipa aceea, Charlie băgă de seamă că și liftul de alături cobora. Etajele defilau cu repeziciune: 6... 5... 4... 3...

2... 1... R (de la Recepție). O scurtă pauză. Apoi ușile se deschiseră... și apărură o a doua creatură enormă, încrețită, vâscoasă, care arăta ca un ou verzui cu ochi!

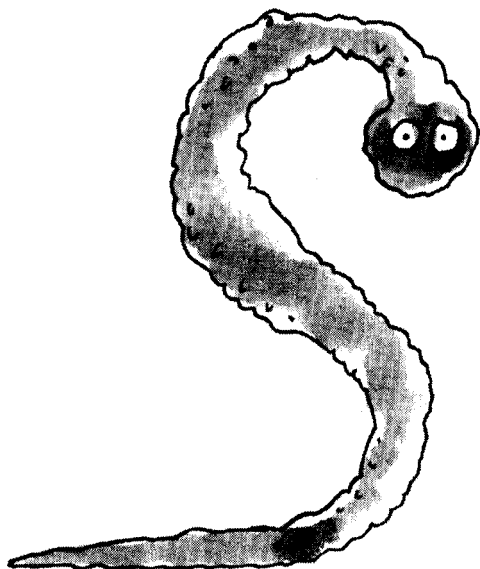
Apoi luminițele de deasupra celorlalte trei lifturi clipiră, indicând faptul că începuseră să coboare. Jos... mai jos... și mai jos... Și în scurt timp, fix în același moment, ajunseră la parter și, ca la un semn, cele trei uși se deschiseră simultan. Cinci perechi de ochi cu pupile roșii îi fixau acum pe Charlie, pe domnul Wonka, pe Bunicul Joe și pe ceilalți.

Nu erau chiar identici acești ocupanți ai lifturilor, parcă unii erau mai scunzi, alții mai rotunzi, însă toți aveau o piele maroniu-verzuie și încrețită care făcea vălurele, de parcă corpul le-ar fi fost umplut cu apă.

Nimeni nu scoase un sunet timp de câteva secunde bune. O tăcere înfricoșătoare și o încordare teribilă îi cuprinse pe toți. Charlie simțea cum, sub piele, corpul i se strânge de frică. Apoi văzu că arătarea din partea stângă începuse să-și schimbe forma! Corpul îi devenea din ce în ce mai lung și mai subțire, urcând din ce în ce mai mult, către tavanul liftului, dar nu drept în sus, ci curbându-se puțin într-o șerpuire ciudat de grațioasă, o dată spre stânga, apoi spre dreapta, coborând după aceea într-un semicerc... pe urmă partea de jos începu să-i crească și ea, precum o coadă... târându-se pe podea spre stânga... până

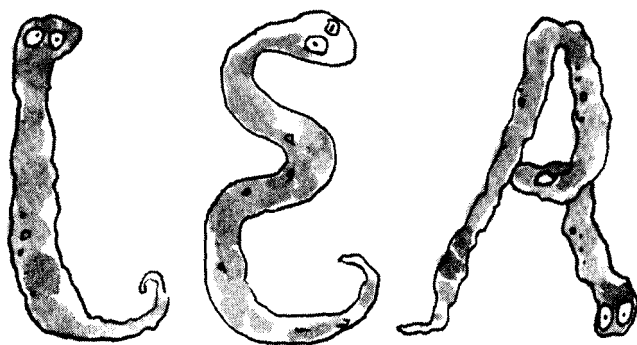
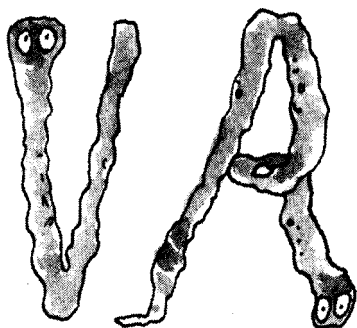
când, în cele din urmă, arătarea în formă de ou uriaș ajunsese să arate ca un șarpe lung și curbat, stând pe coadă.

Atunci creatura din următorul lift începu și ea să se transforme într-un fel asemănător. Se răsucea și se întindea – o apariție ciudată și măloasă – până ce ajunsese și ea să se balanseze pe vârful cozii, transformată din ou în șarpe, nu chiar ca cealaltă, dar aproape.

Apoi toate celelalte trei creaturi începură să se întindă toate deodată, lungindu-se spre tavan, mai sus și mai sus, tot mai subțiri, curbate, sucite, sprijinindu-se pe coadă, în

cap ori în amândouă, întorcându-se pe câte o parte, așa încât câte un singur ochi le rămăsese la vedere. Când se opriră din întins și îndoit, iată cum arătau:

— Valea! țipă domnul Wonka. Fugiți! Repede!

Niciodată vreo ființă omenească nu s-a mișcat cu mai multă repeziciune ca Charlie, Bunicul Joe, domnul și doamna Bucket la auzul vocii care le poruncea să fugă.

Se duseseră în spatele patului și-l împingeau ca nebunii. Domnul Wonka alerga în frunte, strigând, „Valea! Valea! Valea!” În fix zece secunde ieșiseră din hol și se aflau în Marele Ascensor de Sticlă. Domnul Wonka apăsa cu frenzie butoane și desfăcea șuruburi. Ușa Marelui Ascensor se închise instantaneu și toată mașinăria se zgudui. Gata! Erau în siguranță! Și, firește, ieșind din aria de gravitație a hotelului, începură iarăși cu toții să plutească.

8 | Despre Vermii Fioaroși

— Pe toți sfinții! exclamă domnul Wonka, respirând sacadat. Vai de cozonacul meu! Cai de vozonacul meu! Maică, măiculița mea, sper să nu mai dăm vreodată ochii cu așa ceva câte zile om avea!

Pluti spre butonul alb și, îndată ce-l apăsă, rachetele explodară în spațiu, iar ascensorul țâșni cu așa o viteză că Hotelul dispăru cât ai clipi din ochi.

— Cine erau monștrii ăia? zise Charlie.

— Vrei să spui că nu i-ai recunoscut? Ah, ce norocos ești! zise domnul Wonka. Ce bine de tine! Vai, de-ai fi știut din ce primejdie de moarte am scăpat, ți-ar fi înghețat sângele în vine! Ai fi fost paralizat de frică și ai fi rămas ținut locului. Și-atunci erai mort! Te luau prizonier cât ai zice pește! Erai mâncat! Bucățele te făceau, te frigeau ca pe-o chiftea, te pulverizau de viu! Pe urmă își făceau coliere din rotulele tale și brățări din dinții tăi! Pentru că monștrii ăia, băiete, sunt cele mai sinistre, răzbunătoare, veninoase și sângeroase fiare din tot Universul! Domnul Wonka trase adânc aer în piept și-și plimbă vârful roz al limbii de jur

împrejurul buzelor uscate. VERMII FIOROȘI! strigă el. Cu ei am dat ochii!

Îi numi chiar așa, V-ERMI.

— Ah, zise Charlie, eu am crezut că sunt uriașii soioși... aceia despre care îi spuneai Președintelui...

— Ah, nu, pe-ăia i-am inventat, ca să-i bag în sperieți pe cei de la Casa Albă, răspunse amuzat domnul Wonka. Însă Vermii Fioroși sunt cât se poate de reali și vin de pe planeta Vermes, care, așa cum știe oricine, se află la optsprezece mii patru sute douăzeci și șapte de milioane de kilometri de noi. Tare nenorocite creaturi, zău! În primul rând că se pot transforma în orice vor ei, fiindcă nu au oase. De fapt, corpul lor e un singur mușchi puternic, care se poate modela și întinde oricum și oricât, de zici că e făcut dintr-un amestec de cauciuc și mastic lipicios, cu armături din acelea de sârmă. De obicei arată ca un ou, dar nu știi când te trezești că apar sub formă bipedă, ca oamenii, ori patrupedă, ca niște cai. Se pot face rotunzi ca o minge sau filiformi ca sfoara de zmeu. Un Verme Fioros adult se poate întinde și un kilometru și te înghite cât ai clipi, fără să-și miște fundul din loc.

— Cum adică să te înghită, dacă n-are gură? interveni Bunica Georgina.

— Au ei alte părți cu care te mușcă, zise domnul Wonka misterios.

— Cum ar fi...? nu se lăsa Bunica Georgina.

— Biip! A expirat timpul! zise domnul Wonka. Ascultați aici, tocmai mi-am dat seama: mă apucasem să-i îndrug Președintelui baliverne, cum că am veni din cosmos și, ce să vezi, hotelul colcăie de creaturi venite din cosmos!

— Păi ce, erau mai multe? Adică mai mult de cinci? se miră Charlie.

— Cinci? Sunt mii! strigă domnul Wonka. Hotelul acela are cinci sute de camere și sunt convins că e cel puțin o familie de Vermi în fiecare cameră.

— Cineva o să aibă o surpriză foarte neplăcută când ajunge la bord, remarcă Bunicul Joe.

— Ca pe alune or să-i ronțăie, până la unul, spuse resemnat domnul Wonka.

— Nu se poate așa ceva! protestă Charlie. Glumești, nu?

— Asta-i bună! Dacă vă spun că Vermii Fioaroși sunt cele mai nenorocite creaturi din Univers! Umblă prin spațiu în haite și pe ce planetă ori stea pun mâna, o fac harcea-parcea. Sau nu știți că, mai demult, Luna era locuită de niște creaturi simpatice? Se numeau Lunici. Vermii i-au halit pe toți. Tot ei au pustiit planetele Marte, Venus și câte și mai câte altele.

— Și cum se face că Pământul a scăpat? se miră Charlie.

— Să nu crezi că n-au încercat să ajungă și la noi, doar că nu au reușit. Vezi tu, Charlie, planeta noastră e protejată de un înveliș de gaze și de aer și orice trece cu viteză prin acest înveliș se încinge cumplit. De aceea rachetele

spațiale sunt construite dintr-un aliaj rezistent la temperaturi mari, iar viteza lor e redusă cam la trei mii de kilometri pe oră, de îndată ce reintră în atmosfera Pământului, mai întâi cu ajutorul unor retrorachete, apoi printr-un fenomen numit „fricțiune”. Chiar și așa, se încing îngrozitor. Spre norocul nostru, Vermii nu-s deloc rezistenți la căldură și n-au nici rachete care să-i încetinească, așa că se fac frigărui înainte de-a apuca să ajungă pe Pământ. Ai văzut vreodată o stea căzătoare?

— Cum să nu, zise Charlie, o mulțime!

— Să știi că nu sunt stele, sunt Vermii prăjiți, dintre cei care încearcă fără succes să treacă de învelișul protector al Pământului.

— Ce prostii spui, bombăni Bunica Georgina.

— Așteaptă și vei vedea ce se mai întâmplă, ripostă domnul Wonka.

— Păi dacă sunt așa fioroși, zise Charlie, de ce nu ne-au înghițit pe dată acolo, în holul Hotelului Spațial? De ce și-au mai pierdut timpul să scrie cuvântul VALEA?

— Fiindcă le place să se dea mari, desigur. Li se pare o mare șmecherie să scrie VALEA cu trupurile lor.

— Păi dacă voiau să ne prindă și să ne mănânce, de ce nu au scris altceva?

— Păi nu mai știi să scrie altceva, răspunse domnul Wonka.

— *Ajutor!* țipă deodată Bunica Josephine, arătând ceva afară. Ia uitați-vă!

Charlie știa precis ce va vedea, chiar înainte să privească în direcția indicată de Bunica Josephine. De fapt, înțeleseseră cu toții din tonul disperat al femeii ce-i pândeă afară.

El era: Vermele Fioros, plutind cu ușurință alături de ei, de o mărime colosală, cât o balenă de lat; lung ca un camion de mare tonaj, arătând ca un imens ou, maroniu-verzui și mâlos și cu o privire rea în singurul ochi roșu cu care-i fixa pe cei opt pasageri.

— Ne-a sunat ceasul! țipă Bunica Georgina.

— Ne mănâncă! strigă doamna Bucket.

— Dintr-o înghițitură, spuse tremurând domnul Bucket.

— Gata, Charlie, s-a terminat cu noi, zise și Bunicul Joe.

Charlie dădu din cap. Nu mai putea să scoată niciun sunet. Era gătuit de spaimă.

Însă de data asta, domnul Wonka nu intrase deloc în panică era. Rămăsese absolut calm.

— Imediat scăpăm de *chestia asta!* zise el, apăsând deodată șase butoane, care lansară șase rachete propulsoare aflate sub ascensor. Acesta țâșni înainte ca un cal căruia i s-au dat pinteni, din ce în ce mai repede, dar Vermele nu păru deloc deranjat și continuă să plutească alături de ei.

— Alungă-l, strigă Bunica Georgina, nu suport privirea aia!

— Stimată doamnă, nu are ce să ne facă, pentru că nu poate pătrunde în ascensor, răspunse domnul Wonka. Recunosc că m-am alarmat puțin când ne-am trezit nas în nas cu ei în Hotel. Și pe bună dreptate. Dar aici n-avem de ce ne teme. Marele Ascensor de Sticlă e impermeabil, anti-glonț, rezistent la șocuri, la bombe și la Vermi! Haideți să ne relaxăm și să ne bucurăm de călătorie!

— *Verme fioros, ești îngrozitor, ți-pă deodată domnul Wonka.*

*Ești mîlos, murdar și târător!
Dar puțin ne pasă,
Nu ne intri-n casă
Așa că poți s-o iei la picior!*

La auzul acestor cuvinte, marele Verme Fioros se întoarce și începu să se îndepărteze de Marele Ascensor.

— Ați văzut, jubilă domnul Wonka, m-a auzit! Se întoarce acasă!

Dar se înșela, căci ajungând cam la un kilometru de cutia transparentă, Vermele se opri, rămase suspendat o vreme, apoi începu să meargă încet de-a-ndăratelea, cu vârful ascuțit al oului înspre ascensor. Chiar dacă mergea cu spatele, viteza pe care o prinsese era incredibilă! Părea un glonte ce zbura spre ei, atât de repede că nu apucară nici măcar să ți-pe!

ZDRANG! Marele Ascensor de Sticlă se zgudui din toate încheieturile, dar nu cedă, iar Vermele fu azvârlit înapoi cu forță, ca și când ar fi fost o minge de cauciuc.

— Ce v-am zis! strigă fericit domnul Wonka. Suntem ca niște crenvurști în cutie aici!

— O să-l cam doară capul după lovitura asta, zise Bunicul Joe.

— Care cap, că ne-a lovit cu fundul, spuse Charlie. Ia uite ce vânătaie i-a ieșit! S-a înnegrit deja locul și uite cum se umflă!

Chiar așa și era. Pe partea ascuțită a gigantului Verme Fioros în formă de ou apăruse acum o umflătură vânătă de mărimea unui automobil ceva mai mic.

— Salut, urâtanie, strigă după el domnul Wonka.

Salut, Urâtanie! Oare ce s-a-ntâmpnat?

Îmi pari a nu fi chiar ok

Pe fund ești cam vânăt și ți s-a umflat,

Te-ai lovit oare fără să vrei?

Cum te simți? Ți e rău? Ai cumva amețeli?

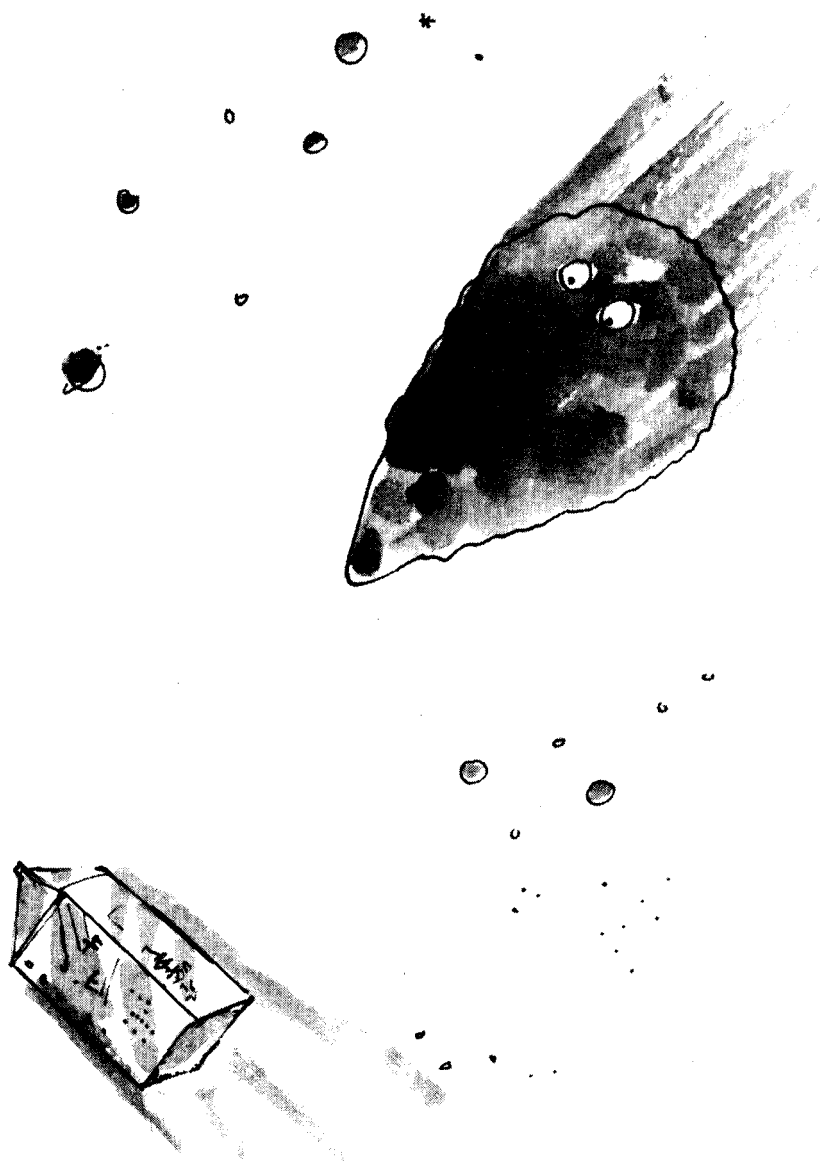
Sau nu vrei să ne spui ce-ai pățit?

Eu cred, Urâtanie, că ai mari dureri

Parc-un autobuz te-a lovit!

Chem îndată un medic, știu exact cine-i bun

Pentr-un Verme așa fioros

*Un amic priceput, puținel cam nebun
Măcelar - nu-i așa că-i frumos?*

*Uite-l c-a venit! „Să trăiești, frățioare,
Tocmai până-n Spațiu-ai urcat
Fii atent, Urâtania nu se simte prea bine,
Spune drept, e ceva de salvat?”*

*„Doamne sfinte, păzește! Păi nu-i de mirare
C-are fundul așa de umflat.”
Măcelarul rânjește, și-un ac scoate, mare
„Aici i-un buboi de-nțepat.”*

*Iată-l cum bagă acul, ce ac, că-i cam mare
Zici că-i suliță, nu altceva!
Pac, se-nfige cu forță-n buboiul pe care
Să-l spargă de-acolo ar vrea.*

*Dar degeaba! Nu merge, iar Vermele strigă,
„Spuneți voi, eu acum ce mă fac?
Câtai gălma, prieteni, toată vara mi-o strică,
Nici la plajă nu pot să mai zac.”*

*„Da, i-o mare problemă”, spune doctorul tare,
„N-am ce-ți face, nu trece nicicum,
Ca să nu-ți strici vacanța eu zic, frățioare,
Să te-așezi dumneata-n cap de-pe-acum!”*

9 | Suntem mâncați

Nicio fabrică din lume n-a lucrat în acea zi. Toate birourile și școlile au rămas închise. De fapt, pământenii nu s-au mișcat din fața televizoarelor nici măcar ca să-și ia o cola sau ca să dea de mâncare bebelușului. Tensiunea devenise insuportabilă. Auziseră cu urechile lor invitația pe care Președintele le-o adresase marțienilor de a-l vizita la Casa Albă. Auziseră răspunsul în versuri al acestora, care suna destul de amenințător. Mai auziseră un țipăt îngrozitor (al Bunicii Josephine), și, puțin mai târziu, pe cineva care striga „Valea! Valea! Valea!” (domnul Wonka), dar nimănui nu-i era clar cine sau de ce țipa așa. Cu toții crezuseră că e vreun îndemn în limba marțiană. Însă în clipa în care cei opt astronauți misterioși țâșniră îndărăt în capsula lor de sticlă și se desprinseră de Hotelul Spațial, oftatul de ușurare care ieși din piepturile pământenilor aproape că se putu auzi până-n spațiu. Casa Albă fu inundată de telegrame și mesaje de felicitare pentru Președintele care găsise o ieșire strălucită din acea situație îngrozitoare.

Cât despre Președinte, acesta căzuse pe gânduri. Ședea la birou, făcând o biluță din gumă de mestecat. Pândea

momentul în care s-o arunce în doica sa, domnișoara Tibbs, fără ca ea să-l vadă. Însă rată ținta și-l nimeri pe Șeful Statului Major al Forțelor Armate direct în nas.

— Credeți că marțienii au acceptat invitația mea? întreabă Președintele.

— Evident, răspunse Ministrul Afacerilor Externe.
Discursul dumneavoastră a fost uluitor!

— Probabil că vin încoace chiar acum, spuse domnișoara Tibbs. Du-te repede și spală-te pe mâini, că ești lipicios peste tot de la guma aia. Acuși ne trezim cu ei la ușă...

— Hai să ascultăm un cântec, înainte de toate. Doică, te rog, cântă-mi unul despre mine.

CÂNTECUL DOICII

*Un cântec eu am să vă cânt
Despre-un bărbat puternic
Care a fost și el odat'
Un bebeluș nevrednic.*

*Era un prunc cât un creion,
Îl legănam s-adoarmă
Și pe oliță îl puneam
Făcea așa o larmă!*

*Făcea băiță zi de zi,
Tăiam și unghiute,
Ne pieptănam, suflam năsucul
Făceam mutre drăguțe.*

*A fost un copilaș ferice,
Destul de potolit
Și-a luat bătaie, n-o să mint,
Până s-a cumișit.*

*Apoi am înțeles deodat'
Că nu e prea deștept,
La douăzeci și trei de ani
El tot analfabet!*

*„Of, of,” jelea al său părinte
Copilul meu e prostănac,
Nu are niciun pic de minte.
Eu oare ce mă fac?*

*„Aha, am zis, eu m-am gândit:
Să-l facem Președinte!”
„Ah, doică, bine ți-a venit,
Oricum nu are minte!”*

*„Ok, am zis, să-l învățăm
Niște intrigării:
Cum să nu știe mai nimic
Și cum să dea vești proaste,
Cum să ia voturi de la toți
Și încă de-alde aste...*

*Să-l punem zilnic la TV
Să turuie o lună,
Fără ca nimenea să știe
Ce vrea, de fapt, să spună.*

*Atenție, e important
Să aibă dinți curați
Și să se spele des pe mâini
Apoi vedeți cum stați.*

*Acum am nouăzeci de ani
Și-o Doică nu vă minte
Eu sunt de vină, numai eu
Că el e Președinte!*

— Bravo, Doică! aplaudă Președintele, iar membrii cabinetului izbucniră în urale, Bravo!

— Ura! strigară ceilalți. Felicitări, domnișoară Vicepreședinte! Extraordinar! Colosal!

— Doamne, zise Președintele, oamenii de pe Marte pot sosi în orice moment! Ce le dăm să mănânce? Unde e Bucătarul-Șef?

Bucătarul-Șef nu doar că era francez, ci era spion francez, de aceea chiar în acel moment avea urechea lipită de gaura cheii, ascultând ce se vorbea înăuntru.

— Ici, Monsieur le President! strigă el, năvălind în încăpere.

— Bucătare, ce mănâncă marțienii la prânz?

— Batoane Mars, răspunse pe dată spionul.

— Coapte sau fierte?

— Coapte, bineînțeles. Se fac praf dacă le fierbi.

Deodată, din difuzor se auzi vocea astronautului Shuckworth:

— Solicit permisiunea de a pătrunde în incinta Hotelului Spațial.

— Se aprobă, răspunse Președintele. Intră liniștit, Shuckworth. Și poți să-mi mulțumești că te-am scăpat de marțieni.

Așa se face că imensa Capsulă de Transport pilotată de Shuckworth, Shanks și Showler, care avea la bord toți directorii, secretarele, receptionerii, chelnerițele, cameristele, hamalii, bucătarii, patiserii și băieții buni la toate, avansă lin prin spațiul cosmic, conectându-se fără probleme la intrarea în Hotel.

— Hei, nu mai văd nimic la televizor! strigă Președintele.

— Domnule Președinte, am izbit Capsula cam tare și s-a spart camera, răspunse Shockworth.

Furios, Președintele emise o înjurătură pe care zece milioane de copii din toată lumea o repetară entuziasmați,

fiind îndată răsplătiți cu câte o scatoalcă de părinții vigilenți.

— Astronauții și cei o sută cincizeci de angajați au pătruns în siguranță în incinta Hotelului, raportă Shuckworth în difuzor. Suntem în holul de la intrare.

— Cum e acolo?

Președintele știa foarte bine că toată suflarea Pământului asculta și voia ca Shuckworth să spună cât de nemaipomenit era. Iar Shuckworth nu-l dezamăgi:

— Mamă, e super tare! E ceva *de necrezut!* E *enorm!* Nici n-am cuvinte să-l descriu... e măreț... candelabrele, covoarele, totul e grozav. Lângă mine se află managerul Hotelului, domnul Walter W. Wall. Ar dori să spună și el câteva cuvinte, dacă îi permiteți, domnule Președinte.

— Da, da, să-l auzim.

— Domnule Președinte, vă vorbește Walter Wall. Ce hotel somptuos avem în fața ochilor! Decorațiunile sunt superbe!

— Ați observat că este complet mochetat, nu-i așa, domnule Wall?

— Într-adevăr, domnule Președinte.

— Iar tapetul acoperă complet pereții, domnule Wall.

— Da, domnule Președinte, totul este impresionant. Va fi o onoare și o plăcere pentru mine să conduc acest hotel... *Hei, ce se întâmplă? Ce-s chestiile astea din lift? Ajutor!*

Din difuzorul Preşedintelui răzbătură brusc cele mai îngrozitoare urlete de ajutor pe care urechea omenească le auzise vreodată: *Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Ajutooo-ooooooooooooooooooooor! Săriiiiiiiiți! Nuuuuuuuuuuu! Ajutoooooooooooooooooooooooooooooor!*

— Ce naiba se întâmplă acolo? țipă Președintele. *Shuckworth, unde ești? Shanks! Showler! Domnule Walter Wall! Unde ați dispărut? Ce se întâmplă acolo?*

Urletele nu mai conteneau și acum se întetiseră în așa măsură, că Președintele se văzu nevoit să-și bage degetele în urechi. Aceleași urlete răsunau acum din toate televizoarele și aparatele de radio din întreaga lume. Și se mai auzeau niște zgomote ca niște grohăieli, apoi niște sforăituri și trosnete. Pe urmă se lăsă tăcerea.

Președintele continua să cheme înnebunit Hotelul Spațial prin radio. Cei de la Houston făceau același lucru. Președintele sună apoi la Houston. Houston îl caută pe

Președinte. Apoi chemară iar Hotelul Spațial, însă în zadar. Din cosmos nu venea niciun răspuns.

— S-a întâmplat ceva urât, zise Președintele.

— Marțienii ăia, zise fostul Șef al Statului Major. Eu v-am zis să mă lăsați să-i bombardez.

— Liniște! îi aruncă scurt Președintele. Lasă-mă să cuget!

Din difuzor se auziră pocnete, apoi o voce:

— Alo, alo, recepție. Turnul de Control din Houston, mă auzi? Recepție!

— Lasă-mă pe mine, Houston, zise Președintele, luând microfonul de pe masă. Aici Președintele Gilligrass, te recepționez perfect. Ascult.

— Domnule Președinte, permiteți să raportez, aici astronautul Shuckworth. Suntem din nou în siguranță în Capsula de Transport, slavă Cerului!

— Ce s-a întâmplat, Shuckworth? Cu cine mai ești acolo?

— Suntem aproape toți, domnule Președinte – și mă bucur că pot spune asta. Shanks și Showler sunt lângă mine, la fel ca mulți alții. N-am pierdut decât vreo două duzini dintre angajații de la bucătărie și hamali. A fost o aventură să scăpăm cu viață de acolo!

— Cum adică *ați pierdut* două duzini de oameni? zbie-ră Președintele. Unde s-au pierdut?

— Au fost mâncați! răspunse Shuckworth. Hap! Și duși au fost! Un director-adjunct de aproape doi metri s-a topit sub ochii mei, ca înghețata la soare. Nici nu-i mestecă, îi înghit așa, cu totul.

— *Cine?* strigă Președintele. Despre cine vorbești? Cine înghite oameni nemestecați?

— *Stai!* strigă Shuckworth. Doamne sfinte, vin după noi! Uite-i cum ies din Hotelul Spațial, în haite! Mă scuzați, domnule Președinte, nu mai pot să vorbesc acum.

10 | Capsula de Transport în primejdie – primul atac

Pe când astronauții Shuckworth, Shanks și Showler erau urmăriți de Vermii Fioși, Marele Ascensor de Sticlă se învârtea cu o viteză amețitoare pe orbita Pământului. Domnul Wonka activase toate propulsoarele de rachete, astfel încât ascensorul atingea acum viteza amețitoare de cincizeci și cinci de mii de kilometri pe oră, în locul vitezei obișnuite de douăzeci și șapte de mii de kilometri pe oră. Ocupanții săi se străduiau, vedeți bine, să scape de acel Verme nenorocit cu fundul vânăt care încă-i urmărea, furios. Domnul Wonka nu se temea deloc de el, dar Bunica Josephine era îngrozită. Ori de câte ori îl vedea, scotea un țipăt ascuțit și-și acopera ochii cu palmele. Însă cincizeci și cinci de mii de kilometri pe oră nu e o viteză prea mare pentru un Verme Fioros, care, dacă e tânăr și în putere, poate să călătorească un cinci sute de mii de kilometri între prânz și cină și încă pe-atât până în dimineața următoare! Altfel cum ar străbate spațiul cosmic, între planeta Vermes și celelalte stele? Domnul Wonka ar fi putut să bănuiască acest lucru și să nu-și mai consume degeaba rachetele, dar el continua să accelereze, în vreme ce

Vermele plutea netulburat pe lângă ei, fixându-i răutăcios cu ochiul său roșu. „Mi-ați făcut o vânătaie de toată frumusețea”, părea el să spună, „așa că am să mă răzbun!”

Se tot învârteau pe orbita Pământului de vreo patruzeci și cinci de minute când Charlie, care plutea confortabil pe la înălțimea tavanului, alături de Bunicul Joe, spuse deodată:

— Bunicule, ce-i acolo în față? Uită-te pe aici, ce se vede?

— Sfinte Dumnezeule! Am ajuns înapoi la Hotelul Spațial!

— Nu se poate! L-am lăsat demult în urmă...

— Hopa, spuse domnul Wonka, ce credeți? Avem așa o viteză că am dat ocol Pământului și iată-ne înapoi de unde am plecat! Excelent!

— Bunicule, uite și Capsula de Transport acolo, chiar în spatele Hotelului.

— Auzi, Charlie, dar ce se vede acolo lângă Capsulă?

— *Se văd o mulțime de Vermii Fioși!* țipă Bunica Josephine. Haideți să ne întoarcem, repede!

— Înapoi! zbiră și Bunica Georgina. Întoarceți!

— Stimată doamnă, spuse domnul Wonka foarte calm, nu suntem într-un automobil, pe șosea. Când ești pe orbită, nu te poți opri și nici nu poți da înapoi.

— Nu-mi pasă! urlă Bunica Josephine. Frânează! Stop! Înapoi! Altfel ne mănâncă Vermii!

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu tărăboiul ăsta, o puse la punct domnul Wonka. Știți cu toții că acest ascensor este cât se poate de rezistent la Vermi. N-aveți de ce vă teme.

Acum, că se apropiaseră mai bine, puteau vedea haitele de Vermi care curgeau afară din Hotelul Spațial și se învârteau ca un roi de viespi în jurul Capsulei.

— Vor să atace Capsula de Transport! strigă Charlie.

Ceea ce li se arăta în fața ochilor era îngrozitor. Vermii verzi, în formă de ou, se adunau în escadroane de câte douăzeci, aliniată perfect, astfel încât să formeze un scut. Apoi, unul după altul, escadroanele porniră la atac, îndreptându-se spre Capsulă cu vârful ascuțit înaintea, cu o viteză amețitoare!

BANG! Primul escadron atacă, izbi, apoi se retrase brusc.

ZDRANG! Al doilea escadron lovi cu forță Capsula de Transport.

— Ce naiba așteptăm, nebunule? Hai să fugim de aici, striga Bunica Josephine.

— Vrei să vină după noi? Pentru Dumnezeu, hai să ne întoarcem! Îi ținea isonul Bunica Georgina.

— Mă tem că nu e deloc rezistentă la Vermi capsula aceea, zise domnul Wonka.

— Atunci trebuie să-i ajutăm, sări Charlie. Nu-i putem lăsa așa! O sută cincizeci de mii de oameni sunt prinși în Capsula aceea!

În vremea aceasta, jos, pe Pământ, în biroul de la Casa Albă, Președintele și consiliul ascultau îngroziți vorbele pe care astronautii le schimbau între ei în interiorul Capsulei de Transport.

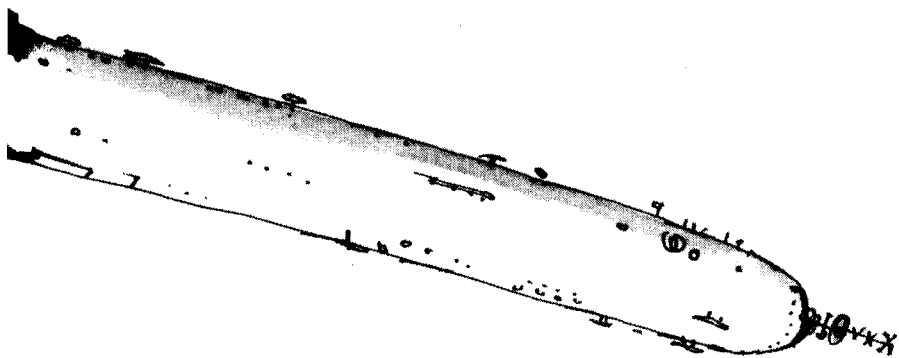
— Ne-au invadat, vin în haite, o să ne facă praf! striga Shuckworth.

— *Cine* v-a atacat? Cine sunt invadatorii ăștia? țipa Președintele.

— Niște brute imense, verzi-maronii, cu ochii roșii! îi răspunde Shanks. Arată ca niște ouă enorme și vin spre noi cu spatele înainte!

— Cu spatele? țipă Președintele. De ce cu spatele?

— Fiindcă au fundul mai ascuțit decât capul! strigă Shuckworth. Atenție, mai vine o tură! BANG! Domnule

Președinte, nu mai rezistăm mult așa! Chelnerițele sunt speriate de moarte, cameristele zbiară ca din gură de șarpe, băieții buni la toate vomită pe capete, iar hamalii își fac rugăciunile! Domnule Președinte, ce ne facem?

— Lansează rachetele și reveniți pe Pământ, idiotule! strigă Președintele. Întorceți-vă imediat pe Pământ!

— Nu putem, strigă Showler. Ne-au distrus rachetele! Le-au făcut zob!

— Suntem morți, domnule Președinte, se auzi vocea lui Shanks, suntem carne de tun! Chiar dacă nu reușesc să distrugă capsula, trebuie să rămânem aici, pe orbită, pentru tot restul vieții. Nu ne putem întoarce fără rachete.

Președintele asudase tot. Curgeau apele pe el, iar gulerul i se înmuiase.

— E o chestiune de timp până pierdem complet legătura cu Casa Albă, continuă Shanks. Văd cum pocitaniile astea se pregătesc de un nou atac și, de data asta, vor lovi tocmai în antena de telecomunicații. Nu cred că vom mai putea...

Vocea se stinse. Antena fusese distrusă.

— Shanks! Țipă Președintele. Unde ești Shanks? Shuckworth! Shanks! Showler! Unde sunteți?... Showlworth! Shucks! Shankler! Răspundeți!... Shanksworth! Show! Shuckler! De ce nu-mi răspunde nimeni?!

În Marele Ascensor de Sticlă nu exista comunicare prin radio, astfel încât niciunul dintre cei opt pasageri nu era la curent cu această dramă. Charlie tocmai spunea:

— Singura lor speranță e să lanseze rachetele și să se întoarcă iute pe Pământ!

— Da, dar ca să reentre în atmosferă trebuie să aibă un impuls care să-i scoată de pe orbită. Trebuie să schimbe direcția și să o ia în jos, iar pentru asta au nevoie de rachete. Dar lansatoarele lor sunt ciobite și îndoite! Se vede de aici! Așa că e vai de capul lor!

— Nu putem să-i remorcăm noi? întrebă Charlie.

Domnul Wonka sări în sus de bucurie. Deși plutea, reuși cumva să facă saltul! Era așa de entuziasmat, încât sări atât de sus, că se lovi cu capul de tavan. Apoi dădu trei ture prin aer și strigă:

— Te-ai prins, Charlie, țipă el fericit, asta e! Îi remorcăm ca să iasă de pe orbită! Repede, toată lumea la butoane!

— Și cu ce îi remorcăm? Le-aruncăm cravatele noastre? întrebă Bunicul Joe.

— Nu-ți face griji pentru mărunțișuri, i-o reteză domnul Wonka. Marele Ascensor de Sticlă e prevăzut cu tot ce-i trebuie. Repede! La treabă!

— Opreți-l! strigă Bunica Josephine.

— Nu mai țipa, Josie, spuse Bunicul Joe. Oamenii aceia au nevoie de ajutor și e de datoaria noastră să-i scoatem din beleaua asta. Dacă ți-e așa de frică, închide ochii și bagă-ți degetele în urechi.

11 | Bătălia cu Vermii

— Bunicule Joe, strigă domnul Wonka. Propulsează-te iute către colțul mai îndepărtat al Ascensorului și învâрте mânerul acela. De-acolo se coboară frânghia!

— Frânghia nu-i bună, domnule Wonka! Vermii ne-o fac praf cât ai clipi!

— E o frânghie oțelită, zise domnul Wonka. E făcută din oțel călit! Să încerce numai să muște din ea și li se fac dinții așchii! Hai, Charlie, treci la butoane! Am nevoie de ajutorul tău ca să manevrez drăcia asta. O să ne poziționăm chiar deasupra Capsulei de Transport, apoi încercăm să ne agățăm de ea cum se cuvine.

Precum un cuirasat gata de luptă, Marele Ascensor, cu rachetele pornite, se propulsă fără nicio dificultate chiar deasupra Capsulei de Transport. La vederea acestui nou inamic, Vermii uitară de Capsulă și se năpustiră cu toate forțele asupra Ascensorului. Escadroanele de Vermi se aruncară furioși asupra minunatei mașinării a domnului Wonka: BANG! ZDRANG! BUUUUM! Părea o furtună cu tunete și trăznete. Ascensorul se bâțâia ca o frunză în vânt, iar înăuntru lui, Bunica Josephine, Bunica Georgina

și Bunicul George, plutind în cămășile lor de noapte, urlau, strigau și dădeau din mâini, cerând ajutor. Doamna Bucket își strângea soțul în brațe așa de tare, că unul dintre nasturii cămășii îi pătrunse acestuia în carne. Numai Charlie și domnul Wonka își păstrau sângele rece și pluteau netulburați pe la înălțimea tavanului, apăsând butoanele lansatoarelor de rachete. De jos, Bunicul Joe striga îndemnuri la luptă și îi blestema pe Vermii, în vreme ce învârtea de manivelă pentru a derula frânghia, urmărindu-i apoi coborârea prin podeaua de sticlă.

— Mai către tribord, Charlie, striga Bunicul Joe. Suntem chiar deasupra Capsulei. Înaintați câțiva metri, domnule Wonka. Vreau să înfig cârligul în ridicătura aia de la botul navei. Staaaa! Asta e! Încă puțin! Asta e!... Hai să înaintăm nițel, să vedem dacă se ține... Mai... Mai...

Frânghia de oțel se întinse la maxim, dar nu cedă. Marele Ascensor de Sticlă tracta acum Capsula de Transport, ducând-o departe de Vermii Fioaroși.

— Cu toată viteza înainte! strigă Bunicul Joe. Ține! E legată bine!

— Lansați toate rachetele! strigă domnul Wonka, iar Ascensorul se smuci.

Frânghia oțelită ținea bine. Domnul Wonka se propulsa până la podea ca să-i strângă mâna Bunicului Joe.

— Bună treabă, domnule! zise el bucuros. Te-ai descurcat de minune în condiții de maximă presiune!

Charlie privi Capsula de Transport, care acum plutea la vreo treizeci de metri în urma lor, la capătul frânghiei. Avea niște ferestruici mici, iar în spatele lor se vedeau limpede fețele stupefiate ale lui Shuckworth, Shanks și Showler. Charlie le făcu semne prietenești cu mâna, apoi ridică degetul mare, indicând că totul e ok, dar nimeni nu-i răspunse. Astronauții stăteau cu gurile căscate. Nu le venea să-și creadă ochilor.

Bunicul Joe se propulsase acum în sus și plana în jurul lui Charlie foarte emoționat.

— Charlie, băiete, zise el, am mai trecut noi prin aventuri, dar niciuna ca asta!

— Bunicule, unde au dispărut toți Vermii?

Nimeni nu observase, dar, într-adevăr, în afară de amicul cu fundul vânăt care încă se ținea după ei, toți ceilalți Vermi dispăruseră.

— Ia stați așa, țiță Bunica Josephine. Ce se vede acolo?

Abia atunci văzură undeva, în depărtare, pe fondul albastru întunecat al spațiului, că Vermii se adunaseră într-o ceată compactă și că păreau să se regrupeze pentru atac.

— Nici să nu vă gândiți că suntem la adăpost, țiță și Bunica Georgina.

— Nu mă tem eu de Vermănoșii ăștia, zise domnul Wonka. I-am făcut praf deja.

— Aiureli, zise Bunica Josephine. Acușica sar pe noi și ne fac ei praf! Uită-te la ei cum se adună! Uite-i cum se apropie!

Așa și era. Imensa armată de Viermi se mișcase cu o viteză incredibilă și acum plutea aproape în linie cu Ascensorul de Sticlă, la câteva sute de metri depărtare, pe dreapta. Vermele cu fundul vânăt era în frunte, aflându-se la vreo douăzeci de metri de ei.

— Ăla din față își schimbă forma! strigă Charlie. Se lungește, se lungește!

Sub ochii lor, Vermele în formă de ou se întindea ca guma de mestecat, până ajunsese lung cât un teren de fotbal și gros ca trunchiul unui copac. La capătul din față avea ochi albi, cu pupile roșii, iar la celălalt, o coadă ascuțită, în vârful căreia se vedea limpede buboiul vânăt pe care-l căpătase când se lovise de geamul de sticlă.

Cei care pluteau înăuntrul Ascensorului priveau și așteptau. Apoi văzură Vermele alungit ca o sfoară întorcându-se și venind încet, drept spre Marele Ascensor de Sticlă, și apoi răsucindu-se jurul lui. Se înfășură o dată... apoi de două ori, iar cei dinăuntru se cutremurară la vederea trupului moale și verzui, care se lipea de sticlă, la doar câțiva centrimetri de ei.

— Ne leagă ca pe-un pachet! țipă Bunica Josephine.

— Prostii, zise domnul Wonka.

— O să ne facă praf, se jelea Bunica Georgina.

— Nicidecum, i-o reteză domnul Wonka.

Charlie privi iute spre Capsula de Transport. Cei trei astronauti își lipiseră nasurile de hublouri și, așa cum stăteau acolo, cu o expresie uluită, șocată, stupefiată și paralizată de groază, păreau trei sardine într-o conservă. Charlie le făcu din nou semn că totul e ok. Showler îi răspunse cu o urmă de zâmbet și asta fu tot.

— Ajutoooooor, zbiera Bunica Josephine. Ia monstrul ăsta lipicios de pe noi!

Vermele se încolăcise de tot în jurul ascensorului și acum își lega tacticos coada de cap cu un nod foarte bine meșteșugit. De acest nod atârna un capăt de vreo cinci metri – capătul cu ochii. Dar nu rămase mult atârnat acolo. Se curbă repede, luând forma unui uriaș cârlig lipit de Ascensor, ca și cum ar fi vrut să remorcheze și el, la rândul lui, ceva.

Pe când se întâmplau toate astea, nimeni nu mai băgă de seamă ce puneau la cale ceilalți Vermi.

— Domnule Wonka! țipă Charlie. Ce fac Vermii acolo? Ce credeți că făceau?

Se lungiseră cu toții și-și schimbaseră forma, deși nu erau așa de lungi și de subțiri ca primul. Fiecare se transformase într-un fel de băț gros, cu ambele capete răsucite în formă de cârlig. Sub ochii lor, se prindeau unul de altul, ca zalele unui lanț... un lanț de o mie de Vermi, lung de aproape un kilometru! Iar Vermele ce forma prima verigă

a lanțului (și al cărui cârlig frontal nu se prindea de nimic) îi conducea pe ceilalți, într-un cerc larg, împrejurul Ascensorului.

— Hei, strigă Bunicul Joe, vor să se agațe de bruta care s-a înnodat în jurul nostru!

— Vor să ne remorcheze, strigă și Charlie.

— Să ne ducă pe planeta Vermes, bolborosi Bunica Josephine. La optsprezece mii patru sute douăzeci și șapte de kilometri de aici!

— Asta-i bună! se revoltă domnul Wonka. Noi suntem singurii care ne ocupăm cu remorcatul aici!

— Domnule Wonka, vor să ne remorcheze, interveni Charlie. E limpede că asta au de gând! Nu-i putem opri? Dacă încep să ne târască prin spațiu, îi vor târî și pe bieții astronauti pe care i-am remorcat noi...

— Fă ceva, nu mai sta să te uiți ca vițelul la poarta nouă, se rățoi Bunica Georgina.

— Da, murmură domnul Wonka, că e pentru prima oară în viața mea când mă simt cam dezorientat.

Nu aveau altceva de făcut decât să privească înfricoșăți lațul de Vermi, care se apropia din ce în ce mai tare. Capul lanțului, un cârlig cu ochi mari și furioși, mai avea, probabil, vreo treizeci de secunde până să se agațe de Marele Ascensor.

— Vreau acasă, se jeluia Bunica Josephine, de ce nu putem pur și simplu să ne întoarcem acasă?

— Pe toți pisoii roșcați cu ochi verzi! exclamă domnul Wonka. Chiar asta trebuie să facem: să ne întoarcem acasă! Ce naiba era în capul meu! Charlie! Iute! *Reintrăm în atmosferă!* Apasă butonul galben, tare, băiete, tare! Mă ocup eu de musafirii nepoftiți!

Zicând acestea, domnul Wonka se propulsă cu o viteză amețitoare către butoane, iar Charlie făcu același lucru.

— Țineți-vă bine! strigă domnul Wonka. Pârtieeee!

Din toate laturile Marelui Ascensor de sticlă țâșniră rachete; mașinăria se înclină, scârțâi înfiorător și apoi plonjă spre Pământ cu o viteză de-a dreptul uluitoare.

— *Retrorachete!* zbieră domnul Wonka. Să nu uităm de retrorachete!

Zbură spre alte butoane, pe care începu să le apese de parcă ar fi cântat la pian.

Liftul țâșnea acum prin spațiu cu susul în jos, așa că pasagerii se pomeniră și ei stând în cap.

— Ajutor, mi-a venit tot sângele în cap, se văietă Bunica Georgina.

— Și de ce nu te întorci, ai uitat cum se face? zise domnul Wonka.

Atunci începură cu toții să respire și, pufnind și gâfâind, se răsuciră prin aer până ajunseră în poziție normală.

— Bunicule, mai ține coarda aia? strigă deodată domnul Wonka.

— Da, domnule, ține bine; Capsula de Transport ne urmează îndeaproape.

Era cu adevărat neobișnuit să vezi prin spațiul cosmic, plutind cu așa o viteză, un Ascensor de Sticlă care tracta o uriașă Capsulă de Transport. Dar lanțul de Vermi nu-i slăbea deloc; viteza amețitoare nu îi intimidase, ba, mai mult, capul de lanț se pregătea să-și ia avânt și să se prindă de Vermele-cârlig de pe cabina de sticlă!

— Suntem morți, ți-pă Bunica Georgina. Or să se agațe de noi și ne trag înapoi de nu ne vedem!

— Vezi să nu, replică domnul Wonka. Sau poate ați uitat ce efect are atmosfera Pământului asupra Vermilor? Imediat îi face friptură și nu mai rămâne din ei decât o stea căzătoare. Ia să vedeți acum cum încep să se transforme în popcorn!

Deja săreau scânteii din Marele Ascensor, iar pereții de sticlă deveniră, pe rând, roz, apoi roșii și, în cele din urmă, stacojii. Curând, săreau scânteii și din lanțul cel lung al Vermilor, iar căpetenia lor începu să arate ca un vătrai proaspăt scos din foc. La fel stăteau lucrurile și cu ceilalți, chiar și cu Vermele care încă mai era agățat de Ascensor. De fapt, acesta din urmă se chinuia acum din răsuputeri să se desfacă și să scape, dar nu putea să se deznoade și peste vreo încă zece secunde începu să sfârâie! Chiar și dinăuntrul Ascensorului se putea auzi sfârâitul cărnii arse de Verme. Părea o bucată de costiță în tigaie; iar fărtații lui

începură, la rândul lor, să se rumenească, din pricina uriașei forțe de frecare. La început erau roșii ca para focului, dar în scurtă vreme devin albi și începură să răspândească o lumină orbitoare.

— S-au transformat în stele căzătoare! țipă Charlie.

— Ah, ce frumusețe, zise domnul Wonka. Îmi place acest spectacol mai mult decât un foc de artificii.

În câteva secunde, Vermii se transformaseră într-un nor de cenușă.

— Am reușit! jubila domnul Wonka. I-am făcut friptură! Praf i-am făcut! Suntem salvați!

— Cum adică salvați? zise Bunica Josephine. Păi mai avem nițel și ne prăjim și noi dacă o ține tot așa! Pune mâna aici, să vezi ce frige geamul ăsta! Zici că suntem în cuptor!

— Nu vă temeți, scumpă doamnă, răspunse domnul Wonka. Marele Ascensor de Sticlă este prevăzut cu aer condiționat și este ventilat, aerisit și automatizat în toate felurile posibile. Suntem în siguranță.

— Nu știu ce se întâmplă, se auzi atunci glasul doamnei Bucket, care nu deschidea gura decât foarte rar, dar trebuie să vă spun că mie, una, nu-mi place deloc!

— Nu-ți place, mamă? se miră Charlie.

— Deloc, iar lui taică-tu îi place și mai puțin.

— Ah, dar ce privești de vis, zise domnul Wonka. Ia uită-te cum se vede Pământul, Charlie, se face tot mai mare, pe măsură ce ne apropiem!

— ... ca să ne lovim de el cu peste trei mii de kilometri pe oră, bodogăni Bunica Georgina. Ia să te văd acum cum încetinești, sau poate la asta nu te-ai gândit?

— Liftul e prevăzut cu parașute, pun pariu, îi răspunse Charlie. Eu așa cred: că vom ateriza lin, fiindcă parașutele se vor deschide la momentul oportun.

— *Parașute*, zise plin de dispreț domnul Wonka. Alea sunt doar pentru astronauti și pentru fricoși! Nu înțeleg de ce vreți voi să *încetinim*, când, în realitate, ne dorim să *accelerăm*! V-am mai spus că, dacă nu prindem o viteză cu totul amețitoare, n-avem nicio șansă să pătrundem prin acoperișul Fabricii de Ciocolată.

— Și cu Capsula de Transport ce facem? întrebă Charlie, îngrijorat.

— O să le dăm drumul să zboare în treaba lor, pentru că ei *au* parașute – trei la număr – și le pot folosi ca să aterizeze.

— Și cum știi unde să aterizezi? zise Bunica Josephine. Dacă ne trezim în Oceanul Pacific?

— Nu prea am cum să controlez aterizarea, îi răspunse domnul Wonka, dar cred că știm cu toții să înotăm, nu?

— Omul ăsta e dus cu pluta! țipă Bunica Josephine.

— E nebun de legat! zbieră Bunica Georgina.

Marele Ascensor de Sticlă zbura spre Pământ cu o viteză imposibil de calculat. De-acum se vedeau deja continentele și oceanele, care se grăbeau să le iasă în întâmpinare...

— Bunicule Joe, strânge cablul și dă-le drumul să se descurce singuri! porunci domnul Wonka. Vor ateriza fără probleme, dacă le merg bine parașutele!

— S-a făcut, strigă Bunicul, iar Capsula de Transport, rămasă de capul ei, începu să plutească în derivă prin spațiu.

Charlie le făcu semn cu mâna celor trei astronauți de la geam, dar niciunul nu-i răspunse. Păreau să fi căzut toți într-un fel de transă, cu ochii la copilul și la bătrânii care pluteau în interiorul Ascensorului.

— Hai că nu mai e mult, spuse domnul Wonka, apropiindu-se de un șir de butoane de culoare albastru deschis aflate într-un colț. Acum se va decide dacă scăpăm cu bine sau nu... așadar, vă rog din suflet să nu mă deranjați în aceste momente. Trebuie să mă concentrez perfect, altfel cine știe pe unde ne mai pomenim...

Marele Ascensor intră într-o pătură densă de nori și nu mai putură vedea nimic timp de câteva secunde. Când ieșiră din nor, Capsula de Transport dispăruse. Pământul era foarte aproape, iar sub ei se desfășura o întindere nesăvârșită de munți și păduri... câmpuri și copaci... pentru ca apoi să apară un orașel!

— Iat-o! se bucură domnul Wonka. Ia uite-o, frumoasa mea! Fabrica mea de Ciocolată!

— Vrei să spui Fabrica *lui Charlie*, îl corectă Bunicul Joe.

— *Întocmai*, zise domnul Wonka adresându-i-se lui Charlie. Uitasem cu desăvârșire! Iartă-mă, copile, sigur că e a ta! Și ne îndreptăm spre ea!

Prin podeaua de sticlă, Charlie întrezări uriașul acoperiș roșu și coșurile înalte ale fabricii. Se îndreptau glonț într-acolo.

— Nimeni să nu respire! strigă domnul Wonka. Țineți-vă de nas! Legați-vă centurile de siguranță și spuneți-vă rugăciunile! Suntem pe cale să pătrundem prin acoperiș!

12 | Înapoi la Fabrica de Ciocolată

Se auzi un zgomot îngrozitor de lemnărie ruptă și sticlă spartă, apoi se lăasă o beznă de-o tăiai cu cuțitul, prin care răzbăteau trosnetele Ascensorului care cădea cu viteză, rupând și spărgând tot în cale.

Deodată însă, zgomotul încetă, iar coborârea deveni tot mai lină. Acum ascensorul părea să meargă pe șine

în sus și-n jos, luând curbele ca montagne russe. Iar când luminile se aprinseră din nou, Charlie realizează că nu mai pluteau de câteva minute bune. Acum se reîntorseseră cu toții pe podea – domnul Wonka, Bunicul Joe, domnul și doamna Bucket, chiar și patul cu cei trei bunici, care se fâțâiau pe sub plăpumi, încercând să-și găsească iarăși locul.

— Am reușit! strigă domnul Wonka. Suntem înăuntru.

— Ați făcut o treabă grozavă, domnule, zise Bunicul Joe apucându-l de mână. Exceptional! Magnific!

— Unde suntem? întrebă doamna Bucket, care se zăpăcise de tot.

— Ne-am întors, mamă, am ajuns la Fabrica de Ciocolată, strigă Charlie.

— Ah, mă bucur, spuse doamna Bucket, dar nu cumva am luat-o cam pe ocolite?

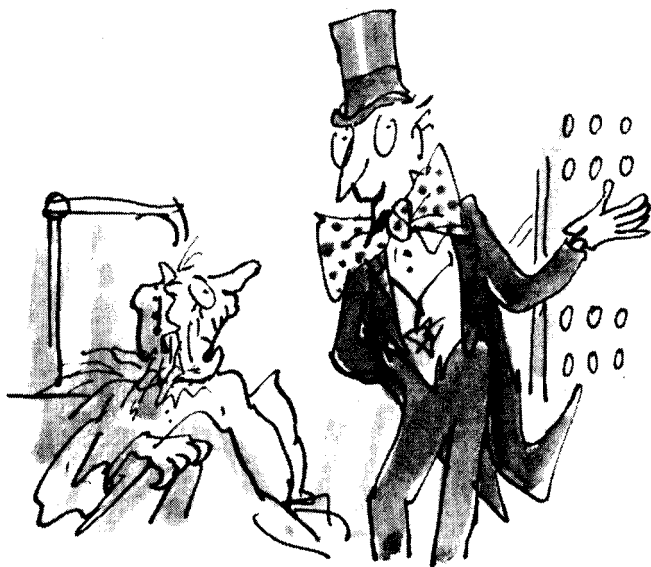
— Ce să facem, dacă a fost aglomerație, zise domnul Wonka.

— În viața mea n-am văzut om în toată firea care să vorbească așa în dodii, spuse Bunica Georgina.

— Chiar și cel mai înțelept om vorbește uneori în dodii, ca să dea sare și piper cuvintelor, îi răspunse domnul Wonka.

— Mai bine vezi unde ne duce blestemăția asta de lift, se rătoi Bunica Josephine, în loc să toooot trăncăni ca o moară neferecată!

— Vorba lungă, bogăția omului, zise domnul Wonka.

— Ce v-am zis, ți-pă iar Bunica Georgina, e dus cu capul! E nebun de legat! Are păsărele la mansardă! E tralala! Eu vreau acasă, să știți.

— Prea târziu! zise domnul Wonka. Acum suntem aici.

Ascensorul se opri. Charlie se afla pentru a doua oară în marea sală prin care curgea râul de ciocolată... Sala aceea unde totul se putea mânca: copacii, frunzele, iarba, pietrișul, ba chiar și bolovanii. Iar aici îi întâmpinară sute de omuleți Oompa-Loompa, care le făceau cu mâna și ovaționau. Era o priveliște care-ți tăia răsuflarea. Până și Bunica Georgina amuți pentru câteva clipe. Dar își reveni numaidecât.

— Piticii ăștia cine, Doamne-iartă-mă, mai sunt? întreabă ea.

— Se numesc Oompa-Loompa, îi explică Charlie. O să-ți placă de ei. Sunt minunați!

— Șșșșt, i-auzi tobele, șopti Bunicul Joe. Acum ne cântă una de-a lor.

— *Aleluiaaaa! cântau veseli omuleții.*

Aleluia, ce frumos!

Willy Wonka s-a întors!

Ne gândeam că nu mai vii,

Că ne-ai părăsit, să știi!

Ne-am gândit că poate-ai dat

De vreun monstru supărat

Ba chiar ne-am imaginat

Că de viu ni te-a mâncat...

— Destul, râse domnul Wonka, ridicându-și ambele mâini în aer. Vă foarte mulțumesc pentru așa o primire! Haideți, cine mă ajută să salt patul ăsta de-aici?

Cincizeci de omuleți se repeziră și împinseră patul în care se aflau cei trei bunici afară din Ascensor. Domnul și doamna Bucket, care păreau complet buimăciți, îi urma-ră. Ieșiră apoi Bunicul Joe, Charlie și domnul Wonka.

— Acum, zise domnul Wonka, adresându-se Bunicu-lui George, Bunicii Georgina și Bunicii Josephina, jos din

pat și hai să ne apucăm de treabă. Sunt sigur că vreți cu toții să dați o mână de ajutor la conducerea fabricii...

— Cine, noi? zise Bunica Josephine.

— Da, dumneata, zise domnul Wonka.

— Glumești, pare-mi-se, zise Bunica Georgina.

— Eu nu glumesc niciodată, spuse domnul Wonka.

— Ascultă, domnule! zise Bunicul George, ridicându-se în capul oaselor. Ne-ai cam purtat din lac în puț azi, cred că ne-a ajuns!

— Dar v-am scos și din lac și din puț, nu? Iar acum mi-am propus nici mai mult nici mai puțin decât să vă scot din patul ăla! declară mândru domnul Wonka.

13 | Cum s-a inventat WonkaVita

— Nu m-am mai dat jos din patul ăsta de douăzeci de ani, așa că n-o să mă scoți dumneata acum, spuse Bunica Josephine foarte hotărâtă.

— Nici pe mine, zise Bunica Georgina.

— Păi mai adineauri vă sculaseți cu toții din el, zise domnul Wonka.

— Adineauri pluteam, zise Bunicul George. Nu aveam încotro.

— N-am pus ridicând piciorul pe podea, adăugă Bunica Josephine.

— Ia încercați, zise domnul Wonka zâmbind. S-ar putea să aveți o surpriză.

— Hai, Josie, ia încearcă! spuse Bunicul Joe. Uite, eu m-am dat jos și n-a fost mare scofală!

— Mulțumesc, nici nu mă gândesc, răspunse încăpățânată femeia. Stau bine aici.

Domnul Wonka oftă din toți rărunchii și clătină încet din cap, cu mare tristețe:

— Atunci, ce să facem, o lăsăm așa.

Cu capul aplecat într-o parte, părea să-i privească gânditor pe cei trei bătrâni din pat, dar Charlie, uitându-se mai atent la el, văzu că ochii începuseră iar să-i sclipască.

„Ha!” își zise copilul în sinea lui. „Oare ce mai pune la cale?”

— Presupun, spuse domnul Wonka punându-și un deget pe vârful nasului și apăsând ușor, probabil că aş putea... adică la așa o ocazie ar trebui să... mda, să vă ofer... dar de fapt...

Se opri și scutură din cap, fără să mai zică nimic.

— Ce să ne oferi? sări ca arsă Bunica Josephine.

— Nu, nu, n-are rost, răspunse domnul Wonka. Vă văd deciși să rămâneți ținuiți în patul acela, orice s-ar întâmpla... mai ales că ceea ce am să vă ofer e un lucru prea prețios ca să ne batem joc de el. Îmi pare rău că am adus vorba de asta.

Zicând acestea, se întoarse cu spatele și se îndepărtă.

— Hei, strigă după el Bunica Georgina, nu poți să ne lași așa, în aer. Ce e așa prețios?

Domnul Wonka se opri și se întoarse extrem de încet. Îi măsură lung din priviri pe bătrânii din pat. Îl priviră și ei, așteptând. El prelungi tăcerea, astfel încât nerăbdarea lor să crească. Omuleții Oompa-Loompa încremeniseră tăcuți în spatele lui, așteptând.

— Despre ce e vorba? zise Bunica Georgina.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbește! spuse Bunica Josephine.

— Prea bine, am să vă spun, răspunse în cele din urmă domnul Wonka. Dar vă rog să fiți foarte atenți, fiindcă ceea ce veți afla vă poate schimba viața, ba chiar vă poate schimba și *trupurile*.

— Eu nu vreau deloc să mă *schimb*! strigă Bunica Georgina.

— Dacă-mi permiteți, stimată doamnă, am să continui povestea. Nu cu multă vreme în urmă, îmi făceam de lucru în Laboratorul meu, amestecând substanțe și soluții, așa cum fac zi de zi la ora patru după-amiaza, când mi-am

dat brusc seama că descoperisem ceva cu totul și cu totul deosebit! Era o pilulă care-și tot schimba culoarea și din când în când țopăia în aer, de parc-ar fi fost vie. *Ce-avem noi aici?* am strigat, repezindu-mă în Sala invențiilor, unde i-am dat-o unui Oompa-Loompa care era acolo de serviciu. Efectul a fost imediat! Uluitor! Nu mi-a venit să-mi cred ochilor! Firește că pentru Oompa-Loompa a fost destul de neplăcut.

— Ce-a pățit? întrebă Bunica Georgina, ridicându-se în capul oaselor.

— Chiar așa, zise domnul Wonka.

— Răspunde la întrebare, se răsti Bunica Josephine. Ce-a pățit Oompa-Loompa?

— Ei, nu cred că e cazul să jelim oalele sparte, spuse domnul Wonka. Mai ales că întâmplarea m-a ajutat să-mi dau seama că descoperisem o vitamină extrem de puternică și singurul mod în care o puteam perfecționa era să elimin efectul neplăcut pe care-l avusese asupra lui Oompa-Loompa.

— *Ce i-a făcut* acelui Oompa-Loompa? întrebă Bunica Georgina cu o voce de gheață.

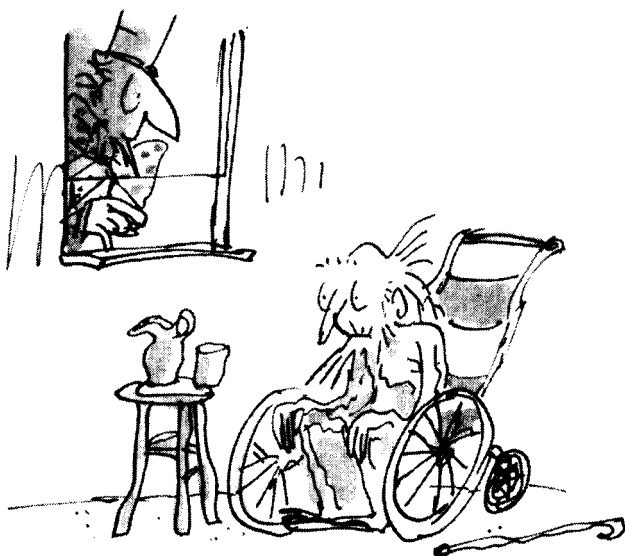
— Pe măsură ce îmbătrânesc, aud tot mai prost, zise domnul Wonka. Vă rog mult, data viitoare când aveți o întrebare, vorbiți puținel mai tare. Mulțumesc din suflet. Așa, ce ziceam? Deci trebuia să mă gândesc la o soluție ca vitamina să poată fi consumată, fără să te... adică...

— Fără să te ce? se răsti Bunica Georgina.

— Fără să te plictisești ascultând povestea mea, răspunse domnul Wonka. Fiindcă m-am întors deîndată în laborator și-am amestecat iar substanțele, și uite-așa cred că am încercat toate amestecurile posibile și, ori de câte ori produceam o pastilă nouă, i-o pasam prin gemuleț unui Oompa-Loompa, fiindcă făceau cu rândul în Sala invențiilor – și puteam observa numaidecât efectul. Ei bine, primele câteva săptămâni au fost cam deprimante, așa că nu vom vorbi de ele. Mai bine lăsați-mă să vă povestesc ce s-a întâmplat în cea de-a o sută treizeci și doua zi de teste. În dimineața acelei zile am schimbat compoziția soluției în asemenea măsură, încât pastila pe care am obținut-o la final abia dacă tresărea, nici vorbă să țopăie, iar culoarea nu și-o schimba decât din galben-lălmăie în albastru, apoi se făcea galbenă la loc. Am fugit la fereastra care dă spre Sala invențiilor, unde era de serviciu un Oompa-Loompa tare bătrân – chel, plin de riduri și fără dinți. De vreo cinci-sprezece ani era ținut într-un scaun cu rotile.

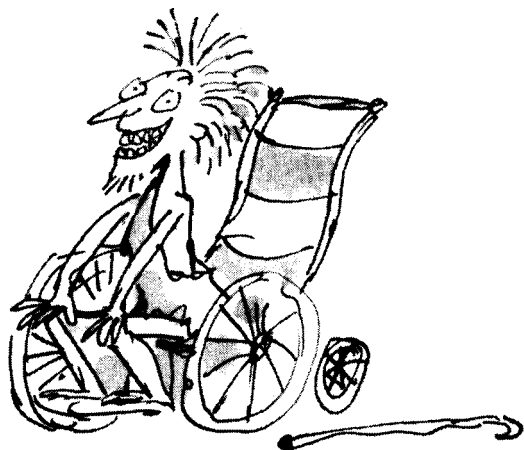
„Acesta este testul cu numărul o sută treizeci și doi”, am spus, făcându-mi o însemnare cu creta. Se uita la ea cam speriat, și nu e de mirare, dacă ne amintim ce soartă tristă avuseseră primii o sută treizeci și unu de voluntari!

— Ce anume s-a întâmplat cu ei? strigă Bunica Georgina. De ce nu răspunzi la întrebări și te tot ascunzi după deget?

— Cine-o să mă găsească după deget? îi zise domnul Wonka. Așa că bravul nostru omuleț a luat pastila și-a înghițit-o, cu puțină apă. Nici n-o înghițise bine, că a și început să-și facă efectul... și ce efect extraordinar! Omulețul se schimba la față sub ochii mei. Cu o clipă înainte fusese un bătrânel chelios, cu câteva smocuri albe de păr la tâmpile și la ceafă. Ei, acele smocuri se făcuseră aurii acum, iar pe craniul chel părul începuse să-i răsară ca iarba. În mai puțin de un minut, ajunsese să aibă un păr lung și blond de toată frumusețea. În același timp, fața i se schimba și ea, iar ridurile se ștergeau ca prin minune – nu toate, dar suficiente cât să arate mult mai tânăr. Cred că schimbările

astea îl cam gădilau, pentru că începuse să zâmbească, apoi să râdă și, când a deschis gura, am văzut ceva nemai-pomenit: din gingiile știrbe îi creșteau acum dinți noi, albi și sănătoși. Eram înmărmurit. Stăteam acolo și aproape că ieșisem de tot prin ferestruică, așa eram de uimit de toate transformările care se petreceau în corpul celui bătrân Oompa-Loompa. Dar, ce să vezi, deodată l-am văzut cum se ridică încet din scaunul cu roțile! A încercat să vadă dacă-l țineau picioarele. A stat drept, apoi a făcut câțiva pași. M-a privit cu o față strălucitoare, cu ochi mari, plini de lumină. „Uită-te la mine!” mi-a zis el. „Pot să merg! E un miracol!” „E WonkaVita”, i-am răspuns. „Elixirul tinereții într-o pilulă. Cam câți ani ai zice că ai acum?” După o clipă de gândire, omulețul mi-a zis: „Mă simt exact cum

mă simțeam la cincizeci de ani.” „Ce vîrstă aveai înainte să iei WonkaVita?” „Șaptezeci, bătuți pe muchie.” „Deci pastila te-a întinerit cu douăzeci de ani.” „Așa este, zise el bucuros, și mă simt ca un miel nou-născut, îmi vine să zburd și să tot zburd.” „Chiar nou-născut nu ești”, i-am zis, „iar cincizeci de ani nu sunt tocmai puțini. Ia stai un pic. Mă-ntorc într-o clipă.” M-am repezit la masa de lucru și, folosind exact aceleași ingrediente, am făcut o nouă pastilă de WonkaVita, pe care i-am întins-o prin gemuleț. „Ia-o pe asta!” am zis, iar omulețul a și înghițit-o. Într-o jumătate de minut întinerise cu încă douăzeci de ani! Era acum un Oompa-Loompa de treizeci de ani, subțirel și agil. Nu mai putea de bucurie! Dansa împrejurul Sălii invențiilor, sărind în sus și strigând. „Ești fericit?” l-am întrebat. „Sunt în extaz! Mă simt ca peștele în apă!” mi-a răspuns el, țâșnind afară din sală, nerăbdător să se arate familiei și prietenilor în noua lui tinerețe. Așa s-a inventat WonkaVita, încheie domnul Wonka povestea, iar acum oricine o poate încerca fără grijă.

— Atunci de ce nu te întinerești pe tine mai întâi? întreabă Bunica Georgina. I-ai spus lui Charlie că ai îmbătrânit și nu mai poți conduce fabrica. Nu mai bine iei o vitamină de-asta și te faci tânăr la loc?

— Da, știm cu toții să punem întrebări, zise domnul Wonka, dar ce ne facem cu răspunsurile? Ei bine, dacă ați dori să luați o pastilă, de încercare...

— O clipă, interveni Bunica Josephine, ridicându-se în capul oaselor. Putem să-l cunoaștem pe acest Oompa-Loompa de șaptezeci de ani care a ajuns acum de treizeci?

Domnul Wonka pocni din degete. Apăru un omuleț tânăr și agil, care execută îndată un dans al bucuriei în fața celor trei bătrâni din pat.

— Acum două săptămâni era un moș de șaptezeci de ani, ținut într-un scaun cu roțile, iar acum uitați-l! spuse mândru domnul Wonka.

— Charlie, ascultă, se aud tobele, zise Bunicul Joe. Încep iar!

Charlie îi văzu iar pe omuleți, care se adunaseră pe malul râului de ciocolată. Trupa de muzicanți era compusă din douăzeci de persoane și fiecare căra o tobă de două ori mai mare decât el. Băteau un ritm lent și misterios, care în curând îi făcu pe toți ceilalți Oompa-Loompa să se clatine. Sutele de Oompa-Loompa se mișcau ritmic de la stânga la dreapta într-un fel de transă. Apoi începură să cânte:

— *De ești bătrân și obosit
Și corpul ți s-a paradit,
Picioarele nu te mai țin
Și viața ți se pare-un chin
Și te-ai acrit de tot de ea –
Parcă mai vrei și altceva
DE CE NU IEI O VITAMINĂ
O WONKAVITA – SĂ TE ȚINĂ!
Îndată ochi-ți strălucesc
Și pielea ți-a întinerit,
Ai dinții albi și încă-ți cresc,
Obrajii ți s-au înroșit!
Acum băieții-și fac cu ochiul
Și-și zic: „Ce mai gagică bine”
Ar vrea și-un pupic de la tine
Acum c-arăți așa de bine!
Dar știm cu toții, știți și voi
Că nu e numai cum arăți*

Ci WonkaVita o să facă
Alte minuni, și mai de soi!
CU DOUĂZECI DE ANI MAI MULT
TU VEI TRĂI DACĂ O IEL,
Așa că fuga, dragii mei,
O Wonka Vita înghițiți
Și imediat întineriți!
Ce delicioasă, ce minune,
O WonkaVita n-are seamăn
Da, ascultați, nu are seamăn
Pe lume!

14 | Rețeta de WonkaVita

— Iat-o, strigă domnul Wonka, care stătea la capul patului, ținând în mână o sticlă. Cel mai valoros flacon de pastile din lume! Apropo, zise el, aruncându-i o privire obraznică Bunicii Georgina, eu nu am luat niciuna tocmai pentru că sunt mult prea prețioase ca să le irotesc.

Ținea flaconul chiar deasupra patului, așa că cei trei bătrânei își întinseră gâturile sfrijite, încercând să vadă pastilele dinăuntru. Charlie și Bunicul Joe veniră mai aproape, să se uite și ei să citească eticheta. La fel făcură domnul și doamna Bucket. Scria așa:

WONKAVITA

Fiecare pastilă te face mai tânăr cu fix douăzeci de ani.

ATENȚIE!

*A nu se ingera o cantitate mai mare decât cea recomandată
de domnul WONKA.*

Prin sticlă transparentă se vedeau pastilele de un galben strălucitor, licărind și fremătând în interior. Mai bine zis, păreau să vibreze. Dar vibrau atât de rapid, că

fiecare pastilă apărea și dispărea mereu, de nu-i puteai desluși contururile, doar culoarea. Aveai impresia că, deși mici, sunt incredibil de puternice; părea că niște creaturi din altă lume erau captive înăuntrul lor și se luptau să iasă afară.

— Se mișcă, comentă Bunica Georgina, iar mie nu-mi plac pastilele care se mișcă. Dacă încep să ni se fâțâie prin burtă? Ca fasolea aia mexicană a lui Charlie pe care am înghițit-o acum câțiva ani. Mai știi, băiete, când am mâncat fasolea ta?

- Ți-am zis că nu e de mâncare, bunico.
- O lună de zile n-am avut stare, că tot Țopăia fasolea aia prin mine.
- Dacă vrei să înghit pastila asta, zise Bunica Josephine, ai face bine să-mi spui ce conține.
- Just, zise domnul Wonka, dar rețeta e tare complicată. Stai așa... O aveam pe aici pe undeva, zise el, căutându-se prin buzunarele fracului. Nu se poate s-o fi pierdut... îmi țin toate posesiunile de valoare în aceste buzunare... problema e că sunt atât de multe...
- Zicând acestea, începu să-și golească buzunarele în pat și scoase: o catapultă artizanală, un yoyo, un ou ochi din cauciuc, o felie de salam, o măsea gata plombată, o bombă urât mirositoare, un pachet cu praf de scărpinat...
- Trebuie să fie pe aici, nu se poate, bodogănea el. Ah! Iat-o!

Scoase triumfător o hârtie foarte boțită, pe care o netezi în palmă și începu să citească cu voce tare:

REȚETA VITAMINEI WONKAVITA

Se ia o tonă de ciocolată fină (sau douăzeci de saci de ciocolată sfărâmată, ce aveți la îndemână). Puneți ciocolata într-un cazan mare și topiți-o pe o plită încinsă. Când a început să fiarbă, se domolește focul, astfel încât să nu se ardă, dar să fiarbă în continuare. Adăugați apoi aceste

ingrediente, în ordinea prescrisă și amestecând bine, astfel ca fiecare ingredient să fie absorbit deplin înainte de a-l adăuga pe următorul:

*O COPITĂ DE SFINX
TROMPA (ȘI POMPA) UNUI ELEFANT
TREI GĂLBENUȘURI DE OUĂ DE ȘOIM
UN NEG DE PORC AFRICAN
UN CORN DE VACĂ (SAU O CHIFLĂ)
O COADĂ DE GRIFON
O SUTĂ ȘAPTEZECI DE GRAME DE BALE DE MELC
TÂNĂR
DOUĂ FIRE DE PĂR (ȘI UN MĂR) DE LA UN HIPO-
CAMP
CIOCUL UNUI ALBATROS CU CIOC ROȘU
O BĂTĂTURĂ DINTRE DEGETELE UNUI UNICORN
CELE PATRU TENTACULE ALE UNEI JUMĂTĂȚI DE
CARACATIȚĂ
UN HIP, UN PO ȘI UN POT DE LA HIPOPOTAM
UN COT DE COTOI
O TÂRTIȚĂ DE LA O CÂRTIȚĂ
ASCUNZĂTOAREA (NEDESCOPERITĂ DE NIMENI)
A UNUI MONȘTROFANT
ALBUȘUL DE LA TREIZECI DE OUĂ DE VREPELIȚĂ
TREI PICIOARE DE CAPRIȘCĂTOARE (SAU UN ME-
TRU, DUPĂ CAZ)*

**RĂDĂCINA PĂTRATĂ A UNUI ABAC DIN AMERICA
DE SUD**

COLȚI DE VIPERĂ (VIPERĂ VESELĂ)

RÂT DE RÂMĂTOR (CU BLANĂ)

Când toate cele de mai sus au fost încorporate, fierbeți timp de douăzeci și șapte de zile, fără a amesteca. După douăzeci și șapte de zile, tot lichidul se va evapora, iar pe fundul căldării va rămâne o bilă solidă, de mărimea unei mingi de fotbal. Spargeți-o cu ciocanul. Înăuntru veți afla o pastilă mică. Aceasta este WONKAVITA!

15 | Adio, Georgina!

După ce termină de citit rețeta, domnul Wonka împături cu băgare de seamă hârtia și o puse la loc în buzunar.

— Un amestec foarte, *foarte* complicat, conchise el. Nu e de mirare că mi-a luat ceva vreme să-l nimeresc.

Ridică sticluța, o agită, iar pastilele dinăuntru zornăiră, ca niște mărgeluțe de sticlă.

— Vă servesc cu o pastilă sau două, stimat domn? îl îmbie el pe Bunicul George.

— Juri pe ce ai mai sfânt că nu are efecte secundare? întrebă Bunicul George.

— Jur, zise domnul Wonka, ducându-și mâna la inimă.

— Îmi cer iertare, interveni Charlie.

Charlie făcu un pas înainte. Bunicul Joe îl urmă. Cei doi stăteau unul lângă altul.

— Chiar *sunteți sigur* că o să meargă totul bine?

— Asta e bună! exclamă domnul Wonka. Ce te face să pui o întrebare așa de caraghioasă?

— Mi-amintesc de guma pe care i-ați dat-o lui Violet Beauregarde, zise Charlie.

— Ah, așadar *asta* te frământă pe tine! strigă domnul Wonka. Amintește-ți însă că Violet a pus mâna pe guma aceea fără permisiunea mea, iar eu chiar i-am zis „Stai! Nu! Scuipe-o!” Dar prostuța aia nu m-a ascultat! Acum e invers: *îi invit chiar eu* pe bunicii tăi să încerce WonkaVita, le-o *recomand*! Dacă le vor lua așa cum spun eu, sunt la fel de nevinovate ca niște bomboane.

— Bineînțeles! strigă domnul Bucket. Ce mai așteptați? Luați o vitamină!

Bunul domn, care abia dacă scosese o vorbă pe parcursul întregii aventuri, părea acum cuprins de o frenezie nemaipomenită, iar asta i se trăgea de la Sala cu ciocolată. În mod obișnuit, domnul Bucket era timid și tăcut – ca unul care-și petrecuse o bună parte din viață nefăcând altceva decât să înșurubeze capacele unor tuburi de pastă de dinți, dar vederea râului de ciocolată îl umpluse de însuflețire. În plus, toată povestea asta cu pastilele îl făcuse și mai entuziast.

— Ascultați, strigă el către cei trei bunici, domnul Wonka vă oferă o a doua tinerețe! Nu pierdeți ocazia!

— Ah, pastilele sunt delicioase și își fac efectul numai-decât, întări domnul Wonka. Veți întineri cu un an pe secundă.

Zicând acestea, făcu un pas înainte și așeză cu grijă flaconul în mijlocul patului.

— Vă invit să vă serviți!

— *Haideți, strigară în cor omuleții Oompa-Loompa.*

*Haideți, nu mai stați pe gânduri,
Anii se duc rânduri-rânduri,
Încercați astă-pastilă,
Ce minune, ce copilă
Deveni acum bunica!
Nu mă mir: E WONKAVITA!*

La auzul acestui îndemn, bunicii nu mai rezistară. Se aruncară toți trei deodată asupra flaconului. Șase mâini uscățive se chinuiau să-l apuce. Bunica Georgina puse prima mâna pe el și, cu un mârâit triumfător, deșurubă capacul și-și vărsă în poală, peste pătură, toate pilulele. Le ferea cu mâinile făcute căuș pentru ca ceilalți să nu se-ntindă și să i le ia.

— Excelent, zise ea avidă, numărându-le repede. Sunt douăsprezece pastile aici! Șase pentru mine și câte trei pentru fiecare dintre voi.

— Hei, nu e cinstit! Țipă Bunica Josephine. Trebuie să luăm fiecare câte patru.

— Așa e corect, câte patru pentru fiecare, strigă Bunicul George. Hai, Georgina! Dă-mi partea mea!

Domnul Wonka ridică din umeri și le întoarse spatele. Detesta certurile și nu-i plăceau deloc oamenii zgârciți și egoiști. Lasă-i să-și scoată ochii, se gândi el, îndreptându-se

către cascada de ciocolată. E trist, dar adevărat, își zise, că toți se înrăiesc atunci când e o miză mare în joc și, mai ales, când vine vorba de bani. Pastilele acestea însă erau mai de preț ca banii. Ceea ce-ți ofereau ele nu se putea cumpăra cu bani. Fiecare pastilă valora cel puțin un milion de dolari, iar domnul Wonka știa o mulțime de oameni bogați care ar fi plătit bucuroși și mai mult pentru a întineri cu douăzeci de ani. Ajunse pe malul râului de ciocolată, unde era cascada și rămase acolo, privind șuvoaiele și stropii de ciocolată topită ce curgeau la vale. Sperase în zadar că zgomotul cascadei va acoperi vocile bătrânilor care încă se certau acolo, în pat. Deși era cu spatele, domnul Wonka auzea limpede fiecare cuvânt.

— Eu le-am luat prima, striga Bunica Georgina, deci sunt ale mele și vă dau câte am eu chef!

— Ba bine că nu, țipa Bunica Josephina. Nu ți le-a dat ție! Ni le-a dat tuturor!

— Nimeni nu mă va opri să-mi iau partea mea, zbiera și Bunicul George. Dă-le încoace, nebuno!

Peste toată hărmălaia se auzi vocea Bunicului Joe:

— Potoliți-vă cu prostiile! Parcă sunteți sălbatici!

— Joe, vezi-ți de treaba ta, replică Bunica Josephine.

— Ai grijă, Josie. Patru pastile sunt oricum prea multe pentru o singură persoană.

— Așa e, Bunicul Joe are dreptate, zise Charlie. *Te rog, Bunico, ia una sau două, cum a zis domnul Wonka. Așa or să rămână și pentru mama, tata și Bunicul Joe.*

— O, da, strigă domnul Bucket, vreau și eu una!

— Oooof, ce bine ar fi să am cu douăzeci de ani mai puțin și să nu mă mai doară așa de tare picioarele, zise doamna Bucket. Mamă, te rog, nu poți să oprești câte una și pentru noi?

— Îmi pare rău, nu, răspunse Bunica Georgina. Domnul Wonka a zis clar că pastilele sunt special pentru noi,ăștia din pat.

— Vreau partea mea, urlă Bunicul George. Hai, Georgina, dă-le-ncoace!

— Brută, dă-mi drumul, mă doare, țipă Bunica Georgina. Auuuuuuuuu! BINE! *Bine!* Vă dau la toți, dă-mi drumul... așa! Patru pentru Josephine... patru pentru George... și patru pentru mine!

— Perfect, zise Bunicul George, acum hai să facem rost de niște apă.

Domnul Wonka nu avea nevoie să se întoarcă, ca să știe că trei Oompa-Loompa se și repeziseră spre pat cu trei pahare de apă. Erau niște omuleți extrem de săritori. După o clipă de tăcere, se auzi vocea Bunicului George:

— Hai să vedem ce iese.

— O să fiu iar tânără și frumoasă, declară Bunica Josephine.

— Adio, oase bătrâne! Haideți, toți deodată! Să le dăm pe gât! strigă Bunica Georgina.

Se făcu liniște. Domnul Wonka nu mai putea de curiozitate, dar nu se întoarse cu fața. Însă, cu coada ochiului, surprinse fețele lipsite de expresie ale unor Oompa-Loompa, care rămăseseră cu privirile pironite pe patul buclucaș. Într-un târziu, Charlie sparse tăcerea:

— Doamne! Ia te uită! E... e... e de necrezut!

— Nu pot să cred! zbiera Bunicul Joe. Uite-i cum întineresc! Uite ce păr are Bunicul George!

— Și dinții, zise Charlie. Uite ce dinți albi are! Bunicule George, ți-au crescut iar dinții buni!

— Mamă, strigă doamna Bucket către Bunica Georgina, cât ești de frumoasă! Uite ce-ai întinerit! Și uite-l pe tata! continuă ea, arătând către Bunicul George. E grozav de chipeș!

— Josie, cum te simți? își interoga agitat Bunicul Joe jumătatea. Cum te simți să ai iar treizeci de ani? Dar ce treizeci! Ești chiar mai tânără! Poate douăzeci! Suficient, eu m-aș opri aici, nu se face să fii mai tânără de douăzeci de ani.

Domnul Wonka scutură din cap cu tristețe și-și trecu mâna peste frunte, iar dacă te-ai fi aflat îndeajuns de aproape, l-ai fi putut auzi șoptind:

— Vai de mine și de mine, iar o luăm de la capăt.

— *Mamă!* se auzi vocea alarmată a doamnei Bucket. Mamă, e cazul să te oprești, deja exagerezi! Ai ajuns pe la cincisprezece ani! ...Mamă, nu pot să cred așa ceva, zece ani?! Mamăăăăă, *te-ai făcut mică!*

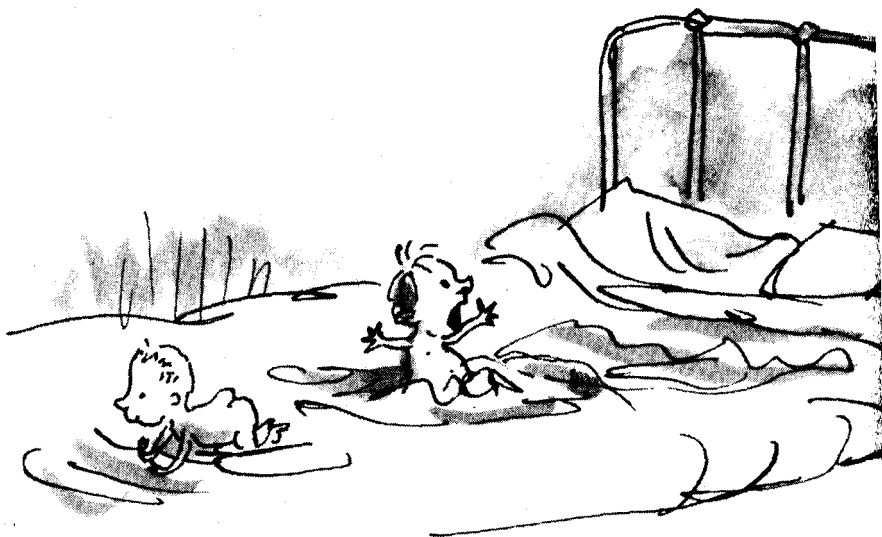
— Josie, striga și Bunicul Joe, vezi că n-a mai rămas din tine decât o fetiță mică. Opriți-o, repede, ajutor!

— *Întineresc prea repede!* striga Charlie.

— Au luat o doză prea mare, zise domnul Bucket.

— Mama se micșorează cel mai repede! zise îngrijorată doamna Bucket, arătând spre Bunica Georgina. *Mamă, mă auzi? Oprește-te!*

— Pe cinstea mea, chiar întineresc cu un an pe secundă, e fantastic! exclamă domnul Bucket, singurul pe care tot acest spectacol părea să-l amuze.

— Dar nu prea mai au de unde să întinerească, că s-au făcut mici de tot, se plânse Bunicul Joe.

— Cred că mama are vreo patru ani, zise doamna Bucket pe un ton plângăreț, dar ce zic eu patru... trei... doi... unu... Aoleu! *Unde-a dispărut?* Ce s-a întâmplat cu mama? Mamă? Georgina! Unde ești? Domnule Wonka, vino repede, ajutor! S-a întâmplat ceva groaznic! Bătrâna mea mamă s-a făcut nevăzută!

Domnul Wonka oftă, se întoarse și se apropie cu pași rari de pat.

— Unde e mama? plângea doamna Bucket.

— Uitați-vă la Josephine! Cine-a mai pomenit așa ceva? striga Bunicul Joe.

Domnul Wonka privi în direcția indicată. Josephine era în mijlocul patului, unde plângea „Oaa! Oaa! Oaa!”.

— Nevasta mea e un bebeluș în scutece! striga Bunicul Joe, nevenindu-i să creadă.

— Ia uite-l și pe Bunicul George, râse vesel domnul Bucket. E bebelușul acela mai mare care merge de-a bușile! E tatăl nevastii-mii!

— Da, e tata! se văita doamna Bucket. Dar unde e mama? Georgina s-a făcut nevăzută, domnule Wonka, nu dăm de ea pe nicăieri. S-a tot micșorat până a dispărut și mă întreb *unde s-a dus*. Cum o putem aduce înapoi?

— Doamnelor și domnilor, spuse domnul Wonka, ridicând ambele brațe în aer pentru a face liniște. Vă rog să nu vă impacentați. Nu există niciun motiv de îngrijorare...

— Cum adică? protestă sărmana doamnă Bucket. Mama s-a făcut nevăzută și tata nu e decât un bebeluș plângăcios...

— Un bebeluș adorabil, zise domnul Wonka.

— Așa este, întări domnul Bucket.

— Și Josie a mea? strigă Bunicul Joe.

— Ce e cu ea? întrebă domnul Wonka.

— Păi...

— Arată foarte bine, nu crezi?

— O, da! Adică ce spun eu aici? NU! E un prunc!

— Un prunc sănătos tun. Câte pastile a luat?

— Patru, fiecare a luat câte patru, zise Bunicul Joe, morocănos.

Domnul Wonka scoase un şuierat din gât, iar pe chip i se așternu tristețea.

— De ce n-au oamenii minte? oftă el. De ce nu mă *ascultă*? Doar le-am spus că fiecare pastilă îi va întineri cu exact douăzeci de ani. Bunica Josephine a luat patru, deci e mai tânără cu patru ori douăzeci... să vedem... patru ori doi opt... adăugăm zero, deci a întinerit cu exact optzeci de ani. Câți ani avea bunica, de fapt?

— Optzeci a împlinit anul acesta... deci optzeci de ani și trei luni, răspunse Bunicul Joe.

— Poftim! strigă domnul Wonka, strălucind de fericire. WonkaVita a funcționat de minune! Are exact trei luni. Și e cel mai grăsuț și mai rozaliu bebeluș pe care l-am văzut vreodată.

— O, da! zise domnul Bucket. Ar lua un premiu la orice concurs de frumusețe pentru bebeluși.

— *Locul întâi*, zise mândru domnul Wonka.

— Ai văzut, bunicule, interveni Charlie vesel, n-ai de ce să fii trist. Bunica e un bebeluș de toată frumusețea!

— Doamnă, întrebă domnul Wonka întorcându-se spre doamna Bucket, îmi permiteți să vă întreb ce vârstă avea tatăl dumneavoastră, Bunicul George?

— Fix optzeci și unu de ani, răspunse pe un ton plângăreț femeia.

— Și iată că acum e un copilaș poznaș de un anișor! exclamă jovial domnul Wonka.

— Extraordinar! observă domnul Bucket întorcându-se spre soția lui. Vei fi prima femeie din lume care-i schimbă tatălui ei scutecele!

— Să și le schimbe singur, zise doamna Bucket. Eu vreau să știu unde e *Bunica Georgina*? Unde a dispărut mama?

— A-ha, zise domnul Wonka. Hm... Mda... Unde să se fi dus buna doamnă? Ce vârstă, mă rog, avea dumneaei?

— Șaptezeci și opt de ani, îi răspunse domnul Bucket.

— Ei, atunci e *limpede*! râse domnul Wonka. E clar ca lumina zilei!

— Ce e clar? se răsti doamna Bucket.

— Scumpă doamnă, dacă Georgina avea șaptezeci și opt de ani și a întinerit cu optzeci, e clar că s-a făcut nevăzută. Cum se zice, s-a întins mai mult decât îi era plapuma. A întinerit cu mai mulți ani decât avea, de fapt!

— Nu înțeleg, zise doamna Bucket.

— Aritmetica de clasa a doua, răspunse domnul Wonka. Cât fac șaptezeci și opt minus optzeci?

— Minus doi! zise Charlie.

— Ura! exclamă vesel domnul Bucket. Soacră-mea are minus doi ani!

— Cu neputință, zise doamna Bucket.

— Și totuși așa este, confirmă domnul Wonka.

— Păi unde e acum?

— Mda, bună întrebare, spuse domnul Wonka. Foarte bună întrebare. Într-adevăr... unde o fi acum?

— Habar n-ai, nu-i așa?

— Ei, ba da, știu precis unde este.

— Atunci spune-mi!

— Încercați să înțelegeți, zise domnul Wonka. Dacă acum are minus doi ani, trebuie să mai treacă doi ani până când ajunge la zero. Mai are de așteptat.

— Și unde stă câtă vreme așteaptă? întrebă doamna Bucket.

— În Sala de așteptare, normal, răspunse domnul Wonka.

BUM-BUM! răsunară deodată tobele orchestrei Oompa-Loompa și sutele de omuleți care se aflau în Sala cu ciocolată începuseră să se legene, să sară și să danseze pe ritmul muzicii.

— Atențiune, atențiune! cântau.

*Atenție, surori și frați
Nici să nu mai respirați,
Ia poștiți de v-adunați
Și-o poveste ascultați
Că muriți de n-o aflați!*

Poate că ați auzit
De Aurica Pinklesweet
Șapte ani avea fetița
Când a mers la bunicuța.
Și la prânz, a doua zi,
Bunicuța-așa grăi:

„Scumpa mea, să fii cuminte,
Bunicuța nu te minte,
Mă duc pân' aici la piață.”
(Însă o mințea pe față
Pe copilă, fiindcă ea
Se ducea de fapt să bea!)

Așa că se strecoară afară,
Iar Aurica într-o doară,
Văzându-se singură-n casă
S-a suit, hopa, pe masă
Și drept în raft la bunicuța
Și-a băgat nasul maimuța.
Avea bunica de-a pastile!
Rotunde, mici, ca niște bile!
Și ce culori, de caramele,
De zahăr, roșii, verzi mărgele,
— Ce minunat, ia să gustăm,
Par delicioase, să-ncercăm!

*Și haț, o-nghite pe cea verde.
Ce bunătate, nici n-ai crede,
Zici că-s din ciocolată toate!
Hap-hap le dă pe gât cât poate,
Hai patru, cinci, ba chiar și zece
... parcă cu gluma se întrece!
Acum se simte cam ciudat,
Ceva-n stomac i s-a mișcat.*

*De un' să știe Aurica
Ce-ascunde în dulap bunica?
Căci biata babă-i constipată,
Nu face nici măcar odată,
De-aceea doctorul i-a dat
De-a laxative, câte-un sac.
Așa că roșii, verzi, pastile,
Pătrate, mici și mari și bile
Sunt toate pentru-același scop:
Să scoată-afară acel dop!
Să știți însă că dintre toate
Pastila cea de ciocolată
E cea mai rea;
Chiar și bunica
Simte fiori când o înghite!
Vă mai mirați că Aurica
Nici nu mai poate să respire?*

În burta ei se dau războaie,
Se-aud tunete ca de ploaie,
Se zbat cu forță două-armate,
Nici una să iasă nu poate,
Iar când se isc-acea furtună
Casa se clatină, nebună,
De zgomotele cele mari
Care răsună-ntre pereți.
Se zgâlțâie ferestre tari,
Vecinii se ascund, vedeți,
(Ba unul chiar și strigă tare:
„Este cutremur, frățioare!”)
Cu mare bubuit și tunet
Burta fetei i-un răsunet
De ghiorțăieli și de durere,
„Au, au!” strigă ea cu putere,
„Mă doare tare rău stomacul”.
Păi cum să n-o doară, săracul,
Când explodează ca din pușcă?
Parcă pe dinăuntru-o mușcă?

Dar stai, că pe la ora trei,
Sosi și bunicuța ei.
Se clătina nițel bătrâna,
Dar chiar și-așa văzu dintr-una
Că treaba se-mpuțise tare.

În lipsa ei,
„Ce-ngoizitoare
Ispravă ai făcut, copilă?
Ai luat cumva vreo pastilă?”

„Vai, bunicuță, ce mă doare
Burtica” – chiar simțea că moare
Sărmana Aurica!
Plină de nervi, făcută foc,
Bunica apucă pe loc
Un telefon, și auzind
O voce ce spunea „Alo”
Strigă pe dată: „Vă grăbiți?
Am un copil bolnav de tot,
Cred că acuși îmi face poc!”

Oare nu vreți să auziți
Ce rău a dus-o la spital
Sărmana Aurica? Știți
A fost un ne’nterupt scandal
Și-a fost nevoie mare, frate,
De instrumente complicate,
Nici nu le mai înșir acum
Tot ce contează-i să vă spun
Că biata fată n-a murit,
Deși pe rând la capul ei

*Se adunau medicii toți
„Îi dau o oră, i-dau o zi”,
Se auzeau glasuri speriate,
Dar ea i-a liniștit pe dată
Când ochii-albaștri i-a deschis.
„Să știți că n-am să mor,” a zis
Și n-a murit.*

*S-a întors întâi la bunicuța,
Dar a venit îndată tati
S-o ia acasă pe micuța
Care trecuse prin dureri
Ce nu se pot închipui.
Și vreți să știți ceva, copii?
De-atuncea stomăcelul ei
Nu a mai fost nicicând la fel
Căci l-a stricat punând în el
Pastilele de ciocolată.
Avea să tragă viața toată
Ponoasele isprăvii sale,
Stomacul n-avea vindecare
Și șapte ore zi de zi
Le petrecea pe la toaletă
(un loc deloc plăcut, vezi bine,
n-avea timp nici de bicicletă!)*

Povestea are și-o morală
Și sper c-ați înțeles acum:
Pastilele nu-s jucărie,
Lăsați-le la locul lor,
Oriunde-n casă ar fi să fie
Este mai bine să le ție
Părinți, bunici în paza lor.

16 | VitaWonk și Tărâmul cu Minus

— Charlie, băiete, tu decizi, că doar e fabrica ta. Ce facem, așteptăm doi ani să se nască Bunica Georgina sau o aducem înapoi acum?

— Cum, vrei să spui că o poți aduce înapoi? strigă Charlie.

— Ei, n-aș băga mâna în foc, dar pot să încerc... dacă vrei.

— Normal că vreau! De dragul mamei, nu vezi ce tristă e?

Doamna Bucket ședea pe marginea patului, ștergându-se cu batista la ochi.

— Biata mea mamă, suspina ea, biata mea mamă are minus doi ani și cine știe peste câte luni am s-o revăd... dacă am s-o mai revăd vreodată!

Bunicul Joe, așezat pe pat în spatele ei, își hrănea soția în vârstă de trei luni cu biberonul, ajutat de un Oompa-Loompa. Lângă ei, domnul Bucket îi dădea de mâncare cu lingurița bunicului George, în vârstă de un an. Era vorba despre un amestec purtând numele de „*Mâncare de bebeluși Wonka supermoale și cremoasă*.” Mâncarea

intra în gura bebelușului, dar cea mai mare parte i se împrăștia pe bărbie și pe piept.

— Fir-ar să fie, bombănea domnul Bucket, vin și eu la Fabrica de Ciocolată să mă simt bine și uite acum! Am ajuns să-i fiu mamă socrului meu!

— Charlie, totul e sub control, zise domnul Wonka, privind ce se întâmplă în jur. Sunt bine cu toții. Nu mai au nevoie de noi. Hai s-o căutăm pe Bunica Georgina!

Zicând acestea, îl apucă pe Charlie de braț și porni în pași de dans spre ușa deschisă a Marelui Ascensor de Sticlă.

— Hai mai repede, copile! Dacă vrem să ajungem acolo înainte, trebuie să ne grăbim!

— Înainte de ce? întrebă Charlie.

— Înainte s-o scadă, firește, zise domnul Wonka. Tu nu știi că minusurile se folosesc la scădere? Sau nu ești bun la aritmetică?

Se aflau deja în Ascensor, iar fabricantul de ciocolată căuta febril printre sutele de butoane, pentru a-l găsi pe cel potrivit.

— Ah, *iată!* zise el satisfăcut, apăsând delicat pe un buton micuț de fildeș, pe care scria TĂRÂMUL CU MINUS.

Ușile se închiseră, iar grozava mașinărie făcu un salt spre dreapta, în vreme ce scotea un muget mecanic. Charlie se prinse speriat de picioarele domnului Wonka.

Văzând aceasta, bărbatul coborî o strapontină prinsă de perete:

— Stai jos, Charlie, și leagă-te bine cu centurile de siguranță! O să ne cam zguduie!

Erau centuri pe fiecare parte a scaunului, iar Charlie făcu cum i se spusese. Domnul Wonka coborî încă o strapontină pentru el și procedă la fel ca băiatul.

— Mergem mult în jos, zise el, nici nu știi cât de jos o să ajungem!

Ascensorul prinse viteză. Se sucea și se răsucea. Luă un viraj strâns, la stânga, apoi o luă la dreapta, apoi iar la stânga, continuând să coboare în tot acest timp.

— Of, sper că Oompa-Loompa nu folosesc celălalt ascensor, oftă domnul Wonka.

— Care?

— Acela care merge în sus pe același traseu, firește!

— Doamne ferește! Adică ne-am putea ciocni?

— Până acum am avut noroc... Hei! Ia privește aici! Repede!

Prin fereastră, Charlie văzu ceva care semăna cu o enormă carieră de piatră, cu pereți abrubți din ceva care aducea cu o rocă maro. Acolo lucrau sute de omuleți Oompa-Loompa, cu târnăcoape și ciocane pneumatice.

— Zahăr candel, zise domnul Wonka, cel mai mare zăcământ de zahăr candel din lume.

Liftul se grăbea acum și mai tare.

— Ține-te bine, Charlie, vom coborî la mare adâncime... deja suntem la vreo șaizeci de mii de metri.

La geam apăreau și dispăreau priveliști bizare, dar cutia de sticlă se mișca așa de repede, încât Charlie nici nu avea timp să înțeleagă ce vedea. La un moment dat i se păru că deslușește în depărtare niște căsuțe mici în formă de cești puse cu susul în jos, iar între ele păreau a fi străzi pe care se mișcau grăbiți sute de omuleți Oompa-Loompa. Mai încolo, trecând pe lângă o câmpie întinsă, de culoare roșie, plină de mașinării care aduceau cu niște sonde, văzu țâsnind din pământ jeturi înalte de lichid maro.

— Ah, ce minune! Un zăcământ nou, exact când aveam nevoie de el!

— Un ce?

— Am dat de un zăcământ de ciocolată, copile. Câmpul ăsta ne-a fost propice; cred că o să extragem o grămadă de ciocolată de aici. Ah, ce privești minunată! Uite cu ce forță țâșnește!

În vremea aceasta, liftul cobora tot mai adânc în măruntaiele pământului, cu un huruit asurzitor. Sute de privești dintre cele mai neobișnuite le defilau prin fața ochilor: roți zimțate uriașe care se învârteau, mixere care amestecau Dumnezeu știe ce, bulbuci de ciocolată, livezi întregi de arbori de caramelle, lacuri de mărimea unor terenuri de fotbal pline cu lichid albastru, auriu și verde – și toate astea erau vegheate de mii și mii de Oompa-Loompa!

— Înțelegi acum că ceea ce ai văzut data trecută, când ai făcut turul fabricii împreună cu acei copii obraznici, nu era decât o foarte mică parte. Fabrica se întinde pe mai mulți kilometri și foarte curând am să-ți fac un tur complet, pe îndelete, dar să știi că ne va lua trei săptămâni. Însă acum avem altele pe cap. Trebuie să-ți spun niște lucruri importante. Ascultă cu atenție, Charlie. Sunt nevoit să vorbesc repede pentru că vom ajunge acolo în câteva minute.

Probabil că ți-ai dat seama ce s-a întâmplat cu toți acei Oompa-Loompa care au testat pilula tinereții înainte ca rețeta să fie finalizată... Știam eu că ești un băiat deștept!

Au dispărut, s-au transformat în Minusuri, la fel ca buni-
ca ta, fiindcă doza era mult prea mare! Închipuiește-ți că
unul dintre ei, săracul, a ajuns la minus optzeci și șapte de
ani! Îți dai seama?

— Adică are de așteptat optzeci și șapte de ani ca să se
poată întoarce?

— Ei, tocmai asta m-a îngrijorat și pe mine, vezi tu.
Cum să-ți lași cei mai buni prieteni să aștepte atâta vreme
printre Minusuri?

— Păi da, și apoi să mai și scadă, spuse Charlie. Ar fi
înfrorător!

— Întocmai. Așa că ce era să fac? Willy Wonka, mi-am
spus, e cazul să-ți pui capul la contribuție! Ai inventat
WonkaVita care întinerește oamenii, acum e cazul să in-
ventezi opusul ei: pilula care te îmbătrânește.

— Ahaaaa! strigă Charlie. Am înțeles stratagema! În fe-
lul acesta poți transforma la loc Minusurile în Plusuri și-i
poți aduce înapoi.

— Chiar asta e și ideea, dragul meu, ai înțeles foarte
bine. Sigur, mai întâi trebuia să descopăr unde se duc Mi-
nusurile când dispar...

Între timp, liftul cobora vertiginos către centrul pământului și totul în jurul lor era negru și întunecat. Nu
mai era nimic de văzut.

— Ei, și uite-așa, continuă domnul Wonka, mi-am su-
flecăt mânecele și-am trecut la fapte. Cum să fac eu oamenii

să îmbătrânească? Cine sau ce pe această lume trăiește foarte foarte mult? Ahaaaa! am strigat deodată. Ahaaaaaa!

— Copacii! zise Charlie.

— Chiar așa! Dar *care dintre ei*? Bradul? Nici vorbă! Stejarul, cedrul? Nicidecum, băiete. Cel mai longeviv copac este pinul american, care crește pe versanții vârfului Wheeler din Nevada, Statele Unite ale Americii. Întreabă orice dendrocronolog, dacă nu mă crezi (când ne întoarcem acasă, poți să cauți în dicționar să vezi ce este dendrocronologia). Așa a început totul. Am sărit în Marele Ascensor de Sticlă și fuga prin toată lumea, să adun bucățele din cele mai longevive viețuitoare de pe pământ. Iată din ce e făcută soluția de îmbătrânire:

500 DE GRAME DE SEVĂ DE PIN AMERICAN (DE LA
UN PIN ÎN VÂRSTĂ DE 4000 DE ANI)

UNGHIILE DE LA PICIOARE PE CARE TOCMAI ȘI
LE TĂIASE UN MUJIC RUS PE NUME PETROVICI
GRIGOROVICI, ÎN VÂRSTĂ DE 168 DE ANI

UN OU DE LA O ȚESTOASĂ DE 200 DE ANI CE
APARTINE REGELUI DIN TONGA

COADA UNUI PURSÂNGE ARAB ÎN VÂRSTĂ DE 51
DE ANI

MUSTĂȚILE UNUI MOTAN DE 38 DE ANI, PE NUME
CHIFLĂ

UN PURICE CARE LOCUIA DE 36 DE ANI PE SPINA-
REA LUI CHIFLĂ
COADA UNUI ȘOBOLAN TIBETAN URIAȘ, ÎN VÂR-
STĂ DE 207 ANI
DINȚII ÎNNEGRIȚI AI UNEI BĂBĂȚII CARE LOCU-
IEȘTE DE 97 DE ANI ÎNTR-O PEȘTERĂ PE VUL-
CANUL POPOCATEPETL
ARȘICELE UNUI CATTALOO* ÎN VÂRSTĂ DE 700 DE
ANI, DIN PERU

...am umblat prin toată lumea, Charlie, niciun colțișor nu mi-a scăpat și de peste tot am adunat tot felul de lucruri de la cele mai bătrâne viețuitoare. Am adunat oase, păr și unghii, uneori câte un fir de sprânceană sau praful dintre degetele de la picioare, pe care-l ștergeam ușor, când le surprindeam dormind. Așa s-a făcut că am văzut PORCUL FLUIERĂTOR, BOBOLINXUL, SKROCKUL, POLIBROASCA, ÎNFLORITURA GIGANTICĂ, MELCUL CU ȚEPI ȘI SCROCODILUL VENINOS, care-ți poate scuipa venin în ochi de la o distanță de 45 de metri. Ei, dar n-avem timp de povești, Charlie. Pe scurt, am amestecat, fiert și răsfierat toate aceste lucruri în laboratorul meu, până am reușit să produc cam jumătate de ceașcă de lichid

* Animal hibrid, obținut prin încrucișarea bizonului american cu vaca (n.t.).

uleios de culoare neagră. I-am administrat patru picături unui voluntar Oompa-Loompa de vreo douăzeci de ani și am așteptat să văd ce se întâmplă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Charlie.

— N-ai văzut așa ceva în viața ta! exclamă domnul Wonka. Pe dată a început să i se rideze pielea, părul și dinții i-au căzut și, cât ai clipi, s-a transformat într-un moșneag de șaptezeci și cinci de ani. Și uite-așa s-a născut pastila VitaWonk!

— I-ai salvat pe toți voluntarii care deveniseră Minusuri?

— Bineînțeles! O sută treizeci de voluntari care îmbătrâniseră peste măsură din pricina experimentelor mele. Ce mai probleme am avut să-i aduc înapoi... să nu mai vorbim despre asta. A fost primejdios... Cerule mare! Aproape că am ajuns. *Ia să tac eu din gură și să mă uit pe unde mergem...*

Charlie observă că Ascensorul nu mai gonea nebunește, ci abia se mai mișca, părând să plutească în derivă.

— Desfă centurile, zise domnul Wonka, să ne pregătim de acțiune.

Charlie făcu cum i se spusese, se ridică și se întinse să vadă mai bine. Era o priveliște tare ciudată: o ceață cenușie plutea în jur și părea să se învârtă și să foșnească în jurul lor, purtată parcă de pale de vânt venind din toate direcțiile.

În depărtare, ceața era aproape neagră și părea să se agite cu furie.

Domnul Wonka deschise ușile și zise:

— Charlie, fii atent să nu cazi afară!

Ceața pătrunse în Ascensor. Avea un miros stătut, de mucegai, de parcă ar fi ieșit dintr-o carceră subterană. Liniștea era compleșitoare: niciun sunet, niciun foșnet de vânt, niciun animal, nicio insectă. Stând în mijlocul aceluia pustiu cenușiu, neomenesc, Charlie avea strania senzație că se află într-o altă lume, în care oamenii n-aveau ce căuta.

— Tărâmul cu Minus, șopti domnul Wonka. Am ajuns. Dar oare o vom găsi? Sper să fim norocoși... deși există mereu și posibilitatea să fim ghinioniști, foarte ghinioniști.

17 | Operațiunea de salvare

— Nu-mi place deloc aici, șopti Charlie, mă ia cu fiori.

— Nici mie nu-mi place, dar avem o misiune de îndeplinit, șopti la rândul său domnul Wonka.

Ceața se condensase pe geamurile cutiei de sticlă, încât numai prin ușa deschisă mai puteau vedea ceva afară.

— Trăiește vreo ființă pe acest tărâm, domnule Wonka?

— Gnolii, locul ăsta colcăie de gnoli.

— Sunt primejdioși?

— Numai dacă te mușcă. Dacă te-au mușcat, nu mai ai scăpare.

Ascensorul plutea prin ceață, legănându-se ușor. Atmosfera era umedă și cumva unsuroasă.

— Domnule Wonka, cum arată gnolii?

— Nu arată nicicum, copile.

— Adică nu i-ai văzut niciodată?

— Nu poți vedea un *gnol*. Nici măcar nu simți că s-a pus unul pe tine, până nu te mușcă. Iar dacă te mușcă, gata, e prea târziu.

— Adică e posibil să fie în jurul nostru chiar acum?

— Sigur că da.

Charlie simți că i se face pielea de găină.

— Și mori imediat, dacă te mușcă?

— Nu chiar... întâi treci prin scădere, apoi începe împărțirea, sau diviziunea, dar e o diviziune lungă și grea și foarte dureroasă. Iar când se termină, gata, ai devenit unul de-al lor.

— De ce nu închidem ușile ascensorului? întrebă Charlie.

— Nu mai vedem nimic, dragul meu. Nu vezi ce ceață e? Oricum n-o să ne fie ușor s-o localizăm pe Bunica Georgina.

Charlie se apropie de ușă și privi vârtejurile de aburi. „Așa arată iadul...”, se gândi, „un iad rece și umed.” Toată atmosfera avea ceva de-a dreptul diabolic. Era o liniște mormântală, locul era pustiu și întunecos, iar mișcarea neconținută a fuioarelor de ceață semăna cu înaintarea tăcută și amenințătoare a unei armate. Deodată, Charlie simți că ceva îl apucă de mână! Tresări așa de tare, că fu cât pe-acți să cadă afară din ascensor.

— Scuze, zise domnul Wonka, eu eram.

— O, zise Charlie, pentru o clipă am crezut că...

— Știu ce-ai crezut. Poate nu ți-am spus cât sunt de bucuros că ești aici cu mine. Nici nu știi ce îngrozitor e să vii singur în locul acesta... așa cum am venit eu... pentru că n-avem încotro... de prea multe ori...

— Eu n-aș putea, zise Charlie.

— Uite-o! strigă domnul Wonka. Nu, stai, nu e ea. Aș fi putut să jur că am văzut-o acolo, unde e pata aia mai întunecată. Fii cu ochii în patru, Charlie!

— Uite-o, țipă copilul, *e chiar acolo!*

— Unde, unde? Arată cu degetul!

— A... a dispărut. Zici că se topește în aer...

Acum se aflau amândoi în prag, încercând să deslușească ceva în ceața deasă.

— *Repede! E acolo! Repedeeee!*

— *O văd, Charlie!* Mă îndrept chiar acum spre ea.

Domnul Wonka apăsă frenetic câteva butoane aflate în spatele lor.

— Bunico, venim, bunico! striga Charlie.

O vedeau acolo, în ceață, dar – ce bizar! – vedeau și ceața prin ea. Părea umbra unei umbre, o arătare transparentă, cu chipul Bunicii Georgina, înfășurată într-un fel de cămașă de noapte lungă. În loc să stea în picioare, plutea pe spate prin ceață.

— De ce stă culcată? șopti Charlie.

— Ai uitat că e un Minus acum? Sau nu știi cum arată semnul minus? îi răspunse domnul Wonka, desenând un minus în aer.

Ascensorul se apropia încetișor de forma cețoasă a Bunicii Georgina. Acum erau la mai puțin de un metru de ea. Charlie vru s-o apuce, dar nu putu, căci mâna lui întinsă trecea prin ea.

— Bunico! strigă el, văzând că arătarea se îndepărtează.

— *La o parte!* porunci domnul Wonka, scoțând dintr-un buzunar secret al fracului său un pulverizator pe care-l aținti spre forma de fum a Bunicii Georgina.

Când fu sigur că o avea în cătare, apăsă butonul, fsssss, fssssssss, și încă o dată, DE TREI ORI! De fiecare dată, din tub ieșea un fel de fum negru. Bunica Georgina dispăru.

— Am făcut-o și pe-asta! țipă fericit domnul Wonka. Încă o dată, VitaWonk și-a făcut datoria!

— Dar unde e bunica?

— Înapoi de unde a venit. Gata, nu mai e Minus. Acum e un Plus cu sânge cald, așa că s-a întors exact de unde a venit, înapoi în fabrică. Hai s-o ștergem, până nu dau gnolii de noi!

Zicând acestea, domnul Wonka apăsă un buton, ușile se închiseră și cabina porni în sus cu viteză.

— Stai jos și leagă-ți centurile de siguranță, zise domnul Wonka, că acum chiar că zburăm!

Marele Ascensor de Sticlă țâșni ca din pușcă spre suprafață. Cei doi pasageri ședeau pe strapontinele lor, legați cu centurile. Domnul Wonka își îndesa tubul de spray într-unul din buzunarele faimosului său frac.

— E ridicol să folosești așa o vechitură în zilele noastre, zise el, dar altă soluție nu avem. Ideal ar fi să măsurăm cu precizie câte picături sunt necesare pentru a readuce persoana la vârsta inițială și să i le dai să le înghită, dar

de unde gură? Minusurile sunt ca umbrele, n-au cum să înghită nimic. Singurul mod în care le poți administra antidotul e să-i dai cu spray pe tot corpul. Asta-i singura soluție, băiete!

— A funcționat, așa că ce mai contează? zise Charlie.

— De minune, băiete, a funcționat ca la carte! Dar e posibil să fi sărit nițel calul și să-i fi administrat o supra-doză.

— Nu înțeleg, ce supradoză?

— Dragul meu, cu câteva *picături* de VitaWonk faci un moș dintr-un Oompa-Loompa tinerel, în floarea vârstei.

Domnul Wonka își ridică mâinile, apoi le lăasă să-i cadă, lipsite de vlagă.

— Vai de mine, vrei să zici că Bunica a primit o doză prea mare? întrebă Charlie, pălind.

— Cred că e mai rău decât ne imaginăm.

— Păi, păi... când mă gândesc că ai dat de trei ori cu spray pe ea... *De trei ori!!* Probabil că a înghițit litri de vitamină, nu doar câteva picături!

— Zeci de litri! tună domnul Wonka, pocnindu-se cu putere peste coapse. Dar hai să nu ne facem griji din orice fleac. Important e că am adus-o înapoi, nu, Charlie? Bunica ta nu mai e un Minus trist, ci un Plus admirabil!

*E un plus de toată splendoarea
E un plus necuprins, ca marea,
Dar cine se-ntreabă
Ce vârstă o să aibă
Bunica, tăindu-ne calea?*

18 | Cea mai bătrână persoană din lume

— Suntem victorioși, Charlie, zise domnul Wonka vesel, pe când Marele Ascensor de Sticlă își reducea viteza. Rudele tale sunt din nou împreună.

Ascensorul se opri. Ușile se deschiseră. Sala era la fel cum o lăsaseră, ciocolata curgea liniștită pe râu, Oompa-Loompa își vedeau de treabă, iar în mijloc era patul bunicilor.

— Slavă Domnului că ești aici, Charlie! zise Bunicul Joe, sărind să-l întâmpine.

Charlie îl îmbrățișă strâns, apoi își îmbrățișă părinții.

— Ei, s-a întors Bunica Georgina? întrebă el.

Nimeni nu răspunse. Ședeau toți neclintiti. Bunicul Joe arătă spre pat, însă fără a privi într-acolo. Nimeni nu se uita, de fapt, spre patul bunicilor. Charlie se apropie și îi văzu, la un capăt al patului, pe cei doi bebeluși înfășați – Bunica Josephine și Bunicul George – care dormeau liniștiți, iar la celălalt capăt...

— Nu te speria, îi șopti domnul Wonka, apucându-l de braț. E nițeluș mai în vârstă decât o știi, dar te-am avertizat că așa se va întâmpla.

— *Ce i-ai făcut mamei?* țipă doamna Bucket. Mama mea, săraca de ea, numai de ghinioane are parte.

La celălalt capăt al patului, proptită pe niște perne, ședea cea mai neobișnuită arătare pe care o văzuse vreodată Charlie. Să fi fost o fosilă străveche? Nu, căci se mișca, deși cu mare greutate. Scotea și niște sunete ciudate, ca un broscoi bătrân care încearcă să vorbească în limba oamenilor.

— Vai, vai, vai, orăcăi ea, ăsta e nepotul meu, Charlie. Scumpule!

— *Bunico! Bunică Georgina! Ce mă bucur! O... O!*

Abia atunci văzu copilul cât de smochinită îi era fața și ce cute adânci avea pe frunte și în jurul ochilor. Nasul îi ieșea în afară, ascuțit, dar ochii aproape că i se înfundaseră de tot în cap. Și avea părul complet alb, iar mâinile, care i se odihneau pe pătură, erau niște ghemotoace de piele încrețită.

Nu doar domnul și doamna Bucket, dar până și Bunicul Joe păreau înfricoșați de apariția neobișnuitei creaturi. Cu toții se trăsaseră departe de pat. Doar domnul Wonka era vesel ca un cintezo.

— Scumpă doamnă, exclamă el, apucând unul din acele ghemotoace de piele între mâinile lui calde. Bun venit acasă! Cum vă simțiți în această zi minunată?

— Binișor, croncăni Bunica Georgina. Chiar nu mă plâng, având în vedere că sunt așa bătrână.

— Extraordinar! Ce spirit viu! Tot ce avem de făcut acum este să aflăm cam cât sunteți de bătrână... Apoi vom putea lua măsuri.

— Aici nu mai ia nimeni nicio măsură, interveni nervoasă doamna Bucket. Deja ai făcut prăpăd!

— Stimată prietenă cu capul în traistă, zise domnul Wonka, întorcându-se spre doamna Bucket. Ce mai contează acum că buna doamnă e nițeluș mai în vârstă decât ne-am fi așteptat? Imediat o facem la loc! Sau ai uitat de WonkaVita? Fiecare pastilă te întinerește cu douăzeci de ani! O aducem înapoi cât ai clipi! O facem imediat tinerică și frumoasă!

— Ce rost are, când bărbatul ei nu e decât un bebeluș în scutece? se plânse femeia, arătând spre Bunicul George, care dormea ca un îngeruș.

— Draga mea, fiecare lucru la vremea lui, zise domnul Wonka ferm.

— Îți interzic să-i dai afurisita aia de WonkaVita mamei mele! Parcă văd cum o transformi la loc în Minus!

— Nu vreau să mai fiu Minus, se auzi vocea ca un scârțait a bătrânei. Dacă mă întorc acolo, mă mănâncă gnolii.

— Nu te teme, spuse domnul Wonka. Eu însumi am să supraveghez administrarea dozei corecte. Dar fiți atentă, scumpă doamnă! Nu am cum să vă prescriu doza potrivită până nu aflăm exact ce vârstă aveți! E limpede, nu?

— Ba nu-i deloc limpede! zise doamna Bucket. De ce nu poți să-i dai pastilă cu pastilă, ca să nu riscăm inutil?

— Imposibil, doamnă. În cazuri grave ca aceasta WonkaVita nu are niciun efect dacă e administrată în doze mici. Trebuie să ia toată cantitatea necesară de-odată. Are nevoie de o doză de șoc. Cu o pastilă nu obții nimic, e prea bătrână ca s-o luăm încetîșor. Aici e o situație în care se aplică regula „totul sau nimic.”

— Nici nu mă gândesc, puse doamna Bucket piciorul în prag.

— Ba da. Draga mea, ascultă-mă. Dacă ai o durere de cap și ți se spune că trece numai cu trei aspirine, nu ajută la nimic să iei o aspirină, pe urmă să aștepți să vezi dacă trece, și iar să mai iei una, apoi să mai aștepți câteva ore? Nu așa merge treaba. Dacă ți se spune că trece cu trei aspirine, trebuie să le iei pe toate trei deodată. La fel e și cu WonkaVita. Hai, lasă-mă să-mi fac treaba.

— Of, *bine*, cred că n-avem de ales.

— Minunaaaaat, spuse domnul Wonka, făcând o mică săritură în aer. Acum, stimată doamnă, știți cumva câți ani aveți?

— De unde să știu? croncăni Bunica Georgina. Demult nu le mai țin socoteala.

— Chiar nu știți?

— Habar n-am și dac-ai fi de vârsta mea la fel ai zice și tu! bolborosi bătrâna.

— *Gândiți-vă*, vă implor să vă gândiți...

Acum fața smochinită se încrețise de tot. Toți o priveau cu nerăbdare. Omuleții Oompa-Loompa, atrași de ciudata arătare, se apropiară încetișor de pat. Bebelușii dormeau în continuare, netulburați.

— Poate aveți o sută de ani? O sută zece? O sută douăzeci? sugeră domnul Wonka.

— Degeaba, croncăni bătrâna, nu m-am descurcat niciodată bine cu numerele.

— Dar e o *catastrofă*! strigă speriat domnul Wonka. Dacă nu reușim să determinăm ce vârstă aveți, nu am cum să vă dau antidotul. Nu mai pot să risc din nou!

Mâhnirea întunecă sufletele tuturor. Pentru prima oară, domnul Wonka părea sincer speriat.

— Ai făcut-o de oaie, ce să mai, spuse doamna Bucket.

— Bunico, zise Charlie apropiindu-se de pat, nu-ți bate capul să-ți amintești câți ani ai. Povestește-ne mai bine ceva ce ți s-a întâmplat când erai mică... o amintire...

— Mi s-au întâmplat o grămadă de lucruri, Charlie, o grămadă...

— Dar poți să ne povestești ceva?

— Cred că da, puiule, dacă mă străduiesc.

— Minunat! se bucură Charlie. Ce-ți amintești de când erai mică de tot?

— Aoleu, păi au cam trecut niște ani de-atunci, băiete.

— Când erai de vârsta mea, bunico. Ce făceai la vârsta mea?

Ochii mici și înfundați în orbite licăriră puțin și buzele bătrânei schițară o părere de zâmbet.

— Eram pe un vapor... n-am să uit în viața mea vaporul ăla...

— Așa, și apoi? Cum era vaporul? Ce căutai pe el?

— Eram acolo toți, călătoream.

— De unde? Încotro?

— Ei, de unde vrei să știi? Eram mică, zise Bunica Georgina, rezemându-se de perne și închizând ochii.

Nimeni nu se mișca. Toți așteptau.

— ... avea un nume frumos vaporul, ceva foarte frumos, dar cine să-și mai aducă aminte... un nume vesel...

Charlie, care ședea pe marginea patului, sări deodată în sus. Fața îi strălucea.

— Bunico, dacă-ți spun numele, crezi că ți-l mai amintești?

— Da, copile, cred că da...

— MAYFLOWER*, țipă Charlie.

Capul bătrânei tresări puternic.

— Așa este, croncăni ea, ai dreptate, Charlie! Chiar așa îi și zicea vaporului, Mayflower. Ce nume frumos!

— Bunicule, bunicule, când au ajuns pelerinii cu vaporul în America? În ce an a acostat Mayflower pe țărmul american?

— Mayflower a ridicat ancora din portul Plymouth pe șase septembrie o mie șase sute douăzeci, zise Bunicul Joe.

— Plymouth, se auzi vocea spartă a bătrânei, da, parcă am auzit numele ăsta... Cred că de acolo am plecat...

* *Floare de mai*, vaporul cu care, în anul 1620, au ajuns în Lumea Nouă 102 pelerini (n.r.).

— O mie șase sute douăzeci! strigă Charlie. Păi Bunica are... nici nu pot să socotesc... ia zi, Bunicule...

— Ei, scădem o mie șase sute douăzeci din o mie nouă sute șaptezeci și doi și ne dă... nu mă întrerupe... ne dă trei sute cincizeci și doi.

— Pe toți iepurii de câmp, exclamă domnul Bucket, Bunica Georgina are acum trei sute cincizeci și doi de ani!

— Mai mult, zise Charlie. Auzi, bunico, cam câți ani aveai când te-ai imbarcat pe Mayflower? Vreo opt?

— Nu, nu, eram mai mică... vreo șase ani cred că aveam...

— Deci are trei sute cincizeci și opt de ani!

— VitaWonk e super tare! exclamă admirativ domnul Wonka. Uite ce chestii poate face!

— Trei sute cincizeci și opt de ani, zise doamna Bucket, incredibil!

— Câte o fi văzut la viața ei, zise Bunicul Joe.

— Săraca mama, se văietă doamna Bucket, ce...?

— Răbdare, doamna mea, acum vine partea interesantă. Aduceți WonkaVita.

Apăru un Oompa-Loompa, alergând, cu o sticlă mare, pe care i-o întinse domnului Wonka. Acesta o puse pe pat.

— Ce vârstă dorește să aibă?

— Șaptezeci și opt, zise ferm doamna Bucket. Exact cât avea și când a început toată nebunia asta.

— Cred că și-ar dori să fie un pic mai tânără, zise domnul Wonka.

— Nici pomeneală, se opuse fiica ei, e prea riscant!

— Prea riscant, prea riscant, cotcodăci bătrâna. Sau poate vrei să mă faci Minus la loc?

— Bine, cum dorești, zise domnul Wonka. Acum lasă-mă să fac niște calcule.

Apăru îndată un Oompa-Loompa cu o tăbliță. Domnul Wonka scoase din buzunar o bucată de cretă și scris:

— Exact paisprezece pastile de WonkaVita, zise domnul Wonka.

Omulețul luă tabla înapoi. Domnul Wonka apucă sticla de pe pat, o deschise și numără paisprezece pastile de culoare galbenă.

— Apă! strigă el și îndată un Oompa-Loompa alergă să-i aducă un pahar de apă.

Domnul Wonka dizolvă toate cele paisprezece pastile în apa care începu să bolborosească și să spumege.

— Bea-o acum, când face bule! zise el, ridicând paharul spre buzele bătrânei.

Bătrâna dădu soluția pe gât.

Domnul Wonka sări câțiva pași înapoi și scoase un ceas mare de alamă din buzunar.

— Nu uitați, strigă el, un an pe secundă. Trebuie să piardă două sute optzeci de ani, ceea ce înseamnă patru minute și patruzeci de secunde. Ia priviți cum se duc secolele!

În încăpere se lăsase o liniște deplină. Se auzea doar ticăitul ceasului de alamă. La început, nu s-a întâmpat mare lucru cu bătrâna de pe pat. Se lăsase pe spate, cu ochii închiși. Uneori fața i se contracta, iar mâinile ei mici tresăreau.

— A trecut un minut, anunță domnul Wonka. E mai tânără cu șaizeci de ani.

— Mie mi se pare neschimbată, spuse domnul Bucket.

— Ei, normal, ce sunt șaiszeci de ani, când tu ai peste trei sute?

— Mamă, te simți bine? întrebă neliniștită doamna Bucket. Mamă, de ce nu spui nimic?

— Două minute! E mai tânără cu o sută douăzeci de ani.

Acum schimbările se puteau vedea cu ochiul liber. Toată fața bătrânei tremura, iar unele riduri mai adânci i se mai întinseră. Colțurile gurii nu mai erau așa căzute, nasul se contura altfel.

— Mamă, te simți bine? strigă doamna Bucket. Mamă, de ce nu spui nimic? Mamă!

Deodată, cu o mișcare bruscă care-i sperie pe toți, bătrâna se ridică în capul oaselor și tună:

— *Ați auzit veștile? Amiralul Nelson i-a învins pe francezi la Trafalgar!*

— A înnebunit, zise domnul Bucket.

— Nicidecum, îl contrazise domnul Wonka. Retrăiește secolul nouăsprezece. Au trecut trei minute.

Cu fiecare minut care trecea, fața ei era din ce în ce mai puțin ridată, din ce în ce mai plină de viață. Era o minune.

— *Gettysburg!* strigă ea. *Generalul Lee e pe cale să se retragă.*

Iar la câteva secunde după aceea oftă, îndurerată:

— E mort, e mort, e moooort.

— Cine? întrebă domnul Bucket, aplecându-se deasupra patului.

— *Lincoln*, se văită ea. *Uite trenul...*

— Cred că a fost acolo, șopti Charlie.

— *Este acolo*, zise domnul Wonka. Sau era, acum câteva secunde.

— Poate cineva să-mi explice și mie ce naiba..., zise doamna Bucket.

— Au trecut patru minute și mai sunt patruzeci de secunde, ceea ce înseamnă că mai are doar patruzeci de ani de pierdut.

— Bunico! strigă Charlie alergând spre pat, arăți aproape la fel cum te știam. Ce mă bucur!

— Să sperăm că întinerirea se oprește la timp, comentă doamna Bucket.

— Fac pariu că nu, zise domnul Bucket. Întotdeauna e ceva care nu merge cum trebuie.

— Nu și când mă ocup *personal* de administrarea vitaminei, zise domnul Wonka. Gata! Timpul a expirat. Acum are fix șaptezeci și opt de ani. Cum te simți, draga mea? Ești bine?

— Mă simt acceptabil, zise ea. Da, acceptabil. Și nu mulțumită ție, scrumbrie bătrână și aiurită!

Da, era chiar ea, Bunica Georgina cea arțăgoasă și cârcotașă, pe care Charlie o cunoștea atât de bine. Doamna

Bucket se repezi s-o îmbrățișeze cu foc, dar bătrâna o respinse.

— Ce e cu bebelușii ăia la mine în pat? zise ea.

— Unul dintre ei e soțul tău, observă domnul Bucket.

— Tâmpenii. Chiar așa, unde e George?

— Mamă, din păcate, ăsta-i adevărul. Tata e cel din stânga, iar lângă el e Josephine.

— Tu... tu... tu... cheeseburger expirat ce ești, se stropși Bunica Georgina la domnul Wonka. Ce naiba ai făcut cu...

— Gata, gata, gata, haideți să nu ne mai certăm, e târziu. Lăsați pe Charlie și pe mine; vom rezolva numaidecât și problema asta.

19 | Bebelușii se fac mari

— Aduceți-mi VitaWonk, ceru domnul Wonka. O să ne ocupăm de cei doi bebeluși.

Numaidecât apăru un Oompa-Loompa cu un flacon de VitaWonk și două lingurițe de argint.

— Ia stai nițel, interveni Bunica Georgina, ce drăcie mai vrei să mai faci?

— Nu te speria, bunico, e totul în regulă, îți promit, zise Charlie. VitaWonk e opusul medicamentului WonkaVita, adică te face mai bătrân. Și ție ți-a dat domnul Wonka din asta, când erai un Minus și uite că ți-a salvat viața!

— Mi-a dat prea multă, scrâșni bătrâna.

— Era nevoie, bunico.

— Și-acum vrei să-i faci pocinogul și bietului George.

— Ba nu, zise Charlie.

— Când mi-ați dat prostia aia, am ajuns la trei sute cincizeci și opt de ani, continuă ea. Cine știe cum greșiți doza și mi-l faceți pe George *de cincizeci de ori* mai bătrân decât m-ați făcut pe mine, de mă trezesc în pat cu vreun om primitiv în vârstă de douăzeci de mii de ani! Aoleu,

parcă-l văd, cu bâta într-o mână și trăgându-mă de păr cu cealaltă! Nu, mulțumesc.

— Bunico, în cazul tău am folosit spray-ul fiindcă erai un Minus, o fantomă, dar Bunicul are corp, explică răbdător Charlie. Iar domnul Wonka poate...

— Să nu mai aud numele șarlatanului ăluia, se răsti Bunica. E nebun de legat!

— Ba nu este, zise Charlie. Și poate să măsoare foarte precis soluția și să le dea bebelușilor exact atât cât au nevoie. Nu-i așa, domnule Wonka?

— Charlie, zise acesta din urmă, deja știu că fabrica va fi pe mâini bune când mă voi retrage. Înveți foarte repede. Sunt foarte, foarte mulțumit că te-am ales, dragul meu, foarte mulțumit. Și atunci, care e verdictul? Lăsăm bebelușii așa cum sunt, sau le dăm VitaWonk?

— Dă-le, zise Bunicul Joe. Aș vrea s-o am pe Josie a mea așa cum era, de optzeci de ani.

— Apreciez încrederea dumitale, zise domnul Wonka. Dar ce ne facem cu bebelușul George?

— Of, *fie*, admise Bunica Georgina. Dar dacă mi-l faci omul cavernelor, cu mine în pat *nu* mai doarme.

— E clar, zise domnul Wonka. Hai, Charlie, o să le dăm vitamina la amândoi deodată. Vom ține fiecare câte o linguriță, iar eu am să măsoz fix patru picături în linguriță și-apoi îi trezim și le dăm să le-nghită.

— Eu de cine mă ocup, domnule Wonka? întrebă Charlie.

— De Bunica Josephine, că e mai mică, iar eu am să mă ocup de Bunicul George. Ia lingurița.

Charlie întinse lingurița, iar domnul Wonka îi puse patru picături din lichidul negru și uleios. Apoi picură fix patru picături în cealaltă linguriță. Pe urmă îi dădu înapoi flaconul omulețului Oompa-Loompa.

— N-ar trebui să țină cineva bebelușii în brațe, când le dai vitamina? întrebă Bunicul Joe. Eu o s-o țin pe Josephine.

— Ai înnebunit? întrebă domnul Wonka. Vitamina acționează imediat, nu-ți dai seama? Cu WonkaVita, un an trece într-o secundă. VitaWonk acționează fulgerător! Imediat ce-ai înghițit medicamentul – țac! – s-a și întâmplat! Crești și îmbătrânești, și așa mai departe, totul într-o secundă! Așa că vezi, domnule, îi zise Bunicului Joe, ții un bebeluș în brațe și de-odată te trezești cu o femeie de optzeci de ani care te doboară la pământ!

— Ah, înțeleg, zise Bunicul Joe.

— Ești gata, Charlie?

— Gata, domnule Wonka.

Charlie se apropie de bebelușul care încă dormea pe pat. Îi apucă ușurel capul ca să-l ridice, dar chiar atunci Bunica Josephine se trezi și începu să plângă. Domnul Wonka făcea același lucru cu bebelușul George.

— Charlie, la semnalul meu, amândoi de-odată... trei... doi... unu... lingurița!

Charlie îndesă lingurița în gura micuței, iar picăturile i se prelinseră în jos, pe gât.

— Asigură-te că a înghițit. N-are efect dacă nu-i ajunge în burtică! strigă domnul Wonka.

E greu de spus cum s-au petrecut lucrurile, fiindcă totul a avut loc într-o clipită! O clipită e cam cât ți-ar lua să numeri repede până la cinci: unu-doi-trei-patru-cinci! Deși Charlie privea cu mare atenție, n-ar fi putut spune cum bebelușul al cărui cap îl ținuse cu o secundă înainte

crescu, îmbătrâni și se transformă într-o femeie de optzeci de ani. Fu un moment înfricoșător, asemenea unei explozii. Un bebeluș adorabil deveni brusc o bătrână, iar Charlie se trezi holbându-se la mult-iubita față plină de riduri a Bunicii Josephine.

— Bună, scumpule. Pe unde mi-ai umblat? zise ea.

— Josie! strigă Bunicul Joe în culmea fericirii. Ești din nou aici!

— Ah, nu știam că am fost plecată, zise ea.

Și Bunicul George era din nou în pat, neschimbat.

— Arătai mai bine când erai bebeluș, îi zise Bunica Georgina. Dar mă bucur că te-ai făcut mare, George.

— De ce?

— Fiindcă nu mai ai nevoie de scutece.

20 | Cum să dai pe cineva jos din pat

— Ei, zise domnul Wonka plin de veselie, privindu-i pe cei trei bătrâni aflați încă în pat. După toate câte s-au întâmplat, sunt sigur că acum abia așteptați să scăpați de patul ăla și să vă implicați activ în treburile fabricii de ciocolată!

— Cine, noi? răspunse Bunica Josephine.

— Da, cine alții?

— Ce? Ai înnebunit? se rățoi Bunica Georgina. Stau bine-mersi în patul ăsta confortabil!

— Și eu la fel, spuse Bunicul George.

Deodată, printre omuleții Oompa-Loompa de la capătul sălii se stârni o mare agitație. Era un zumzet frenetic de voci și o agitație teribilă. Se vedeau multe mâini fluturând în aer, iar din mulțimea aceea ieși un omuleț care se apropie fuga de domnul Wonka, cu un plic uriaș în mână. Domnul Wonka se aplecă, iar omulețul, foarte emoționat, îi șopti ceva la ureche.

— *La poarta fabricii? strigă domnul Wonka. Bărbați?... Cum arată?... Vreau să spun, par amenințatori? ... Of,*

fir-ar să fie, TE SPERII DE EI SAU NU? ...Un ce??? ELICOPTER? ...Adică bărbații ăia au coborât din elicopter? De la ei ai plicul ăsta?

Nerăbdător, domnul Wonka îi smulse omulețului plicul din mână, îl desfăcu și trase afară o scrisoare pe care începu s-o citească atent. Se lăsă o tăcere mormântală. Charlie simți din nou fiori pe șira spinării. Bănuia că îi pândește o mare primejdie; în aer plutea ceva amenințător. Oompa-Loompa erau îngroziți, iar la poartă aștepta un elicopter din care coborâseră niște bărbați amenințători... Charlie scrută atent chipul domnului Wonka, sperând să citească pe el vreun indiciu, ceva care să-i spună cât de gravă era situația.

— *Mama tuturor iepurilor de câmp!* exclamă deodată domnul Wonka, sărind așa de sus în aer, că ateriză pe spate.

— *Sfinte Sisoe!* strigă el, în vreme ce se ridică de jos.

Flutura scrisoarea, de parc-ar fi vrut să alunge muște cu ea.

— Ascultați aici, fiți atenți ce zice!

CASA ALBĂ
WASHINGTON D.C.

STIMATE DOMN,
NAȚIUNEA AMERICANĂ – ȘI ÎNTREAGA LUME – ÎȘI EXPRIMĂ BUCURIA ASTĂZI, CÂND CAPSULA DE TRANSPORT S-A ÎNTORS CU BINE DIN AVENTURA SPAȚIALĂ, PURTÂND LA BORDUL EI 136 DE SUFLETE. CREDEM CĂ ACEȘTI 136 DE CETĂȚENI NU S-AR FI PUTUT ÎNTOARCE ÎN SIGURANȚĂ ACASĂ DACĂ NU AR FI FOST SALVAȚI DE O NAVĂ SPAȚIALĂ DE ORIGINE NECUNOSCUȚĂ. MI S-A RAPORTAT CĂ CEI OPT ASTRONAUȚI CARE ALCĂTUIESC ECHIPAJUL ACESTEI NAVE AU DAT DOVADĂ DE UN CURAJ EXTRAORDINAR. RADARELE NOASTRE AU REUȘIT SĂ LOCALIZEZE ACEASTĂ NAVĂ ȘI MI S-A RAPORTAT CĂ EA S-A PRĂBUȘIT UNDEVA PE RAZA FABRICII DE CIOCOLATĂ WONKA. IATĂ, AȘADAR, MOTIVUL PENTRU CARE VĂ Scriu.

DORESC SĂ-MI EXPRIM RECUNOȘȚINȚA ÎN NUMELE ÎNTREGULUI POPOR AMERICAN ȘI SĂ LE ADRESEZ CELOR OPT BRAVI ASTRONAUȚI INVITAȚIA CĂLDUROASĂ DE A PETRECE CÂTEVA ZILE CA OASPEȚI DE ONOARE LA CASA ALBĂ.

ÎN ACEASTĂ SEARĂ VOM ORGANIZA UN COCTEIL SPECIAL ÎN SALA ALBASTRĂ ȘI VOI AVEA PLĂCEREA SĂ-I DECOREZ PERSONAL PE FIECARE DINTRE CEI OPT VITEJI EROI, ALE CĂROR FAPTE VOR RĂMÂNE PE VECI ÎNSCRISE ÎN CARTEA DE ONOARE A NAȚIUNII. LA RECEPȚIE VOR FI PREZENTE NUMEROASE PERSONALITĂȚI, PRINTRE CARE DOMNIȘOARA VICE-PREȘEDINTE (ELVIRA TIBBS), MEMBRII CABINETULUI MEU, ȘEFII DE STAT MAJOR AI FORȚELOR ARMATE, AERIE NE ȘI NAVALE, TOȚI MEMBRII CONGRESULUI AMERICAN, UN FAIMOS ÎNGHIȚITOR DE SĂBII DIN AFGANISTAN CARE MĂ ÎNVAȚĂ SĂ-MI ÎNGHIT CUVINTELE, (DE EXEMPLU POT SĂ ÎNGHIT CUVÂNTUL „SĂBII” ȘI ATUNCI EL VA FI DOAR UN ”ÎNGHIȚITOR DE”). ȘI CINE MAI VINE? A, DA, TĂLMACIUL-ȘEF AL ADMINISTRAȚIEI PREZIDENȚIALE ȘI GUVERNATORII TUTUROR STATELOR FEDERALE ȘI, DESIGUR, PISICA MEA, DOAMNA TAUBSYPUSS.

LA POARTA FABRICII AȘTEAPTĂ UN ELICOPTER GATA SĂ VĂ POARTE PE TOȚI OPT CĂTRE WASHINGTON.

EU ÎNSUMI VĂ AȘTEPT LA CASA ALBĂ CU MARE PLĂCERE ȘI NERĂBDARE.

CU CELE MAI BUNE URĂRI
RĂMÂN AL DUMNEAVOASTRĂ,

Lancelot R. Gilligrass.

LANCELOT R. GILLIGRASS
Președintele Statelor Unite

P.S. VĂ ROG MULT, DACĂ PUTEȚI SĂ-MI ADUCEȚI NIȘTE SUPERDELICIOASE MEGABEZELE WONKA. SUNT PREFERATELE MELE, DAR MEREU MI LE FURĂ CINEVA DIN SERTARUL BIROULUI. ȘI SĂ NU-I SPUNEȚI DOICII CĂ MI-AȚI ADUS.

Domnul Wonka tăcu. Charlie putea să audă respirația celor din jur, mai rapidă decât era normal. Și parcă mai era ceva... era un fel de emoție în aer, ca un vârtej care făcea să i se învârtă capul... era... era... era o mare fericire! Bunicul Joe fu primul care-i dădu glas, strigând cât îl țineau puterile:

— *Iupiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!*

Sări ca apucatul și-l prinse pe Charlie de mâini și amândoi începură să danseze pe malul râului de ciocolată.

— Chaaaarlieeee, cânta Bunicul, mergem la Casa Albă! Pân' la urmă mergem la Casa Albă!

Doamna și domnul Bucket dansau și ei, râzând și cântând, iar domnul Wonka dădea ture prin sală, arătându-le mândru omuleților Oompa-Loompa scrisoarea pe care-o primise. Trecu cam un minut, până când își veniră în fire.

Atunci domnul Wonka bătu din palme și strigă:

— Gata, gata, să nu ne pierdem cu firea! N-avem nicio clipă de pierdut! Charlie, Bunicule Joe, doamnă Bucket, domnule Bucket! Elicopterul e la poartă – nu se face să-l lăsăm să aștepte!

Porni în goană spre ieșire.

— *Hei!* țipă Bunica Georgina, care încă ședea în vârful patului. Suntem și noi invitați, sau ai uitat?

— Era vorba de toți *opt!* întări Bunica Josephine.

— Adică și eu! spuse Bunicul George.

Domnul Wonka se întoarse spre ei:

— Firește că sunteți invitați, zise el simplu, dar patul nu încapă în elicopter, așa că n-aveți cum să veniți...

— Ce vrei să spui, dacă nu ne dăm jos din pat, nu putem veni? zise Bunica Georgina.

— Exact asta vreau să spun, zise domnul Wonka.

Pe urmă îi șopti lui Charlie, dându-i un ghionț:

— Mergi, mergi înainte, nu te opri.

Numaidecât în spatele lor se auzi un foșnet de cearșafuri și pături și un pocnet de arcuri, atunci când cei trei bunici săriră aproape în același timp afară din pat. Acum alergau să-i prindă pe ceilalți din urmă, strigând:

— Nu plecați fără noi!

Se mișcau cu o iuțeală de necrezut prin sala aceea mare, iar domnul Wonka, Charlie și toți ceilalți rămăseseră cu gurile căscate.

Cei trei bunici ȝopăiau pe poteci, sărind peste tufișuri cu mare agilitate, grăbindu-se să ajungă la ieșire. Cămășile de noapte fluturau pe ei ca niște drapele.

Deodată, Bunica Josephine puse o frână de era cât pe ce să cadă toți în nas:

— Stați! strigă ea. Suntem nebuni! Ne ducem la Casa Albă în cămăși de noapte? Cum o să stăm acolo în fața tuturor acelor oameni și cum ne va decora președintele, când suntem aproape dezbrăcați?

— Vai de mine, se plânse Bunica Georgina, ai dreptate. Ce ne facem?

— N-aveți haine de schimb? se interesă domnul Wonka.

— De unde, dacă de douăzeci de ani nu ne-am mai dat jos din pat?

— Nu putem merge, se jeluia Bunica Georgina în gura mare. Trebuie să rămânem în pat.

— Dar nu putem să trecem mai întâi pe la un magazin? zise Bunicul George.

— Cu ce bani? răspunse Bunica Josephine. N-avem un chior!

— *Bani?* strigă domnul Wonka. Am eu o grămadă de bani! Nu banii sunt problema!

— Stați așa, zise Charlie, ce-ar fi atunci să-i zicem pilotului să aterizeze pe acoperișul unui magazin de haine? Apoi intrăm și cumpărăm tot ce ne trebuie.

— Charlie! strigă domnul Wonka entuziasmat, apucându-l de mână. Nu știu, zău, ce ne-am face fără tine!

Ești un geniu! Haideți, să mergem! Avem treabă la Casa Albă!

Mână în mână, cei opt eroi ieșiră în pași de dans din Sala cu ciocolată, pe coridor, către ușa pricipală. Ajunseră afară, iar la poarta fabricii îi aștepta un elicopter. Un grup de bărbați foarte bine îmbrăcați veniră spre ei și se înclină respectuos.

— Charlie, băiete, zâmbi Bunicul Joe, hai c-am avut o zi tare agitată!

— Agitată? răsă Charlie. Eu cred că agitația de-abia acum începe!

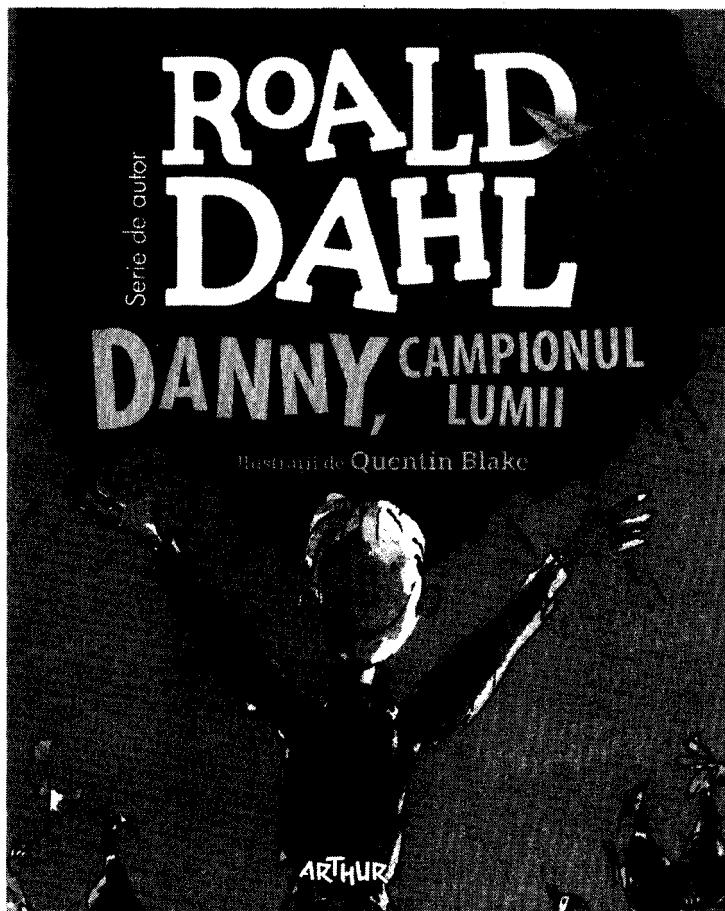

Sfârșit

Cuprins

1. Domnul Wonka întrece măsura	7
2. Hotelul Spațial SUA	18
3. Operațiunea de cuplare	26
4. Președintele	35
5. Oamenii de pe Marte	47
6. Invitație la Casa Albă	58
7. E ceva neplăcut în lift	64
8. Despre Vermii Fioaroși	70
9. Suntem mâncați	79
10. Capsula de Transport în primejdie – primul atac	89
11. Bătălia cu Vermii	96
12. Înapoi la Fabrica de ciocolată	109
13. Cum s-a inventat WonkaVita	115
14. Rețeta de WonkaVita	126
15. Adio, Georgina!	131
16. VitaWonk și Tărâmul cu Minus	150
17. Operațiunea de salvare	161
18. Cea mai bătrână persoană din lume	168
19. Bebelușii se fac mari	181
20. Cum să dai pe cineva jos din pat	187

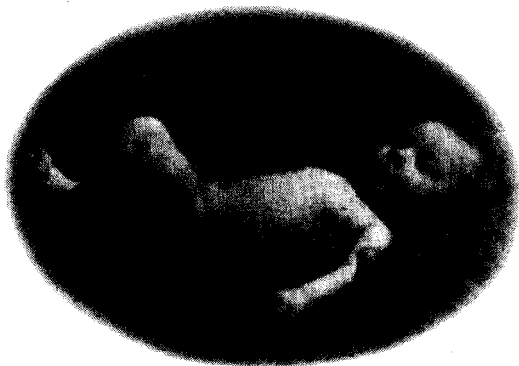
Descoperă și o altă carte de Roald Dahl

Dă pagina și citește un fragment.

1 | Benzinăria

Când aveam patru luni, mama mea a murit pe neașteptate, iar de atunci tata a trebuit să aibă singur grijă de mine. Iată cum arătam pe-atunci:

Nu aveam nici frați, nici surori.

Așa că toată copilăria mea, începând cu vârsta de patru luni, am fost doar noi doi, tata și cu mine.

Locuiam într-o veche rulotă țigănească, în spatele unei benzinării. Tatăl meu era proprietarul benzinăriei, al rulotei și al unui mic teren din spatele acestora, iar asta era toată averea lui. Era o benzinărie micuță, situată la

marginea unui drumeag de țară, înconjurată de terenuri agricole și de dealuri împădurite.

Când eram bebeluș, tata mă spăla, mă hrănea, îmi schimba scutecele și făcea un milion de alte lucruri pe care de obicei le face mama pentru copilașul ei. Pentru un bărbat toate astea nu erau treburi ușoare, mai ales că în același timp trebuia să repare motoare de mașini și să vândă benzină ca să-și câștige traiul.

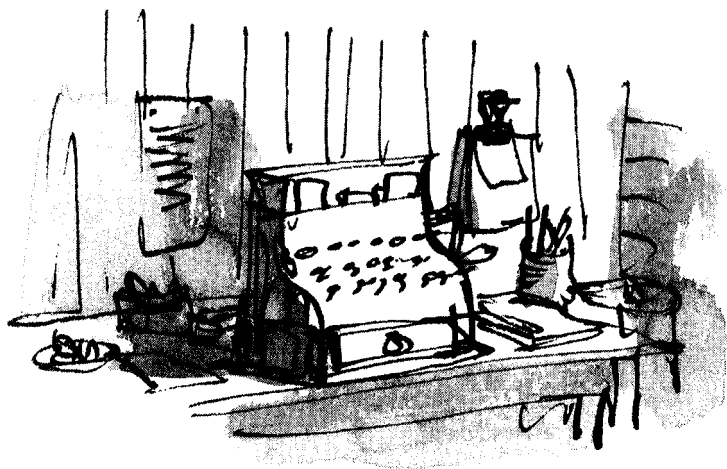
Dar asta nu părea să-l deranjeze pe tata câtuși de puțin. Cred că el își revărsa asupra mea toată iubirea pe care o simțise pentru mama. În primii mei ani de viață, n-am

fost nicio clipă trist sau bolnav, și iată-mă ajuns la cea de-a cincea aniversare a zilei mele de naștere.

Eram, așa cum puteți vedea, un băiețel murdar, mânjit tot cu ulei și vaselină – asta pentru că-mi petreceam toată ziua în atelier ajutându-l pe tata să repare mașinile.

Benzinăria nu avea decât două pompe. În spatele lor era o baracă de lemn care servea drept birou. În birou nu era mare lucru, în afară de o masă veche și o casă de marcat în care se puneau banii – era una din acelea la care apeși un buton, sună un clopoțel, iar sertarul țâșnește

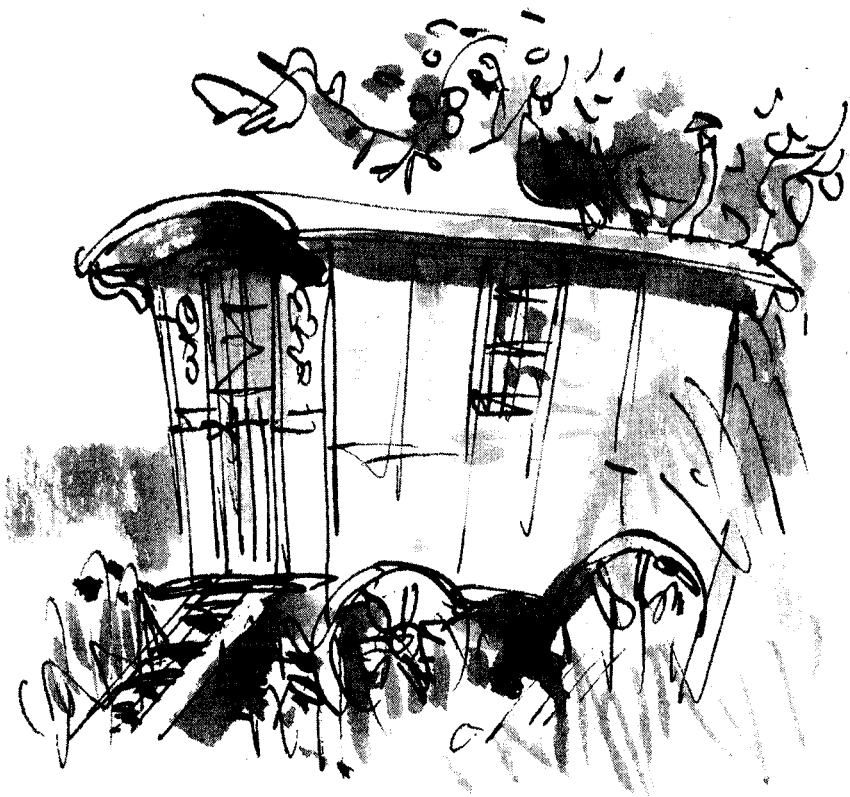

afară cu un zăngănit groaznic. Chestia asta îmi plăcea la nebunie.

Clădirea pătrătoasă de cărămidă din dreapta biroului era atelierul. Fusese construit chiar de tata, cu mare drag, și era de fapt singurul lucru mai solid din locul ăla. „Noi doi suntem mecanici de motoare“, îmi tot spunea tata. „Ne câștigăm pâinea reparând motoare și n-am putea face treabă ca lumea într-un atelier dărăpănat.“ Era un atelier grozav, mare cât să încapă acolo o mașină și să mai rămână și loc ca să lucrezi în jurul ei. Aveam și un telefon ca să ne poată suna clienții care aveau de adus mașini la reparat.

Rulota era locuința și căminul nostru. Era o veche rulotă țigănească, avea roți mari și era pictată peste tot cu modele frumoase în galben, roșu și albastru. Tata zicea că rulota avea pe puțin o sută cincizeci de ani. Între pereții ei de

lemn se născuseră și crescuseră o droaie de copii de țigan. Pe vremuri, trasă de un cal, bătrâna rulotă probabil cutreierase mii de kilometri pe drumurile și ulițele Angliei. Acum însă terminase cu hoinăreala și, fiindcă spițele de lemn ale roților începuseră să putrezească, tata pusese niște cărămizi dedesubt pe care să se sprijine.

În rulotă nu era decât o cameră și nu era cu mult mai mare decât o baie modernă de dimensiuni normale. Era o încăpere îngustă, după forma rulotei, iar în spate, pe perete, erau două paturi suprapuse. Cel de deasupra era al tatălui meu, cel de dedesubt, al meu.

Cu toate că aveam electricitate în atelier, nu aveam voie să tragem curent în rulotă. Tipii de la compania de electricitate au spus că-i periculos să tragi fire electrice în ceva atât de vechi și de rablagit. Așa că pentru lumină și căldură foloseam cam tot aceleași metode pe care le întrebuițaseră țiganii cu mult timp în urmă. Iarna ne încălzeam la o sobiță în care ardeam lemne, care avea un horn ce ieșea prin acoperiș. Mai aveam un arzător cu parafină pe care puteam să fierbem apă pentru ceai sau să ne gătim o tocană, iar de tavan atârna o lampă cu parafină.

Când trebuia să fac baie, tata încălzea un ibric cu apă, pe care-o turna într-un lighean. După ce mă dezbrăca în pielea goală, stăteam în picioare în lighean, iar el mă săpunea peste tot. Reușea, cred, să mă spele la fel de bine ca și cum aș fi fost într-o cadă – ba poate chiar mai bine, pentru că nu ajungeam să stau în apa murdară cu care mă spălasem.

Pe post de mobilă aveam două scaune și o măsuță, plus un scrin micuț, și cam asta era tot. Nici n-aveam nevoie de mai mult.

Toaleta noastră era o căsuță caraghioasă de lemn așezată în câmp, la ceva distanță în spatele rulotei. Vara era în regulă, însă pot să vă spun că să stai acolo iarna, într-o zi cu ninsoare, era ca și cum ai fi stat într-un frigider.

Chiar în spatele rulotei era un măr bătrân. Făcea niște mere frumoase, care se coceau pe la mijlocul lui septembrie și din care tot puteai să culegi vreo patru-cinci săptămâni. Câteva crengi atârnav deasupra rulotei, iar atunci când vântul le scutura în timpul nopții merele nimereau adesea pe acoperiș. Stăteam în pat și le auzeam deasupra capului meu cum fac *buf... buf... buf...*, dar zgomotele acelea nu mă speriau, pentru că știam exact ce sunt.

Fragment din *Danny, campionul lumii*,
de Roald Dahl, ilustrații de Quentin Blake,
traducere din engleză de Adrian Oțoiu,
Editura Arthur

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
tel.: 021 224 01 30, 0744 300 870, 0721 213 576;
fax: 021 369 31 99
Comenzi – online
www.editura-arthur.ro

Continuarea romanului *Charlie și Fabrica de Ciocolată*

Charlie a câștigat fabrica de ciocolată, dar aventurile prin care trece alături de bizarul domn Wonka și de ciudata sa familie nu sunt nici pe departe încheiate. Cu toții sunt pasagerii Marelui Ascensor de Sticlă, mașinărie care-i va purta într-o fabuloasă călătorie prin spațiul cosmic. Spre final, cei trei bunici ținuiți la pat vor suferi niște transformări deopotrivă uluitoare și pline de haz.

Peste toate acestea, confruntarea cu niște creaturi înfricoșătoare, o călătorie în măruntaiele pământului și o întâlnire cu niște șefi de stat de tot răsul vă vor face să citiți pe nerăsuflăte acest al doilea volum al seriei.

Seria de autor Roald Dahl

Charlie și Fabrica de Ciocolată

Danny, campionul lumii

Domnul Fox, vulpoi fantastic

George și miraculosul său medicament

James și piersica uriașă

Marele Uriaș Prietenos

Matilda

Vrăjitoarele

Vizitați www.roalddahl.com și aflați mai multe
despre implicarea în cauze caritabile.

www.editura-arthur.ro

ISBN 978-606-788-495-1

9 786067 884951